

ТОМ ГРЕЙС

ЗЛОВЕЩА ПАЯЖИНА

Част 3 от „Нолън Килкъни“

Превод от английски: Петър Василев, 2007

chitanka.info

На Робърт Хопс, който ме дари с дъщеря си и сподели с мен интересните си истории.

На Крейг Хопс, който изживя пълноценно своя макар и кратък живот.

БЛАГОДАРНОСТИ

Докато пишех тази история, много хора ми оказаха щедрата си подкрепа. Искам да благодаря на:

Д-р Владимир Папиташвили, за това, че ме запозна с изследователската работа на двата полюса и с живота на станция „Восток“.

Рон Шери, водач на ледоходни лодки от световна класа, от когото научих много за най-бързия зимен спорт.

Мъжете и жените от 109-о въздушнотранспортно крило на Нюйоркската въздушна национална гвардия, които ме пренасяха до Гренландия с LC-130 и ме приземяваха на върха на някой глетчер, както и на майор Бълок, който ме посвети в логистичните тънкости, свързани с обслужването на изследователски станции на двата полюса.

Прекрасният екип на Международната организация за научно подпомагане „Кангерлусуак“ за това, че ми осигуриха оперативна база в Гренландия.

Негова светлост Даниъл П. Райън от Трети окръжен съд на Мичиган за неговите разяснения в областта на наказателните дела.

Съдебният следовател Лесли Никсън от криминалната лаборатория на Мичиганската щатска полиция за разясненията относно използването на ДНК улики.

Професор Бъфорд Прайс от Калифорнийския университет „Бъркли“ за това, че ми обясни проекта AMANDA и разтвори пред мен вратите към света на полярните изследователски проекти.

Хана Одех, изследовател от Мичиганския университет, за помощта ѝ във връзка с описанието на лабораторните процедури.

Пол Къзънс от „Къзънс Херитадж Ин“ за съветите му по кулинарни въпроси.

„Джепето Уъркшоп“ за обясненията за платформата Ент, която дава достъп в реално време до данни отвсякъде, през интернет.

Д-р Дейвид Горски за съветите му по медицинските въпроси и за обиколката из Изследователската улица на Ню Джърси.

Искам да благодаря и на:

Роб Макмейхън, който помогна при създаването на по-голямата част от тази история.

Мичъл Айвърс, чиито редакторски напътствия ми помогнаха в заключителната фаза по създаването на тази книга.

Луиз Бърк, Сийл Балинджър, Лиза Кейн, Луиз Брейвърман, Бари Портър, Стив Фалърт, Стейси Шандс и прекрасните хора от „Покет Букс“ за тяхната подкрепа.

Естер Марголис — за щедро дареното време и вдъхновение. Винаги ще ти бъда благодарен.

И на моята жена Кати, която мечтае заедно с мен.

1

22 януари

Туксон, Аризона

„Ледената кралица“ — секси скандинавска блондинка с нацупени устни и леденосини очи — се взираше надолу към Кун. Лъстивата ѝ усмивка и бикините от норка, които едва прикриваха прелестите ѝ, бяха топло напомняне за миналото му. Като голо момиче на Варгас^[1], тя стоеше на върха на глобус, а край нея се простираше леденото ѝ царство: Антарктида.

Кун прокара ръка по гладката алуминиева обшивка на машината. Знаците по овехтялото авиаторско яке бяха същите като тези на самолета: флотска VXE-6 ескадрила. Под страничния илюминатор на пилотската кабина, точно над изрисувания образ на „Ледената кралица“, се четяха печатните букви:

Командир Грегъри Кун
Командващ офицер

Кун беше пилотирал XD-10, „Ледената кралица“, почти четвърт век. Тя беше създаден от „Локхийд“. LC-130-R, вариант на древния транспортен самолет C-130 „Херкулес“, снабден със ски, закрепени за корпуса, за да може да каца върху лед.

Колкото и тромави да изглеждаха, самолетите от клас „Херкулес“ наистина можеха да летят и бяха създадени с една-единствена цел — да пренасят тежки товари. Като се изключеше пилотската кабина, вътрешността на „Ледената кралица“ всъщност представляваше огромно празно пространство, в което можеха да се поберат няколко големи камиона. Деветдесет и осем фута дълъг, легнал на земята

самолетът приличаше на цилиндричен железопътен вагон с рампа в заострената опашка, която се разтваряше надолу като подвижен мост.

Дължината на крилете беше сто тридесет и два фута и „Ледената кралица“ използваше всеки сантиметър от подемите си повърхности и всяка капка мощност на четирите витлови двигателя „Алисън V56“, за да излети към небето.

„Ледената кралица“ и посестримите ѝ някога представляваха гръбнака на ескадрилата VXE-6. От средата на петдесетте тя изпълняваше мисиите от продължителната операция „Дълбоко замразяване“ и осигуряваше логистична подкрепа на изследователските станции в Антарктида. Това беше трудна работа, която спечели на ескадрилата прякора Ледените пирати. VXE-6 властваше в небесата над замръзвания най-южен континент до края на 1999, когато се завърна в родната си военноморска въздушна база Пойнт Мугу и беше разформирана.

Като много ветерани от VXE-6 Кун беше изпълнен с гняв и усещане за загуба, когато ескадрилата се стопи, самолетите ѝ бяха оставени да събират прах, а новите мисии бяха прехвърлени на въздушното крило на Националната гвардия. Беше летял над Антарктида двадесет и четири години и се беше влюбил в непокорената ледена пустош.

Годините след разформирането „Ледената кралица“ беше прекарала в пластмасов пашкул сред далечните пустини на Аризона. Тя беше един от стотиците военни и частни самолети, които лежах в безбройните редици на Гробището, както наричаха стратегическата стоянка за временно съхранение.

— Старата кучка изглежда доста добре, а, Грег?

Кун се обърна, към него идваше Лен Холанд.

— Така ли се говори за една дама?

Холанд стисна ръката на Кун и погледна към „Ледената кралица“.

— Не е за вярване, че нашите самолети са били в прашната пустиня всичките тези години.

— Не са се променили изобщо. — Погледът на Кун се плъзна по редицата към друг от самолетите LC-130-R. — „Полярният Пит“ също се пробуди безпроблемно от дългия сън. Къде са останалите?

— Точно зад мен.

От сградата за контрол на полетите излязоха десетина мъже, всички с авиаторски якета като това на Кун. Всеки самолет летеше с екипаж от шестима — пилот, помощник-пилот, навигатор, борден инженер и двама отговорници за товара. С тях вървеше и мъж с безлична риза, с вратовръзка на клипс и бележник.

— Командир Кун — започна мъжът любезно. — Аз съм Джим Евърс, управител на стратегическата стоянка за временно съхранение. XD-10 и XD-11 са проверени и всички системи са в готовност за полет.

Кун извади дебел плик от горния джоб на якето си и му го подаде.

— Това е разрешението ни за малкия ни отскок до Уако.

Евърс прибра плика.

— Самолетите са заредени, така че, щом приключите с предполетната подготовка, можете да излитате.

— Благодаря.

Евърс си тръгна, а Кун се обърна към екипажите.

— Момчета, знаете процедурата. Да вдигнем старите птички във въздуха.

„Ледената кралица“ и „Полярният Пит“ летяха ниско над Южен Тексас. Докато преминаваха над Уако и навлизаха в Мексиканския залив, внимаваха да не бъдат засечени от цивилните радарни съоръжения за контрол на полетите. Щом стигнаха над полуостров Юкатан, завиха на юг към Хондурас.

— Улавям сигнала — каза навигаторът. — Предава две-едно-пет.

Кун погледна през прозореца към тропическата гора долу, гъстата зеленина се разливаше едва на стотина фута под самолета.

— Крайно време беше. — Искаше му се да се приземи преди залез, но неочакваният насрещен вятър ги беше забавил.

Той завъртя плавно „Ледената кралица“, докато носът се обърна според напътствията на навигатора. След пет минути Кун видя зееща сред гъстата джунгла дупка. Пистата изглеждаше в добро състояние и беше достатъчно дълга и широка, за да може да се приземи херкулесът. От едната ѝ страна имаше бивак — големи палатки, няколко тежки камиона, хеликоптер и висок пилон с ветропоказател, който потрепваше от ветреца.

— Екс-Рей-Делта-едно-нула до Екс-Рей-Делта-едно-едно, край.

— Едно-едно, край — отговори Холанд.

— Ще направя едно кръгче и ще кацна. Последвай ме.

— Води, Едно-нула. Екс-Рей-Делта-едно-едно, край.

„Ледената кралица“ описа изящна дъга и се насочи към пистата, като бръсна върховете на дърветата по пътя си. Когато колесниците се спуснаха, от напечената от слънцето земя се вдигнаха облаци прах. Сивкавата пушилка се провлачи зад „Ледената кралица“ по протежение на пистата. Холанд изчака прахта да слегне и чак тогава започна заход.

— Все едно караш колело — подхвърли той, докато приземяваше безпогрешно самолета.

Вече на пистата, „Полярният Пит“ последва един джип с надпис „Следвай ме“ и беше отведен до „Ледената кралица“.

Докато Кун, Холанд и екипажите им слизаха от самолетите в задушливата жега на хондураската джунгла, от палатките изпълзяха петима мургави мъже и веднага се заеха да сглобяват скеле около самолетите.

— Командир Кун?

Кун се обърна и видя, че към него се приближава висок строен мъж с камуфлажни панталони. Той имаше гъста черна коса, а голямата брада му придаваше вид на революционер комунист.

— Съмнър Дюрок? — попита Кун.

— Същият. За мен е удоволствие най-накрая да се срещнем — каза някак безстрастно Дюрок, говореше с лек шотландски акцент.

— Вие ли разчистихте просеката?

— Не, никарагуанските бунтовници са я прокарали, за да получават припаси от вас американците. Ние само я възстановихме. Срещнахте ли някакви трудности?

— Не — отвърна Кун. — Всичко мина по план. Самолетите са в отлично състояние.

— Добре. Очаквам, че през следващите дни ще се заемете заедно с хората ми с подготовката за мисията.

— Разбира се, но точно сега сме поизгладнели и се нуждаем от почивка.

— Осигурихме ви палатки. — Дюрок махна на един мургав мъж в маскировъчни дрехи да се приближи и добави: — Това е дясната ми

ръка, Леон Албрет. Леон, покажи на командира и хората му къде да се настанят. После ги заведи до походната столова и се погрижи да бъдат нахранени добре.

— Да, сър.

След като приключи с вечерята, Кун излезе от столовата и се отправи към самолетите. Те вече бяха скрити под навес от вертикални пръти, греди и дъски. Наблизо ръмжеше дизелов генератор, който захранваше лампите, окачени по скелето. Над него се извисяваха високи колове, които придържаха огромно камуфлажно платно. То не само прикриваше самолетите, но и щеше да предпазва алуминиевата им обшивка от жаркото слънце.

Дюрок стоеше до „Ледената кралица“ и наблюдаваше как работниците изстъргват внимателно боята и опознавателните знаци на самолета.

— Хората ви действат доста експедитивно — каза Кун.

— За това им се плаща — отвърна кратко Дюрок.

— Дали са наясно какво точно правят? Да не го потрошат.

— И те, също като вас, са наети заради уменията им. Това не са първите самолети, които прекръстват.

— Ужасно е — отбеляза Холанд. — Да я гледаш така префасонирана, сякаш е от въздушните сили, и то гвардейска единица.

Кун само кимна. Изучаваше новата окраска на своята любима. За два дни хондурасците я бяха изстъргали до гол метал и червено-черните опознавателни знаци и сексапилният ѝ портрет бяха изчезнали. На тяхно място се бяха появили отличителните знаци на самолет от военновъздушните сили и сега опашката и крилете ѝ бяха боядисани в оранжево по края. „Ледената кралица“ и „Полярният Пит“ бяха прекръстени на „Скайър-98“ и „Скайър-99“ — самолети понастоящем зачислени към подразделението на Националната гвардия, което беше поело антарктическата мисия от военните.

— Толкова ли е ужасно, че да откажеш парите на Дюрок? — попита Кун.

— Не, по дяволите. Просто мразя да летя под фалшиво знаме.

— Няма значение каква ѝ е дрешката, нали отдолу си е пак старото гадже.

— И все пак изглежда потресаващо зле — продължи да се тюхка Холанд. — Отиде й чарът.

— Може би — поклати глава Кун. — Но за първи път в историята на VXE-6 ще сме наистина верни на прякора си.

Дюрок, Албрет и останалите от двата летателни екипажа излязоха от лагера и се отправиха към Кун и Холанд.

— Командире, готов ли е самолетът ви за полет? — попита Дюрок.

— Да, сър — отговори Кун. — Резервоарите са пълни, а и вашите бояджии май не са строшили нищо.

— Добре. — Дюрок кимна на Албрет, който подаде по един плик на Кун и Холанд. — Тук са летателният план и последните доклади за времето.

Кун отвори своя и разгледа маршрута. От Хондурас самолетите щяха да прелетят над тихоокеанското крайбрежие на Южна Америка, като щяха да кацат на отдалечени писти за почивка и презареждане с гориво. Последният етап от полета предвиждаше преход от южната част на Чили до Аржентина.

— Ще се видим в Рио Гайегос — каза Дюрок. — Там ще качим хората и екипировката. Въпроси?

— Няма — каза Кун, подаде му ръка и добави: — Ще се видим в Аржентина.

Дюрок стоеше близо до хеликоптера и наблюдаваше излитането на двата LC-130. Те описаха кръг над скритата в джунглата писта и се устремиха на юг, към тихоокеанското крайбрежие. За Дюрок откриването на тези уникални самолети и екипажите, способни да летят с тях, бе едно от най-големите предизвикателства в цялото начинание и сега той се наслаждаваше на успеха си. Всичко се развиваше според плана, но предстоеше още много работа, а и рискът нещата да се объркат беше голям.

— Работниците чакат в походната столова, както наредихте — докладва Албрет. — Няма търпение да си получат парите.

— Сигурно.

Дюрок отвори багажното отделение на един „Бел 427“, извади оттам куфарче „Халибъртън“ и нареди:

— Качи останалата екипировка на борда, докато свърша тук.

Албрет кимна и се отдалечи, а Дюрок тръгна към най-голямата палатка в лагера. Там го чакаха петимата хондурасци, смееха се и пиеха студената бира, която им бе сервирана. Когато Дюрок влезе, всички се извърнаха към него.

— Господа — започна той на испански. — Искам да ви благодаря за отличната работа. Тук са петстотин хиляди щатски долара, както се разбрахме.

Той постави куфарчето на масата на мъжете и го отвори. Беше пълно със спретнати пачки американски двадесетдоларови банкноти.

— За мен беше удоволствие да работя с вас — каза Дюрок и се ръкува с работниците, които вдигнаха наздравица в негова чест. Един от тях измъкна поочукана китара и започна да свири — бяха богати и имаха право да празнуват. Дюрок се усмихна и напусна малкото празненство, което се очертаваше да премине в див запой.

Когато стигна до хеликоптера, Албрет вече беше натоварил екипировката и перките се въртяха. Дюрок сложи тъмни авиаторски очила и седна на мястото за пътника. Албрет провери уредите и включи двата турбинни двигателя.

Докато хеликоптерът прелиташе над дърветата и се отдалечаваше от пистата, Дюрок въведе команда в бордовия компютър, която активира серия пулсации на определена честота. След секунда тънкият слой пластичен експлозив на дъното на куфарчето се взриви.

Петимата хондурасци нямаха време да усетят изгарящата топлина на експлозията или парчетата разкъсан метал от куфарчето. Всичко в радиус от петдесет фута около тях изчезна в огнено кълбо, което изпепели лагера. Взривът издълба кратер, дълбок десет фута и широк двайсет.

Хеликоптерът увеличи скоростта. Беше се отправил към Тегусигалпа, където Дюрок и Албрет щяха да се прехвърлят на частен свръхзвуков самолет за Аржентина.

[1] Варгас, Алберто (1896–1982) — американски художник, роден в Перу, известен с картините си на голи жени. — Б.пр. ↑

2

**24 януари,
LV-изследователска станция,
Антарктида**

Колинс не беше виждал такова небе — яносиньо, окъпано в най-ослепителната бяла светлина. Силно компресираните ледени кристали по платото на глетчера грееха като слънце. Ако не бяха очилата с жълти лещи, които Колинс носеше, снежната слепота щеше да го поразява в мига, в който излезе от станцията. Оттук, на по-малко от седемстотин мили от Южния полюс, той виждаше как слънцето описва още една безкрайна елипса в небето. Безкраен ден.

Щрак.

Ансел Адамс^[1] би сътворил чудеса тук, помисли си Колинс, докато настройваше светочувствителността на фотоапарата си.

Днес вятърът, температурата и небето се бяха съюзили, за да създадат една от най-редките и най-пленителните гледки на света: пархелийните кръгове. Слънчевата светлина, пречупена от летящи из въздуха ледени кристали, създаваше илюзията за светещи ореоли, дъги и пламтящи параболи в небето. Колинс преброи двайсет различни формации, танцуващи около слънцето.

Щрак.

Тук, на най-южния континент, разстоянието беше просто една илюзия, като в картина на сюрреалист. Смяташе се, че неземният облик на това място се дължи в равна степен на екстремните температури, надморска височина и липса на живот. За петдесет години измервания руснаците от изследователската станция „Восток“ — най-близките съседи на Колинс, само на някакви си четиридесет мили на юг — бяха определили амплитудата на температурата между –40 градуса и –90 градуса по Целзий.

Доволен, че е успял да направи поне една прилична снимка от тази позиция, Колинс премести камерата си от другата страна на станцията. LV-станцията беше дом както за него, така и за жена му

Недра от ноември насам — сглобяемите ѝ модули бяха изработени в САЩ по подобие на базата, която НАСА бе разработила за Марс. В центъра на комплекса имаше ниска кула, увенчана с купол. Около него, под формата на кръст се издигаха четири цилиндрични модула — всеки с размерите на товарен вагон. В тях бяха изследователските лаборатории, помещенията за екипа, енергийните и поддържащите системи, както и складовата част.

Слоят глетчерен лед под LV-станцията се издигаше на 11 500 фута над морското равнище. Благодарение на катабатичния леден вятър, който нахлуваше от близките възвишения, тук въздухът бе дори по-разреден, отколкото на което и да е друго място със същата надморска височина. Този вятър носеше беден на кислород въздух от горната част на атмосферата. Когато пристигнаха тук, Колинс и жена му трябваше да се аклиматизират в продължение на няколко дни и все още се пазеха от пренатоварване.

Колинс бе напълно съгласен, че температурата и надморската височина тук са екстремни, но не смяташе, че това място е лишено от живот. Той, както и някои други учени, се опитваше да обори това твърдение. До втората половина на двадесети век енергията на слънчевата светлина се смяташе за определяща за възникването на живота, но по-късно бяха открити форми на живот и в най-дълбоките недра на океана. Бяха открити колонии микроорганизми, които не само живееха, но и процъфтяваха в свръхгорещите минерални води на гейзерите и хидротермалните кухни — смъртоносна среда за повечето форми на живот на Земята. Това накара учените да преразгледат схващанията си за условията, при които може да се зароди живот. Животът се беше оказал много по-упорит, отколкото предполагаша. Той като че ли имаше нужда само от три неща: топлина, минерали и течна вода.

Като минаваше покрай металните сфери с течен азот за отоплителната система на станцията, Колинс се приближи до причината, поради която НАСА и няколко партниращи ѝ компании бяха финансирали този проект. На петдесет фута от станцията се издигаше кобалтовосин тетраедър, който изглеждаше също толкова не на място над глетчерните ледове на Антарктида, колкото и монолитът на Артър Кларк на луната: сондата „Пикел“.

Колин скъси краката на триножника и наведе камерата, за да заснеме и първата секция на сондата, и светещите пархелийни кръгове. Доволен от композицията, той нагласи блендата и снима.

— Хей, Филип, как върви? — разнесе се в слушалките му ясният глас на Недра.

— Невероятно е. Трябва да го видиш.

— Хвърлих поглед през прозореца. Обаждам се само да ти кажа, че сме готови за следващото потапяне в езерото.

Дълбоко под LV-станцията, сгушено между глетчер и скалистата повърхност на Антарктида, лежи едно от най-големите езера на Земята — езеро с течна вода, което лесно би могло да се съзре от космоса, стига да не беше покрито от пласт лед. Когато през 1996 година британските и руските учени потвърдиха съществуването на езерото Восток, те издигнаха теорията, че топлината от земните недра, процеждаща се през цепнатините в кората, пречи на водата да замръзне. Сеизмичната активност в областта увеличаваше вероятността в езерото Восток да има хидротермални кухни, което означаваше, че в него са налице водата, топлината и минералите, необходими за поддържането на живот. Каква форма щеше да приеме животът на това изолирано от останалия свят през последните двадесет милиона години място беше доста сложен въпрос.

През 1610 година Галилей насочил телескопа си към Юпитер и открил четири луни, които обикаляли около гигантската планета. Това откритие било направено във време, когато цялата западна цивилизация вярвала, че Земята е център на Вселената. Новината за съществуването на езерото Восток, в чиито скрити вода може би имаше живот, съвпадна със съобщението, че космическата сонда, която носеше името на великия астроном, е кацнала на Юпитер. Докато преминаваше над една от луните на Юпитер — покрита с лед скала, наречена Европа, — сондата предаде серия изображения, които разтърсиха толкова силно учените от Лабораторията за реактивна тяга, колкото вероятно откритието на самата луна бе потресло Галилей преди четиристотин години.

Европа бе кръстена на митичната финикийска принцеса, отвлечена и съблазнена от Зевс. Детайлните снимки от сондата разкриваха определено сходство в пукнатините по повърхността на заледената луна с ледените течения в Антарктическият океан —

доказателство, че под замръзналата обвивка на Европа лежи огромна маса течна вода, по-голяма от всички океани на Земята. Тъмните петна по повърхността на Европа говореха за вулканична и сеизмична активност, която вероятно бе резултат от силното влияние на гравитацията на Юпитер върху разтопеното ядро на луната. С наличието на минерали и течна вода, Европа се бе оказала най-обещаващото място в Слънчевата система, където учените можеха да се надяват да открият извънземен живот.

Подготовката на мисия до Европа беше изключително сложна, съвсем различна от всичко, с което инженерите на НАСА се бяха сблъскали. Досега набезите до други небесни тела се бяха изчерпвали с докосване до повърхността им. На Европа обаче НАСА планираше сондата да пробие поне шест мили лед, за да изследва мистериозния океан. Подводницата робот, създадена да проникне в скритите води, трябваше да издържи не само на пътуването през космоса, но и на ужасяващото налягане, което в най-добрия случай щеше да е поне колкото това в най-дълбокото място в земните океани.

Екипът на НАСА, който работеше по този проект, бе ръководен от Колинс и жена му. В него участваха най-добрите специалисти в областта на роботиката, биологическите изследвания, изкуствения интелект и дистанционно управляемите дълбоководни апарати. Тяхната задача бе да разрешат техническите проблеми, свързани с мисията. Съоръжението, което щеше да кацне на Европа, трябваше не само да изпълни редица сложни задачи в екстремна среда, но трябваше и да е в състояние да взема самостоятелни решения, поради огромното разстояние, което щеше да го дели от Земята.

В ранните етапи на проекта на Колинс му беше хрумнало да изследва езерото Восток като своеобразна репетиция за мисията на Европа. След изтощителни тестове на различни подсистеми прототипът най-после бе конструиран. В сондата „Пикел“ бяха включени всички освен три от главните системи, разработвани за съоръжението, което трябваше да кацне на Европа. „Пикел“ нямаше устройство за комуникация в дълбокия космос, защото първата секция на сондата нямаше да е на повече от петдесет фута от контролния пункт. Добре беше да има вграден модул за генетичен анализ, но учените от „ЮДжийн“ още си играеха с настройките и затова пробите от езерото, щяха да се анализират в тяхната лаборатория впоследствие.

Ядреният източник на енергия — радиоизотопен термоелектрически генератор — също не беше включен, защото международните спогодби изрично забраняваха внасянето на термоядрени устройства в Антарктида.

Вятърът смени посоката си и пархелийните кръгове бавно избледняха. Доволен, че все пак е успял да заснеме нещо, Колинс прибра камерата и тръгна към станцията. Следваше дебелия оранжев свързващ кабел, който осигуряваше хранването и комуникациите на сондата „Пикел“. Хвърли бегъл поглед наоколо и влезе във въздушния шлюз на кулата. Бързо се съблече и остана по джинси и жилетка — в станцията беше с тридесет и осем градуса по-топло. Докато сваляше вълнената качулка от главата си, прескочиха искри от статичното електричество; черната му коса и брадата му бяха сплъстени от защитното облекло.

— Искаш ли вода? — попита Недра, докато Колинс тромаво изкачваше спираловидната стълба към главното ниво на станцията и почесваше брадата си.

— О, да. Устата ми е по-суха от камилски задник.

— Ох, дано тази метафора не изплува в ума ми, когато ме целунеш — засмя се тя, напълни висока пластмасова чаша и му я подаде.

Трябваше да внимават да не се обезводнят. В тази част на света липсваше влага, средното количество на валежите беше по-малко и от това в пустинята Сахара. Колинс седна до жена си на дългото, отрупано с компютри бюро. Мониторът на Недра показваше информация, която тя се надяваше да получи след години от космическа сонда на повърхността на Европа.

— Статус? — попита Колинс.

— Капсулите с образци от последните мисии са прибрани. Нова партида празни са качени на борда на хидробота. Батериите са заредени на сто процента.

— Тогава нека видим дали днес ще имаме късмет.

Прикрепена с подвижни котки на долната част на пласта глетчерен лед над хлъзгавата повърхност на езерото Восток, втората секция от сондата „Пикел“ очакваше инструкции. Бяха необходими пет

дни, за да успее сферата с диаметър три фута да разтопи пътя си през две мили глетчер. Криоботът втечняваше леда под себе си с нагревателните панели в долната си полусфера и докато потъваше, изместената вода замръзваше над него, за да не се допусне замърсяване на скритото езеро от повърхността. Влакна от свръхпроводими жици, втъкани във въглеродна нанотръба, излизаха от горната част на сферата като сплетени паяжинни нишки и се устремяваха нагоре по пътя на спускането на криобота към първата секция на повърхността.

По команда на Недра кръглата нагревателна плоча в долната част на криобота се отдръпна на около половин сантиметър в сферата и се плъзна встрани, за да открие ирисова диафрагма.

— Изравняване на налягането в тръбата — обяви Недра.

Поредица регулаторни клапи бавно се отваряха една след друга, за да позволят на потока вода от езерото да навлезе постепенно в цилиндричната камера зад диафрагмата. След като въздухът в камерата бе изтеглен и водното налягане в нея се изравни с това на езерото, клапите се затвориха.

— Тръбата е пълна и налягането — изравнено — отбеляза Недра.

Колинс включи монитора пред себе си и стисна лостовете за управление.

— Пуснете рибката.

Пръстените на ирисовата диафрагма се завъртяха и в основата на цилиндричната камера се появи двадесетсантиметров отвор. През него чрез сгъстен въздух бе изстрелян дългия два фута, подобен на торпедо хидробот, който проби размекнатия лед и се насочи към водата отдолу.

Когато хидроботът потъна, от дъното на криобота се разгънаха три телескопични мачти. Предварително зададена поредица трансмисии потвърждаваше, че връзката между втората и третата секция на сондата „Пикел“ е осигурена.

— Хидроботът е във водата — каза Недра. — На твое разположение е.

Графичните изображения в различен мащаб и картите върху монитора на Колин започнаха да се оцветяват, щом потокът информация от хидробота бе приет.

— Всички системи работят нормално — обяви Колинс. — Включвам светлините, камерата и витловата система.

Халогенните лампи в предната част на хидробота осветиха кристалночиста вода. Плавното му спускане се забави, после спря, когато витлото на опашката се завъртя в леденостудената вода, за да противодейства на гравитацията. Три малки двигателя за маневриране, скупчени около центъра на тежестта на хидробота, се активираха по зададена от Колинс команда и бавно го завъртяха.

— Силата на сигнала е добра. Хидроботът реагира на подадените команди — каза Колинс. Изображението на монитора му се въртеше бясно.

— Трябва ли да правиш това всеки път? — попита Недра, като затвори очи и потърка слепоочията си. — Знаеш, че ми се завива свят.

Колинс спря въртенето на хидробота.

— Да набележим курс към следващата зона за изследване.

Носът на хидробота се устреми надолу в плавно спускане към дъното. Водата в горните нива на езерото Восток беше кристалночиста — нямаше вятър, течения или приливи, които да вдигнат мътилка. През първите неколкостотин фута от спускането си хидроботът беше отчел незначителни разлики в температурата.

— Мисля, че виждам нещо — каза Колинс, когато хидроботът навлезе в набеязаната за изследване област. Тук водата беше сиво-черна мътилка. — Видимостта пада.

Недра хвърли поглед над рамото на мъжа си:

— Къде е дъното?

— Дълбокомерът отчита още седемдесет и пет фута вода надолу. Доста по-дълбоко, отколкото е наоколо. Може би има разлом в дъното. Мътилката изглежда по-гъста. Мисля, че открихме гейзер.

Щом хидроботът стигна мътилката, Колинс забави спускането му.

— Температурата се покачва.

— Да го задържим тук и да вземем проба.

От носа на хидробота изникна малка пипета. Помпата засмука малко вода в стерилна капсула. След като капсулата бъдеше запечатана, системата за взимане на проби се почистваше и пипетата се прибираше.

— По дяволите, иска ми се да имахме лабораторно оборудване, за да разберем открили ли сме нещо живо.

— Е, налага се да почакаме. Ще научим, като се приберем вкъщи.

Колинс възобнови спускането. Шестнайсет фута по-надолу водата пред камерите стана значително по-чиста. Светлините на хидробота пронизаха плътен облак пращинки, увиснал над дъното. Частиците просветваха в мощния лъч бяла светлина.

— Ще го задържа на трийсет фута над дъното, за да поразгледаме наоколо — каза Колинс. — Температурата на водата сега е към двадесет и четири градуса.

— Сякаш сме в кълбо от сняг.

— Само дете това не са снежинки, а вулканична пепел.

Колинс придвижи хидробота напред, за да огледа песъчливото дъно за някакъв признак, че на него съществува живот.

— Температурата на водата се покачва. Някъде тук трябва да има пукнатина.

— Ако я намериш, не приближавай хидробота прекалено, че ще изпържиш електрониката — предупреди го Недра.

— Знам какво правя — сопна ѝ се Колинс.

Той спря хидробота и бавно го завъртя. На четиридесет и три градуса вдясно Колинс видя как струя частици се издига от грозна скална маса, щръкнала на дъното като счупен зъб на праисторически звяр. Пепелявосивият пейзаж около горещия извор беше осеян с бели петна.

— Боже! Дали е това, което си мисля? — попита Недра.

Колинс преглътна тежко, гърлото му внезапно пресъхна и се сви. Той поведе хидробота напред, като внимателно го плъзгаше към най-близкото поле дъгоцветна белота. Докато скъсяваше разстоянието, сред привидно безформената маса започнаха да се различават дълги и тънки нишковидни израстъци. Колинс спря хидробота точно на един фут над тях. Завъртането с помощните двигатели раздвижи водата и влакната се разлюляха, сякаш вятър минаваше през житно поле. Малки прозрачни същества, подобни на медузи, се стрелнаха пред светлините на хидробота.

— Май засега ще минем и без лабораторно оборудване — каза Недра смаяно.

Колинс не можеше да откъсне очи от екрана.

— Изпратете съобщение на Лабораторията за реактивна тяга:
Езерото Восток е живо.

[1] Американски фотограф (1902–1984), известен с черно-белите си снимки на Американската пустош. — Б.пр. ↑

3

25 януари

Ан Арбър, Мичиган

— Кафето вътре става ли за пиене? — попита Нолън Килкъни, докато вървяха към главната заседателна зала.

Лорета Куин, изпълнителен асистент на председателя на Мичиганския консорциум за приложни изследвания, вдигна очи от писмото, което преглеждаше, и му се сопна:

— Това да не ти е „Старбъкс“?

— Не, но това е идея. Ще поговоря с шефа да им отпусне малко място тук. Може да излезе добър начин да се изкарат допълнителни приходи.

— Да не си посмял, Нолън. Доколкото познавам баща ти, може да реши, че идеята е чудесна, и да ме уреди с машина за капучино до факса. Има кана с прясно кафе на масата и... — Куин погледна бележките си. — Сателитният прозорец се отваря в четири и четиридесет и пет — имаш само десет минути ефирно време.

— Благодаря, Лорета.

Като влезе в заседателната зала, Килкъни остави папките и бележника си на гранитната маса и си наля кафе в една от тъмносините чаши с логото на консорциума. Навън снегът продължаваше да се трупа и дърветата около сградата се превръщаха в бели привидения.

В едната от папките, които Килкъни бе донесъл, имаше текущи финансови прогнози за биотехнологичната фирма „ЮДжийн“. Мичиганският консорциум за приложни изследвания беше отпуснал няколко милиона долара рискова инвестиция в замяна на голям дял от компанията. Тази инвестиция започна да носи първите си дивиденди, когато Килкъни уреди като по ноти първоначалните публични търгове на „ЮДжийн“ на Уолстрийт, нещо, което го беше направило милионер.

Килкъни все още се удивляваше колко много се бе променил животът му. Преди три години беше лейтенант във военноморските

сили на САЩ, командир на отряд морски тюлени и преживяваше само с войнишката си заплата. Сега трябваше да се бори с числа и да помага на млади компании да развият своя потенциал — и да забогатее от това.

— Нарича се сняг — изкънтя дълбок басов глас от вратата и прекъсна мислите му.

— Знаем, Оз — отвърна Килкъни, без да вдига глава. — Израснал съм тук.

— Моите съболезнования тогава.

Със своите метър и деветдесет и почти сто килограма, Осуалд Иймс определено притежаваше физическите данни, съответстващи на глас от спектъра на Вари Уайт и Джеймс Ърл Джоунс.

Килкъни се завъртя със стола си. След Иймс в заседателната зала влезе партньорът му, Лойд Сътън.

— Благодаря ви, че дойдохте, господа — каза Килкъни. — Моля, седнете.

Сътън погледна нервно Иймс, който тъкмо сваляше палтото си.

— За какво става въпрос, Нолън? Отчетите от последното тримесечие?

— Отчасти, макар че отчетите са добри — каза Килкъни уверено. — Разполагам и с предварителните разчети на счетоводителите и засега няма изненади.

Килкъни им даде копия от финансовите доклади и накратко изложи по-важното от тях: „ЮДжийн“ имаше печалба, макар и скромна — което си беше постижение за нов играч в наситения с капитали свят на биотехнологиите. Това, което пречеше на „ЮДжийн“ да изгори първоначалния си капитал като някоя от никнещите като гъби интернет компании, беше пълното съсредоточаване на Иймс и Сътън върху „биоинформатиката“ — главната продукция на фирмата, биологическата информация. „ЮДжийн“ се бе специализирала в отделянето на геноми от дългите вериги ДНК, идентифицирането на гени и протеини и определянето на начина им на функциониране в живите организми.

— Някакви новини за последната партида патентовани приложения? — попита Килкъни.

— Все едно отново сме в Дивия запад. — Иймс не успяваше да скрие тревогата си. Учените от Проекта за човешкия геном и „Селера“

се сблъскваха с трудностите на първите картографи на американския Запад. Те също се опитваха да направят първата прилична карта на неизследвана досега територия. Истинската работа се състоеше в изследването на тази обширна непроучена област, а биотехнологичните компании предявяваха претенции — под формата на патенти — над потенциално ценните от търговска гледна точка генни материали.

Треската за генетично злато беше обхванала всички. Така че на това поприще се подвизаваха търсачи в лабораторни престилки и разбойници в тъмни костюми, въоръжени с легални искиове и патентовани приложения вместо пистолети.

— По-голямата част от работата ни е чиста и не подлежи на претенции — каза Йймс, — но има няколко линии, за които ще трябва да се борим.

— Затова предпочитам моята част от бизнеса — заяви Сътън. — Патентите върху моята работа се основават на изобретения и процеси, а те са напълно еднозначни. Генетичните патенти са претенция за собственост над появили се по естествен път молекули.

— Да не би да искаш да кажеш, че не трябва да патентоваме това, което Оз и неговият лабораторен екип откриват? — попита Килкъни.

— О, не. Налага се, ако не заради друго, поне за да попречим на някоя компания да ни изключи от потенциално печеливша линия на изследване.

— С Лойд сме водили вече този разговор — обясни Йймс, — обикновено след няколко бири, когато сме настроени философски.

— Звучи ми като стария спор за разликата между откритие и изобретение. Не можеш да патентоваш огъня, но можеш да патентоваш кибритените клечки.

— Именно — кимна Сътън доволно.

— Тъй като повдигна въпроса за твоята част от бизнеса, как върви работата по поръчката на НАСА?

— Бавно, но върви. Най-големият проблем са вибрациите. Оборудването трябва да издържи на изстрелването и сътресението при кацането на Европа.

— Просто временни спънки — обобщи Йймс.

— Тази вечер изпратих за изпитания в НАСА едно от устройствата. След няколко месеца ще получим резултатите.

— Добре — каза Килкъни. — А докъде сме с изграждането на базата данни?

— Взели сме проби от над хиляда и двеста индивида с най-различен етнически произход — отвърна Иймс. — Някои от тях са роднини, така че отбелязваме напредък в изграждането на базата данни от генетични норми и вариации. Чак сега започнаха да пристигат ДНК пробите от зоопарковете из страната, а също и от земеделските фирми, с които си сключил договори. Но горе-долу сме в график и с флората и фауната.

— А нещо от Джурасик парк? — попита Килкъни.

Сътън завъртя очи. Ненавиждаше прякора, с който Килкъни наричаше изчезващите и застрашени видове в базата данни.

— Получихме първите проби, през следващите месеци се очакват още. Съжалявам, че трябва да го кажа, но нямаме от тиранозавър.

— Така или иначе, не стават за домашни любимци — добави Иймс. — Май ще си останем с кучетата.

Килкъни погледна часовника си.

— Господа, благодаря ви за новините. А сега имам малка изненада за вас.

Видеомониторът на стената — последна дума на техниката — светеше в синьо. След миг се появи няколко пиксела от някакъв образ — като разбъркани парчета от пъзел, който се опитваше да се сглоби сам. Образът примигна веднъж и изпълни екрана. Сателитната връзка с LV-станцията бе осъществена.

— Поздрави от живописното езеро Восток — приветства ги Недра от екрана. Колинс седеше до нея. — Какво става в нормалния свят?

— Студено е, даже вали сняг — отговори Килкъни.

— Бедничките — подсмихна се Недра. — Тук е прекрасно утро. Слънцето грее, всъщност то си грее постоянно и е приятно хладно — минус четиридесет и два градуса.

— Искаш ли да се сменим? — подметна Колинс.

— Няма начин — намеси се Иймс. — И тук умирам от студ. Изобщо не разбирам как издържате там.

— Всъщност е доста приятно — отвърна Недра. — Дори успях да хвана чудесен тен.

Тя завъртя стола си, смъкна леко клина си и откри загорялото си бедро. Колинс се засмя на смутените изражения на тримата мъже в Ан Арбър.

— Правите си слънчеви бани на Южния полюс?! — възкликна Килкъни.

— Май много се задържаха там, Нолън — обади се Иймс. — Я звънни на НАСА да ги изтеглят колкото е възможно по-бързо.

— Когато няма вятър, слънцето нагрива, нагрива — обясни Недра. — Като да караш ски през пролетта в Тахо.

— Стига сме говорили празни приказки — намеси се Иймс. — Какво ще донесете у дома?

— Надяваме се да не е някое сувенирче — добави Сътън.

— О, със сигурност — обеща Колинс, — като се има предвид колко сте инвестирали в този проект.

Недра погледна право в Иймс и Сътън.

— Животът, който разцъфтява в езерото Восток, надхвърля всичките ни очаквания. Разполагаме с прекрасни проби, върху които ще можете да се поизпотите. От Лабораторията за реактивна тяга изпратиха ли ви снимките?

— Да, току-що ги получихме — отвърна Килкъни и плъзна една папка към Иймс и Сътън.

— Господи, невероятно е — възкликна Иймс и пръсна гланцираните снимки по масата.

— Кусто би се гордял с тях — съгласи се Килкъни.

— Натоварихме последните проби и криоботът е на път към повърхността — съобщи Колинс. — Както се вижда на снимките, долу има доста странни неща, а ние сме още в началото на изследването на езерото. Надяваме се, че можем да разчитаме на подкрепата на „ЮДжийн“ и занапред.

— Сигурен съм, че щом анализираме първите проби, няма да има проблем да се осигурят средства за по-обстойно проучване на езерото Восток — заяви Килкъни. — След като НАСА съобщи за проекта през декември, получих обаждания от няколко фармацевтични компании. Предлагат милиони, за да зърнат пробите ви.

— С Лойд увеличихме честотата на сканиране на нашите секвентори — обяви Иймс. — В зависимост от големината на генома не би трябвало да отнеме повече от няколко седмици, за да декодираме материалите ви.

— А в момента работим над още няколко подобрения, за да направим този процес още по-бърз — добави Сътън.

— Ще бъда още по-щастлива, ако можете да направите оборудването си по-леко и по-компактно — каза Недра. — Както знаете, в сондата, която ще лети за Европа, няма да има много място.

— Ще направим каквото можем — увери я Сътън.

— Докато вие двамата прибирате криобота и пригответе багажа си за пътуването към вкъщи, аз ще дойда на юг, за да ви прибера — заяви Килкъни.

— Какво? Ще дойдеш тук? — попита Колинс невярващо.

— Да, изникна нещо и от Националната научна фондация се съгласиха да ме качат на един от техните самолети. Ако всичко върви по план, ще почукам на вратата ви след няколко седмици.

Образът на монитора на стената започна да се разпада.

— Явно времето ни свърши — рече Килкъни — Ще се видим скоро.

Колинс и жена му помахаха за довиждане, после образът се разкъса и екранът отново стана безизразно син. Килкъни изключи монитора.

— Не всеки ден можеш да си поговориш с някой от Южния полюс.

— Тези снимки са удивителни — каза Сътън — Не мисля, че някога съм виждал нещо подобно.

— Двайсет милиона години пълна изолация са способни да направят какво ли не с всяка екосистема — отбеляза Килкъни. — Дори островите Галапагос не са така откъснати както езерото Восток.

Иймс вдигна глава от снимките.

— Е, след всички тези добри новини трябва да празнуваме. Какво ще кажете за една вечеря?

— Аз съм „за“ — вдигна ръка Килкъни.

— Аз имам други планове — каза Сътън извинително, — но нека проведе един бърз разговор. Сигурен съм, че имам време за едно питие.

В крайна сметка се озоваха в „Конър О’Нийл“, ресторант на главната улица, обзаведен като истинска ирландска кръчма. В предната част някаква група свиреше прочувствена балада, на която неколцина от посетителите запригласяха и ръкопляскаха в ритъм.

— Добър вечер, Оз — поздрави още на входа една сервитьорка с автентичен дъблински акцент. — Виждам, че си довел и приятели тази вечер. Ако желаш, до камината има свободна маса.

— Благодаря, Хана.

— Често ли идваш тук? — попита Килкъни.

— Редовен клиент съм — отвърна Иймс. — Никога ли не съм ти казал, че съм черен ирландец?

Килкъни за миг се зачуди дали Иймс говори сериозно. Макар да бе очевидно, че произхожда от Африка, не беше чак толкова невероятно сред предците на учения да има испански моряк, доплавал до ирландските брегове, след като англичаните са разрушили прочутата Армада.

— Нищо чудно да сме и братовчеди.

Иймс се обърна и се ухили:

— Радвам се, че най-накрая забеляза семейната прилика.

Насочиха се към дъното на заведението, поръчаха на бара три големи кехлибарени бири и се настаниха на масата до камината.

— За езерото Восток — вдигна тост Килкъни.

Иймс и Сътън също вдигнаха чаши и отпиха.

— Може ли да седна при вас? — чу се женски глас.

Килкъни се обърна. Една жена идваше към масата им. Изглеждаше в началото на четиридесетте, с дълга до раменете руса коса и с делово облекло. За изненада на Килкъни Сътън се изправи и целуна жената по бузата.

— Нолън, това е Фей Олсън — представи я той гордо.

Килкъни се изправи и стисна ръката на жената.

— За мен е удоволствие.

— За мен също. Лойд ми е говорил много хубави неща за вас.

После тя се обърна към Иймс, който остана седнал.

— Здравей, Оз.

— Здравсти, Фей — отвърна любезно Иймс.

Олсън съблече палтото си и седна на масата, а Сътън поръча чаша бяло вино на една от сервитьорките.

— Какво празнувате?

— Просто вълнуващ напредък, върху който тези двамата ще поработят — отвърна Килкъни.

— О, зная как се чувствате. Току-що успях да спечеля голям проект за реставрацията за моята фирма.

— Получила си Гордън Хол?

Олсън кимна с усмивка.

— Поздравления — каза Килкъни. — Живея наблизко. Като се има предвид историята, с която е свързана, тази старинна сграда си заслужава да бъде реставрирана. Какви са вашите планове?

— Съдия Декстър е построил главната сграда през четиридесетте години на деветнадесети век. Ще направим известни промени в механичните и електрическите системи, като всичко ще бъде вградено в стените — обясни Олсън, — но ще се постареем да си останат автентични. В момента къщата е разделена на четири апартамента, но с това трябва да се приключи, както и с няколкото къщи, построени върху собствеността през петдесетте.

— Ами как стои въпросът с прилежащата земя?

Олсън се усмихна:

— Всички седемдесет акра са включени в плана на националните исторически обекти, така че никой предприемач няма да сложи ръка върху тях. Това е било в края на краищата спирка на метрото.

— Значи ще остане в този си вид?

— Когато завършим ремонта, ще видите съвършен пример за възстановена класическа сграда, разположена сред огромна зелена площ.

— Интересен проект — вметна Килкъни.

— Така е — съгласи се Олсън. — Лойд, у теб ли са билетите?

Сътън потупа джоба на самото си.

— Тук са.

— На какво ще ходите? — поинтересува се Килкъни.

— Натали Мърчант изнася концерт в зала „Хил“ тази вечер — Фей й е голяма почитателка. Ще сме в средата на първи балкон.

— Добри места — отбеляза Килкъни. — Гледах я преди няколко години. Хареса ми.

Олсън погледна часовника си.

— Неприятно ми е да ви отнемам Лойд, но имаме резервация за вечеря наблизко, а шоуто започва в осем.

— Е, приятно прекарване — пожела им Килкъни.

— Благодаря — усмихна се Олсън. — Радвам се, че те видях, Оз.

— И аз — отвърна Иймс.

След като Сътън и Олсън тръгнаха, Килкъни и Иймс си поръчаха вечеря и по още една бира.

— Нямах представа, че Лойд има връзка — подхвърли Килкъни. — Мислех, че само работи цялото време.

— Май от мен научи, че много работа и никакви забавления правят от всеки самотно момче.

— И как му преподаде тази мъдрост?

Иймс отпи от бирата си и каза:

— Фей е бившата ми съпруга.

— О?

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Разводът ни приключи миналата година, а двамата с Лойд започнаха да се срещат преди няколко седмици. Всъщност с нея се познаваме от много отдавна. Срещнах я, докато бяхме студенти в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Семействата ни бяха доста против, когато нещата започнаха да стават сериозни, но успяха да превъзмогнат расовите си предразсъдъци и накрая ние се оженихме. Прекарахме първото лято след сватбата в обиколки пеша из Европа. Бяха хубави времена.

— И какво се случи? Ако не ти е неприятна темата, разбира се.

— Започна с магистратурата. Фей остана в Калифорнийския, а аз отидох в Станфорд. Връзките от разстояние не се развиват добре.

— Така е.

— Запознах се с Лойд в Станфорд и положих основите на „ЮДжийн“ — продължи Иймс. — След като завърши магистратурата си, Фей дойде при мен и започна работа в голяма архитектурна фирма. Скъсихме разстоянието, но все така не прекарахме достатъчно време заедно. Главно по моя вина. Влюбих се в работата си, а един мъж може да има само една истинска любов. По времето, когато получих

докторската си степен, Фей вече беше готова да се разведе с мен. Успях да я убедя да ми даде втори шанс.

— И как успя? — попита Килкъни. — Самият аз имам нужда от втори шанс.

— Обещах ѝ да започнем на чисто. След като завършихме Станфорд, с Лойд се записахме в „Лайф Сайънс Инишътив“ тук в Мичиган. Фей се премести във фирма за реставрации в града и купихме първата си къща. Нещата вървяха много добре през първите три месеца, след това работата отново ме погълна. Когато с Лойд официално основахме „ЮДжийн“, бракът ми вече беше мъртъв.

— Не ти ли е странно, че съдружникът ти се среща с бившата ти жена?

Иймс отпи от бирата и се замисли за миг.

— Изречено така, звучи като въпрос от някое дневно токшоу. Виж, Лойд и Фей имат правото да бъдат щастливи и ако могат да открият щастието заедно, кой съм аз, че да заставам на пътя им?

— Много благородно. Успя ли да преодолееш вече раздялата?

— Ако ме питаш дали все още изгарям по Фей, отговорът по-скоро е „не“. Разводът ни не беше грозен и аз все още изпитвам топли чувства към нея, но приех факта, че никога вече няма да бъдем заедно. — Иймс отпи от бирата. — А каква е твоята тъжна история?

— Когато отношенията ми с военноморските сили вече почти приключваха, една приятелка тук, в университета, ме попита дали ще ѝ помогна с един проект — оптичен компютърен процесор.

— Ето нещо, което би допаднало на Лойд.

— Така е. С Келси, моята приятелка, се знаехме от деца. Тя беше буквално момичето от съседната къща.

— Били сте гаджета в училище?

— Не, по онова време семействата ни бяха толкова близки, че възприемах Келси повече като сестра. След гимназията постъпих във Военноморската академия и изчезнах за около дванайсет години, но поддържахме връзка. Бяхме само добри приятели, допреди няколко години, когато ни се случиха разни странни неща, които ни накараха да задълбочим отношенията си. Бракът изглеждаше най-логичното продължение.

— Ето я грешката ти. Да се опитваш да смесваш любовта с логиката. Масло и вода, масло и вода, приятелю.

Килкъни кимна.

— Проблемите ни започнаха, след като лудостта отмина и нещата си потекоха постарому. Знам, че Келси ме обича... И двамата приемахме идеята за брака много сериозно.

— Е, кой се уплаши? — попита Иймс.

— Тя, но не беше от страх, просто получи по-добро предложение.

— Друг мъж?

— Не, сбъдването на голямата ѝ мечта. Келси искаше да стане астронавт още откакто бяхме деца. Беше в съответния корпус няколко години и през август получи обаждане. Много се въодушевих, докато не получихме лошата новина.

— Която беше?

— НАСА настояваше тя да отиде в Хюстън колкото се може по-скоро и да започне да тренира с останалата част от екипа. Щяха да се подготвят до самия старт, а следващите пет месеца тя щеше да прекара на космическа станция. Такава програма не оставя много време да организираш сватба, поне не такава, каквато тя си беше наумила.

— Защо просто не избягахте, за да се ожените набързо?

Килкъни се усмихна мрачно.

— Такова беше и моето предложение. Не бърза сватба във Вегас, а малка частна церемония. Но не стана.

— Повечето жени много държат на сватбения си ден.

— Да, и аз го разбрах. Освен това научих, че според етикецията сватбата е празненство на булката, а младоженецът е само един от гостите. Накратко, изтълкувах погрешно дадените ми знаци и започнах скандал, в който ѝ казах някои наистина ужасни неща. Не ми говори няколко дни. После каза, че сериозно е обмислила ситуацията и е решила, че ще е най-добре и за двамата, ако отложим обвързването си до завръщането ѝ от космоса. В крайна сметка, седемнайсет месеца са дълга раздяла.

— Което означава?

— Ами още съм си ерген. С Келси се разделихме, без да си поставяме условия и без да си даваме обещания за бъдещето.

— Значи — каквото било, било.

— Да, Дорис Дей изпълнява саундтрака към любовния ми живот.

— Разбирам те, Нолън, и ако мога да ти предложа съвет като човек, чийто последен романтичен мост е така зле обгорен, че не е останало нищо, освен пепел и малко въглини, то той ще е следният: Вдигни си задника и направи нещо по въпроса. Само с желание няма да оправиш отношенията си с Келси, още по-малко като се криеш.

— Някакви предложения?

Иймс надигна бирата си.

— Сега тя преследва мечтата си, това е хубаво. Увери я, че я подкрепяш изцяло и че ще я чакаш, когато се върне от небесата.

След вечерята Иймс се върна в кабинета си в „ЮДжийн“ и прекара следващите няколко часа в разглеждането на експериментални данни. Радиото му беше нагласено на университетска станция, която излъчваше стари песни на Натали Мърчант във връзка с концерта. Иймс си спомни как навремето беше завел Фей да я види, тогава страстната певица бе пяла пред десет хиляди души.

Когато си тръгна, отдавна минаваше полунощ. Докато караше към вкъщи, се поддаде на импулса и промени посоката. Навлезе в скромен квартал с добре поддържани домове и зави по улица, наречена „Пайнвю“. При първото им посещение в Ан Арбър Фей се беше влюбила в красива чифликчийска къща, в която накрая се бяха нанесли.

Докато минаваше покрай стария си дом, Иймс видя, че той е тъмен, а колата на Лойд Сътън е паркирана на алеята.

30 януари
LV-изследователска станция,
Антарктида

Недра извади диска от компютъра, надписа го и го прибра в пластмасовата кутийка. Тази сутрин бе свалила на дискове всички данни от работата им в LV-станцията. Изключи компютъра и сложи кутията с дисковете в малък контейнер за пътуването до Щатите.

Години на планиране, проектиране и изпитания ги бяха довели до това място, а сега мисията им беше завършена. Двамата с Колинс бяха доказали, че е възможно да се изследва свят, скрит под километри лед. Вече бяха с една крачка по-близо до успешното търсене на живот на Европа.

— Готова ли си? — извика Колинс от кухнята.

Недра затвори капака на контейнера и отговори:

— Вече официално сме си стегнали багажа и сме готови да се приберем вкъщи.

— Чудесно, значи мога да го отворя.

Недра чу силно изпукване.

— Това, което си мисля, ли е?

— Зависи. Мислиш ли си, че е шампанско?

— Не изпихме ли вече единствената бутилка, която успя да внесеш тайно през декември?

Колинс се появи на вратата на изследователското крило с две големи чаши за кафе, пълни с „Грейт Уестърн“.

— Да, но после намерих друга, докато почиствах избата. Разбира се, не можем да оставим такова вино да отиде на вятъра.

Колинс и Недра чукнаха чаши и отпиха от газираната напитка.

— А за последното ни хапване тук съм приготвил малко сандвичи с фъстъчено масло и желе.

Недра изви устни в пресилена усмивка.

— Звучи вкусно.

— Знам — съгласи се Колинс с въздишка, — но щом стигнем в Нова Зеландия, ще те заведа на пищна вечеря в най-добрия ресторант в Крайстчърч.

— Ще се задоволя и с дълга гореща вана, румсървис и седмица, изпълнена със страст, в апартамент в петзвезден хотел.

— Ще видя какво може... — Колинс внезапно млъкна. — Чу ли това?

Нисък далечен звук започна да резонира в стените на станцията — механичното бумтене на двигатели.

— Да — отвърна Недра. — Прилича на самолет.

— Подранили са. Сигурно има промяна в програмата.

— Според последната метеорологична справка времето ще се задържи хубаво, но няма да им се разсърдя, ако ни закарат по-рано у дома.

— Сандвичът ти е в кухнята. Аз ще изляза да ги посрещна.

Колинс се спусна до долното ниво, облече дебелия дрехи и полярната екипировка и излезе през въздушния шлюз. Навън вятърът духаше силно откъм глетчерните планини, а ръмженето на самолетните двигатели отекваше навсякъде около станцията.

Облак пулверизиран сняг и ледени кристали изригна изпод широките ски на LC-130 и се издигна зад самолета като облак прах зад кола на черен път. Самолетът се плъзна по ледената писта и спря точно пред станцията. Пилотът го придвижи още по-наблизо, после го завъртя така, че задната рампа да застане към вратата.

Двигателите забавиха въртенето на витлата, но продължиха да работят — беше твърде студено, за да се рискува със спирането им. Докато Колинс се приближаваше към самолета, страничната врата се отвори и се превърна в стълба, по която слезе мъж, облечен в бял снежен костюм с качулка.

— Килкъни? — викна Колинс нетърпеливо.

Но това не беше Килкъни.

Дюрок се пресегна, сграбчи протегнатата ръка на посрещача си и го дръпна рязко. Колинс се препъна и залитна, като се опитваше да възстанови равновесието си. Нападателят се завъртя и стовари юмрук в слепоочието му, от удара очилата на Колинс изхвърчаха, той падна на колене, а Дюрок изви ръката му назад.

— Ако ми съдействате, ще оставя вас и жена ви живи — каза Дюрок и опря дулото на деветмилиметровия глок в бузата на Колинс. — Разбирате ли, господин Колинс?

Инженерът кимна безсилно, все още твърде замаян от удара. Повдигна леко глава и видя още петима мъже да излизат от самолета, всичките в бели маскировъчни костюми и въоръжени с автомати.

— Подсигурете станцията — нареди Дюрок.

Войниците се приближиха предпазливо, въпреки че не очакваха да срещнат съпротива. Докладите от разузнаването им твърдяха, че само Колинс и жена му обитават станцията.

— Недра — извика Колинс, когато войниците нахлуха през въздушния шлюз.

Дюрок го удари с пистолета по главата и инженерът се строполи в безсъзнание върху леда.

Четири войници изкачиха витото стълбище към главното ниво, после се разделиха по двойки и тръгнаха да проверят коридорите. Петият държеше на прицел стълбището от въздушния шлюз.

— Филип? — извика Недра откъм кухнята.

Тя тъкмо беше напълнила отново чашата си с шампанско, когато иззад ъгъла през вратата влетя войник с насочен към нея автомат.

— Ръцете на главата! Веднага! — извика той.

Недра бавно остави бутилката на плота и постави ръце зад главата си.

— Хванах жената — съобщи войникът в микрофона, закачен на ухото му.

Дюрок се загледа в проснатото тяло на Колинс, докато изслушваше докладите на хората си в станцията. Погледна часовника си; по-малко от трийсет секунди бяха минали от излизането му от самолета, а станцията вече беше негова.

— Фуке, Кошен — каза Дюрок в малкия микрофон.

— Оуі, командире — отговориха двамата мъже.

— Излезте заедно с жената. Затворете ги в спалните помещения за разпит.

Над главите им вторият LC-130 направи кръг над станцията и се сниши за приземяване. Дюрок се усмихна, беше доволен от развитието на мисията. Ако всичко продължаваше да върви според плановете му, никой нямаше и да разбере, че е бил тук.

31 януари „Скайър-98“

— Остават десет минути — обяви ясният глас на пилота от високоговорителите, вградени в шлема на Килкъни.

В товарното отделение на LC-130 отекваше постоянното ниско бръмчене. Четирите масивни двигателя „Алисън“ на крилете биеха студения въздух с комбинираната подемна сила на петнайсет хиляди коня, впрегнати в общото усилие да удържат шестдесеттонния самолет във въздуха. „Скайър-98“ беше от Националната въздушна гвардия на Нюйоркското 109-о въздушнотранспортно крило. Това бе един от малкото специализирани тежкотоварни самолети, обслужващи някои от най-студените и далечни места на Земята. От октомври до март „Скайър-98“ сновеше непрестанно между Нова Зеландия и Антарктида.

Отделението на херкулеса беше празно, като се изключат Килкъни и двамата от екипажа, които стояха от двете страни на сервизната врата. И тримата дишаха с кислородни апарати, въздухът в разхерметизираното товарно помещение беше твърде разреден и студен на тази височина.

Присъствието на Килкъни на борда беше резултат от задействането на определени лостове. А с това се беше заел мъжът, оглавяващ специалните бойни звена на флота — бившият командващ офицер на Килкъни, контраадмирал Джак Доусън. Когато разбра за връзката на Килкъни с проекта на НАСА за езерото Восток, адмиралът използва значителното си влияние, за да добави тихомълком към списъка със задачи допълнително изпитание на оборудването с оглед нуждите на флота.

Килкъни съблече арктическото си яке и застана в центъра на празното отделение, за да се поразгрее. Матираният сив костюм, който покриваше тялото му като втора кожа, беше лек и тънък, подсилен на места с кевларени плочки.

Костюмът, наречен „тюленска кожа“ от компанията, която разработваше специални облекла за флота, използваше най-модерните защитни устройства за неутрализиране на електронни, химични и биологични заплахи, а освен това притежаваше и удивителна терморегулация. При лабораторните изпитания костюмът беше дал добри резултати, но бившият командващ офицер на Килкъни искаше да знае доколко ефективно ще действа в малко по-реални условия. Според Доусън Антарктида беше идеалното място да се провери дали „тюленската кожа“ може да поддържа стабилна телесната температура.

Двамата членове на екипажа в товарното се взираха изумено в Килкъни. И съвсем нормално, защото той се канеше да скочи от 35 000 фута височина и да се приземи с парашут на леда.

— Засичам самолет, който идва насам — обяви радарният оператор.

Съмнър Дюрок хвърли поглед към екрана на радара.

— Разстояние?

— Осемдесет километра.

— Продължавай да го следиш.

Това, което изкушаваше Килкъни да изпълни този скок, както и причината, поради която се съгласи да го направи, беше мястото. Антарктида беше единственият континент, над който не беше скачал с парашут. Само няколко души бяха опитвали подобно нещо и трима от тях бяха загубили ориентация поради височинна болест, не бяха успели да отворят парашутите си и се бяха устремили право към смъртта.

— Шейсет и пет километра и се приближава — провикна се радарният оператор.

— Всички системи готови ли са? — попита Дюрок.

— Всички системи са в пълна готовност.

— Добре. Нека се приближат още малко.

— Пет минути — обади се пилотът.

— Разбрано — отвърна Килкъни. — Включи насочващия маяк.

Гласово активирацията се компютър, привързан към гърдите му, започна да предава сигнал, по който самолетът щеше да го открие в случай на нужда.

— Получаваме силен сигнал — каза помощник-пилотът. — Всичко изглежда наред.

Килкъни направи последна проверка на шнурите и раницата на парашутите. Потупа бедрото си и напипа закачения боен нож — застраховка, в случай че главният парашут не се отвореше и се наложеше бързо да се освободи от него, преди да отвори резервния.

— Включи измервателите — нареди Килкъни.

Пред него изплуваха графики с данни; лицевото стъкло на шлема служеше и като информационен дисплей.

Килкъни разгледа компактния образ, който изобразяваше посоката, височината, въздушната скорост, географската ширина и дължина — всички тези данни бяха събрани от съзвездията сателити за глобално позициониране, които обикаляха около планетата.

— Петдесет и пет километра и се приближава — докладва радарният оператор на Дюрок.

— Две минути — обади се пилотът. — Сержант Бомър, отворете вратата.

— Вратата се отваря — отговори Бомър.

Струя студен въздух нахлу с рев в товарното отделение и ниското ръмжене на херкулеса стана пронизително, докато пилотът намаляваше скоростта на 135 километра. Килкъни сграбчи стоманените осигурителни въжета и пристъпи към вратата.

— Извинете, сър — опита се да надвика рева на вятъра Бомър, — но защо го правите?

Килкъни се усмихна зад тъмното стъкло на визьора.

— Знаете ли какво означава ВМС, сержант?

— Не ви разбрах, сър?

— Времето за мислене свърши.

Червената предупредителна светлина угасна и светна зелено.

— Това са думите, според които трябва да се живее — извика Килкъни. — Ще се видим на земята.

Той скочи в турбулентната въздушна струя зад самолета и почти веднага усети внезапния тласък на ускорение, когато гравитацията го дръпна надолу. С разперени крака и ръце, той преплава през шестте хиляди фута свободно падане. Високомерът на информационния дисплей бързо отмерваше спускането му. Под него цифровият брояч сочеше скоростта, която приближаваше 140 мили в час.

Сърцето на Килкъни блъскаше в гърдите. Адреналинът нахлу в кръвта му, докато тялото му реагираше инстинктивно на неестественото усещане за падане. Почувства тъпото жилване на носещите се из въздуха частици лед, които се блъскаха в тялото му през „тюленската кожа“. За щастие новият чудодееен костюм на военноморските сили оправдаваше очакванията.

— Разстоянието до самолета е двадесет и пет километра.

— Прехванете целта — нареди Дюрок. Вдигна очи към лазурното синьо небе, опитваше се да открие самолета. Не можа да го види, но знаеше, че е там.

На 29 000 фута Килкъни дръпна шнура на главния си парашут. Погледна над дясното си рамо и видя как правоъгълното параболично платно се развива и издува. Информационният дисплей показваше височина от 27 500 фута, а въздушната му скорост беше почти нулева. Оглушителният рев на вятъра, съпътствал свободното му падане, изчезна и ушите на Килкъни се изпълниха със звъняща тишина.

— Покажи пътя на полета до целта.

В отговор на командата компютърът изчисли разстоянието по права линия от сегашната му позиция до известните координати на LV-станцията и проектира жълта линия на дисплея, която нагледно показваше най-прекия път на полета. Въображаемата линия, която се актуализираше няколко пъти на секунда, сякаш тръгваше от гърдите на Килкъни и стигаше до точка на няколко мили разстояние.

Той се протегна, стисна контролните ръкохватки, определящи дължината на дясната и лявата свързка, и дръпна, за да освободи спирачките. Планирацията парашут се изстреля напред готов за летене и започна да набира скорост. Формата на купола позволяваше на Килкъни да направлява полета си с голяма точност. При подходящ вятър можеше да остане във въздуха с часове. Под него набръчканото море от белота се разпростираше във всяка посока, докдето поглед стигаше.

— Целта е прехваната.

— Огън — заповяда Дюрок.

Нова линия се появи пред Килкъни. Тази беше бяла и се издигаше от LV-станцията.

— Какво, по дяволите...? — изръмжа Килкъни, когато осъзна, че вижда изстрелването на ракета земя-въздух.

— Включи комуникациите — изкомандва той. — Леден скок едно до Скайър девет осем. Предприемете маневра за избягване! Към вас лети ракета! Повтарям, към вас лети ракета! Чувате ли ме? Край.

Пращането на обратната връзка го оглуши. Едва доловим под електронния шум, се чу гласът на пилота на „Скайър-98“.

— Повторете отново, Леден скок едно. Не сме...

Ракетата се устреми със свръхзвукова скорост към топлината, излъчваща се от четирите двигателя „Алисън“, и се вряза в тромавия Херкулес. Удари третия двигател и взривната ѝ глава избухна. Нажежени метални отломки разкъсаха алуминиевото покритие на „Скайър-98“ и запалиха резервоарите на крилете.

6

— Прекъсни връзката — заповяда гневно Килкъни на компютъра. Обхватът на комуникационните му устройства беше твърде малък, за да стигне до друг, освен до хората, изстреляли ракетата. Драценето, което изпълваше ушите му, изчезна мигновено.

Черен пушек бележеше мястото, където беше избухнал „Скайър-98“. Димни следи описваха пътя на горящите останки към земята — зловещи петна по иначе безупречното безкрайно синьо. Килкъни погледна към земята. Ярката жълта линия, отбелязваща направлението на полета, отново се появи на информационния дисплей.

Килкъни провери висотомера си, показваше 26 750 фута, и той изчисли, че разстоянието до ледената покривка долу е малко повече от 15 000 фута, почти три мили. Даваше си сметка, че при подемно-съпротивително съотношение от пет към едно може да се придвижи още около петнайсет мили напред, преди гравитацията да го свали на земята. Доколкото можеше да види, наоколо нямаше нищо освен безкрайна ледена пустиня.

— Проклет да съм, няма да умра тук! — зарече се Килкъни и даде поредната команда. — Изчисти направлението на полета.

Ярката жълта линия изчезна.

— Покажи картата.

Очертанията на Антарктида се появиха на информационния дисплей.

— Изображение на областта в радиус от трийсет мили от сегашната позиция. Покажи всички станции.

Образът на информационния дисплей сякаш се устреми към него — като невероятно ускорена версия на собственото му спускане — и спря на указаното увеличение. Появиха се две точки, по една от двете страни на кръста, който обозначаваше сегашната му позиция.

„Няма да отида там“, рече си Килкъни, докато гледаше дясната точка, над която пишеше LV.

Погледна към другата точка — над нея се четяха буквите ВОС — изследователската станция „Восток“.

Килкъни не знаеше много за руската изследователска станция, освен че е овехтяла и се поддържа с изключително изтънял бюджет. Замисли се за възможността руснаците да са свалили „Скайър-98“, но не можа да се сети за причина, достатъчно основателна, за да се опитат да започнат Трета световна война в Антарктида.

Наистина „тюленската кожа“ го предпазваше от измръзване, но нямаше нито храна, нито вода, а най-близкото американско съоръжение беше на неколкостотин мили отгук. Като се изключеше самоубийственият поход през цялата Антарктида, шансовете на Килкъни за оцеляване се свеждаха до една-единствена възможност.

— Изчисти картата — нареди Килкъни. — Промени крайната цел — станция „Восток“.

Компютърът изчисли ново направление на полета и го показва на информационния дисплей.

— Двадесет и пет мили до „Восток“ — би трябвало да успее да прелетя петнадесет от тях, но последните десет ще трябва да измина пеша.

Килкъни зави рязко с парашута към приветстващия го попътен вятър. В ясната светлина на полярния ден той се носеше над почти равната повърхност от древен бял лед и скоростта му скоро се качи над четиридесет мили в час. Чуваше единствено свистенето на вятъра.

Бързо се върна към познатия режим: проверяваше парашута, хоризонта и висотомера. На петстотин фута над леда дръпна дясната контролна ръчка и бавно завъртя купола към вятъра. Докато скоростта му постепенно намаляваше, той дръпна еднакво силно и двете ръчки и огледа земята под себе си. Ледът сега идваше с шеметна бързина към него. Висотомерът бързо отчиташе спускането му, вече бе под двеста фута.

На сто фута от земята внезапно отпусна ръчките. Парашутът се плъзна напред и скоростта на падането се забави. Рефлексите, придобити с годините, се задействаха и точно в подходящия момент той дръпна регулиращите ръчки докрай и плавно се приземи на ледената равнина, покрила езерото Восток.

Разкопча презрамките си и бързо сгъна парашута, за да не го грабне вятърът. Свали бутилката с въздух и провери ножа, завързан на

дясното му бедро.

Гледката във всички посоки беше еднаква, а странното движение на слънцето в небето го правеше безполезно като ориентир. Килкъни се въртя в кръг, докато на информационния дисплей не се появи ярката жълта линия, която сочеше станция „Восток“.

Затича се, бавно, за да свикне с терена. Снегът, който покриваше глетчера, беше твърд и ситен като пясък, а вятърът го оформяше в красиви замръзнали вълни.

Погледът на Килкъни постепенно се фокусира само върху следващите трийсет ярда и холографската линия, която го водеше.

Бягаше с отмерено темпо, следваше линията и наблюдаваше брояча, който показваше оставащото разстояние до станция „Восток“. Когато остана около една трета миля до целта, Килкъни вече можеше да различи неестествените за антарктическия пейзаж очертания. Според данните мястото беше на 78,6 градуса южна ширина, 106,8 градуса източна дължини.

Първо се показаха антените — шест вляво от станцията и една по-висока от другите, която самотно се извисяваше отдалеч. Килкъни стигна до малка бразда в снега, която продължаваше по права линия — разчистена писта.

— Изчисти дисплея — нареди той на компютъра.

Огледа гладката ледена повърхност и забеляза, че по нея вече се образуват малки преспи. Направените от хората просеки по пистата явно не бяха скорошни, но не можеше да прецени точно откога са. Пое по пистата, докато не стигна основата на високата антена, после тръгна по пътека към двора на станцията. Покрай стените на станцията имаше големи ледени късове, останки от сизифовите усилия на руснаците да запазят сградите си от безпощадната прегръдка на леда.

Право напред стърчеше кула, в чиято основа се гушеше едноетажна постройка. Кулата стенеше, докато вятърът блъскаше по ръждясалите метални панели, които обгръщаха стоманения ѝ скелет. Килкъни си спомняше сондажната кула от фотографиите на станция „Восток“, които бе разглеждал на брифинга за проекта „Пикел“ — с нея руснаците бяха успели да изкарат проби от почти две мили навътре в глетчера. Като зави покрай металната стена на сградата до кулата,

Килкъни стигна до малко прозорче встрани от вратата. Вътре беше тъмно и изглежда нямаше никого.

Той се приближи до ъгъла на сградата и внимателно огледа цялата станция — съвкупност от правоъгълни структури, сгушени в леда. Формата им бе повече резултат от пригодност за бързо сглобяване, отколкото плод на някакъв естетичен дизайн. Ярката някога сграда беше загубила цветовете си, състарена от шестте месеца непрекъснато излагане на слънце всяка година и напора на носените от вятъра парченца лед. Станцията „Восток“ беше над четиридесетгодишна, но изглеждаше дори по-стара.

В далечината Килкъни видя раирания купол над малка квадратна сграда: радарната барака. Тръгна нататък, като се промъкваше предпазливо зад сградите, за да остане незабелязан. Когато достигна постройката, измъкна ножа и хвана дръжката на вратата. Тя се завъртя лесно.

Той пристъпи в голяма стая, огряна от слънчевата светлина, която нахлуваше през малкото прозорче. Вътре нямаше никого. Той хвърли поглед на няколкото листа, разхвърляни на една от масите, и откри телеметрични данни за проследяването на високолетящи метеорологични балони. Датите върху разпечатките бяха отпреди няколко години. Излезе и затвори вратата.

Металният комин на покрива на най-близката до метеорологичната станция сграда бълваше дим. От предната част на постройката се проточваха дебели черни кабели, които се свързваха с метални пръти и отиваха към други сгради.

Това беше енергийната станция.

Килкъни се приближи към нея, като внимателно наблюдаваше двете големи сгради в съседство. Пропълзя в сенките покрай стената и стигна до малък прозорец до главния вход. Надникна и видя мъж, който се подсушаваше с хавлия и започваше да се облича.

След няколко секунди вратата се отвори и една неясна фигура пристъпи сковано навън. Бял дим се кълбеше около лицето на непознатия — смесица от заскрежения му дъх и дим от цигара. Килкъни скочи, сграбчи мъжа за яката и го запрати в снега. Цигарата на непознатия угасна със съскане.

Килкъни опря коляното в гърдите на руснака. Замаян и уплашен, човекът погледна нагоре и видя собственото си лице, отразено в шлема

на нападателя.

— Говориш ли английски? — попита Килкъни на руски, гласът му беше прегракнал.

— Да — отвърна мъжът.

— Чудесно, защото това е общо взето всичко, което знам на руски. Колко души има в станцията?

— Деветима, заедно с мен. Ние сме зимният екип.

— Някакви военни?

— Не, само цивилни.

Килкъни видя страха в очите на руснака — той не разбираше защо лежи на леда с опрян в гърлото нож. Претърси го бързо и не откри оръжия.

— Как се казваш? — попита Килкъни по-меко.

— Яша.

— Каква е работата ти тук?

— Аз съм началникът на екипа.

— Добре, Яша, сега ще те пусна. Не прави резки движения или ще те убия — каза безстрастно Килкъни — Разбираш ли?

Руснакът кимна. Килкъни се отдръпна и му помогна да стане. За миг останаха безмълвни и сезираха един в друг.

— Къде са другите? — попита Килкъни.

— В жилищните помещения — отвърна Яша, като посочи към една от по-големите сгради.

— Да идем да ги съберем.

Яша го преведе през въздушния шлюз в сградата. Когато влязоха, високият руснак съблече обемистия кожух и свали ръкавиците.

Обърна се наляво:

— Оттук.

Сградата изглеждаше като изоставена фабрика, в която са се настанили бездомници. Навсякъде бяха разхвърляни метални контейнери, щайги или части от оборудване, а рециклираният въздух беше наситен с миризмата на машинно масло и цигарен дим. В кухнята четирима мъже седяха около голяма маса, ядяха и гледаха видео на стар телевизор.

— Яша, кажи им да останат по местата си и да сложат ръце на масата — нареди Килкъни. — А после доведи и останалите.

Четиримата на масата се извърнаха при звука на непознатия глас. Яша им преведе заповедите на Килкъни и мъжете се подчиниха. Не сваляха поглед от непознатия. Яша извика през вратата в другия край на стаята и след миг се върна с още четирима мъже. След като целият екип се събра, Килкъни прибра бойния си нож.

Застана до масата, махна шлема си и свали пасмонта. Гъстата му червена коса беше прилепнала към главата му, а луничавата му кожа се беше зачервила. Взе кана с вода от масата и отпи жадно.

— Кой говори английски? — попита след малко. Гласът му вече не беше толкова пресипнал.

Неколцина от мъжете се обърнаха към Яша за превод.

— Само Мати, радиста, и аз говорим английски — отвърна Яша.

— Значи вие двамата ще трябва да превеждате на останалите. Името ми е Нолън Килкъни. Кой от вас е Мати?

— Аз — обади се мъж с четинеста черна брада и очила.

— Имало ли е някакви трансмисии от LV-станцията през последните няколко часа?

— Само една. Прехванах доклад до Макмърдо, че транспортният им самолет е пристигнал.

— Не успя — процеди Килкъни огорчено.

— Как така? — попита Мати.

— Транспортният самолет, който трябваше да прибере екипажа на LV-станцията, беше унищожен недалеч оттук с ракета земя-въздух.

— Не е възможно! — поклати глава Яша. — Международните спогодби забраняват внасянето на всякакви военни оръжия в Антарктида. Да се докарат ракети тук би било лудост.

— Очевидно някой не дава и пет пари за спогодбите — отвърна Килкъни.

Когато Мати преведе казаното, мъжете около масата бяха обхванати от паника и един през друг закрепяха въпроси към Яша.

— Хей! — извика Килкъни.

Руснаците млъкнаха, обърнаха се към него и го загледаха с подозрение.

— Какъв е проблемът? — попита ги той.

— Ти — каза Яша. — Ти си американски войник. Когато Мати каза, че американски самолет е бил свален, хората ми решиха, че може би вашите обвиняват Русия и си дошъл тук, за да ни убиеш.

— Първо, ракетата беше изстреляна от LV-станцията, а като гледам вашата, мога да заключа, че вие нямате нищо общо. Второ, тук съм, защото това е най-близкото възможно убежище, което можах да намеря. И трето, някога бях войник, но сега съм цивилен и няма да убивам никого — освен ако не се налага.

— Откъде знаеш, че самолетът е свален? — обади се Мати. — В Макмърдо смятат, че се е приземил в LV-станцията. Чух Колинс да докладва за пристигането му.

— Когато от Макмърдо пристигне транспортен самолет, кой докладва, че се е приземил? — попита Килкъни.

— Пилотът, но самолетът, кацнал в LV-станцията, е имал проблеми с радиото. Затова Колинс се е обадил.

— Сигурен съм, че някой е държал пистолет до главата му.

— Но откъде знаеш, че самолетът е бил свален? — настоя Мати.

— Защото го видях. Бях на самолета няколко минути преди ракетата да бъде изстреляна.

— Как така си бил на самолета? Как си слязъл? — изуми се Яша.

— С парашут. Правех изпитания на ново оборудване, но сега това не е важно. Шестимата, които бяха с мен в самолета, загинаха и сега някой държи под контрол LV-станцията.

— Боже мой — промълви Яша. — Мислиш ли, че ще дойдат и тук?

Килкъни сви рамене.

— Не знам. Нямам идея кои са, нито какво искат.

Мати го изгледа скептично:

— Значи си летял със самолет от Макмърдо и малко преди времето за кацане си скочил от него, така ли?

— Точно така.

— Тогава как стигна дотук? LV е на повече от шейсет километра.

— Когато скочих, бях само на двадесет и пет мили, около четиридесет километра отук — обясни Килкъни. — Беше скок от голяма височина — прелетях по-голямата част от пътя, а останалото изминах пеша с помощта на джипиеса. Не беше трудно да се ориентирам през леда.

— Това звучи безумно — каза Яша. — Откъде да знаем, че ни казваш истината?

— Няма как — раздразнено отвърна Килкъни. — Но се опитай да намериш по-добро обяснение на факта, че някак съм се озовал тук.

Килкъни се втренчи в началника на станцията. Беше уморен, гладен и раздразнителен — комбинация, която го приближаваше опасно близо до това да забие юмрук в лицето на позволия си да се съмнява в твърдението му руснак.

— Щом е така — продължи по-дипломатично Яша, — не трябва ли да се свържем с Макмърдо?

— Не. Ако Мати е засякъл радиосъобщение от Колинс, който е докладвал, че самолетът е кацнал безпроблемно...

— Така си беше — обади се Мати.

— Тогава — продължи Килкъни, — който и да го е сторил, се опитва да поддържа илюзията, че нищо не се е случило. Сигурно следят комуникационните канали. Така че, ако се обадите в Макмърдо, за да докладвате, че „Скайър-98“ е свален, те ще разберат, че прикритието им е провалено. И това може да ги вбеси достатъчно, за да дойдат тук.

— Как са докарали ракета до LV? — попита Мати. — Как са прекарвали такова нещо през Макмърдо?

— Макмърдо не е единственият път към Антарктида — отбеляза Яша.

— Не използваха ръчен ракетомет — каза Килкъни. — Самолетът ми беше свален на двадесет и пет километра от LV. За да се уцели нещо от такова разстояние, се изисква доста сериозно оборудване.

— Мати и аз бяхме в LV преди няколко дни, на прощална вечеря с Филип и Недра — каза Яша. — Нямахме никой друг и не видяхме нищо необичайно. Трябва да са докарали тази ракетна установка със самолет — да я докарат по суша от крайбрежието би отнело твърде много време. Но защо някой би направил подобно нещо? LV няма стратегическа стойност, там не се съхраняват никакви ценни метали или природни ресурси. Това е научноизследователска станция.

— Има нещо ценно — сондата „Пикел“. Пълна е с екзотична технология и точно сега е окомплектована и готова за пътуването обратно до Щатите. Това е идеалното време да се открадне.

— Но защо са свалили самолета ти? — попита Мати. — Защо просто не са взели устройството и не са си отишли?

Килкъни се замисли за момент.

— Защото не искат никой да разбере, че сондата е открадната. Съобщението, което сте прихванали, е трябвало да заблуди хората в Макмърдо, че самолетът ми е кацнал невредим. В Макмърдо сигурно ще получат още едно съобщение по времето, когато трябва да излетим по план, и това ще е последното, което някой ще чуе за „Скайър-98“. А когато самолетът не пристигне, всички ще решат, че се е разбил някъде по обратния път.

— А ще е твърде студено, за да търсят оцелели — добави Яша. — Цяла зима се борим да попречим на леда да погълне сградите ни. До следващия октомври няма да намерят и следа от останките на самолета.

Килкъни си представи как ледът бавно поглъща отломките на „Скайър-98“. Ако и той беше загинал с останалите на борда, спасителните екипи дори нямаше да знаят откъде да започнат търсенето.

— Ами Недра и Филип? — попита Мати. — Какво ще стане с тях?

— Предполагам, че похитителите ще ги убият веднага щом са готови да си тръгнат.

— Не можем да го допуснем — обърна се Мати към Яша. — Трябва да съобщим в Макмърдо какво се е случило.

— Не можете — отсече твърдо Килкъни. — Ако го направите, ще обречете Филип и Недра на незабавна смърт. Те вече няма да имат каквато и да е стойност за нападателите. А дори и да се свържете с Макмърдо, без онези да ви усетят, там няма да имат време да направят каквото и да било. Самолетът ми трябваше да излети след по-малко от шест часа.

— Това е лудост — изръмжа Мати гневно.

— Яша, преди малко спомена, че ти и Мати сте били на LV преди два дни. Как стигнахте дотам, със снегомобили ли?

— Не, те не вършат работа тук. Мати и аз караме ледоходни лодки. Състезаваме се с тях в Русия. Тук тренираме. Защо?

— Има някакъв шанс да спасим Филип и Недра, но трябва да стигна бързо до станцията.

Яша се отправи към една от страничните бараки, следван от Мати и Килкъни. Хвана дръжката на лоста и дръпна. Чупливата ледена кора се пропука при отварянето на вратата.

— Хайде, влизайте — рече Яша припряно.

Вятърът затръшна вратата зад тях и тя блъсна Яша в гърба. Той завъртя ключа до вратата и светнаха десетина флуоресцентни лампи. Това всъщност беше голям гараж за машини, предназначени, да обслужват оборудването на станцията.

Яша се вгледа в Килкъни и попита:

— Колко тежиш? Около осемдесет килограма?

— Някъде там. Защо?

— Мачтите и гредите на ледоходните ни лодки са конструирани така, че да се огъват под тежестта ни. С Мати сте почти еднакви на ръст и тегло, така че е най-добре да използваш неговата лодка.

— Ще ти донесе късмет — обади се Мати. — Естонска е. Всеки знае, че най-добрите ледоходни лодки се правят в Естония.

Близо до голямата предна врата Килкъни видя две ледоходни лодки, дълги трийсет фута. Изящните корпуси от въглеродни нишки, обвити в прозрачни плексигласови шуплести покривала, приличаха повече на F-18, отколкото на ледоходни лодки. От кърмата им се подаваше широка дървена греда, по десет фута от всяка страна, подобно на странични поплавъци, в краищата на които бяха закрепени плъзгачи. Под заострената носова част се виждаше трети плъзгач на въртяща се ос. Той позволяваше прецизното управление на бързите лодки.

— Красиви са, нали? — попита Яша гордо, когато тръгнаха към лодките.

— Много — отговори с искрено възхищение Килкъни. — Очаквах Ди Ен^[1] ледоходна лодка.

Яша поклати глава.

— Не, тук е твърде студено за отворена кабина. Тези са от клас „Скийтър“.

— Разбираш ли от ледоходни лодки? — попита Мати с известна изненада.

— Малко. Когато бях малък, помагах на дядо ми в изработването на няколко от типа Ди Ен, но те плаваха по вода. — Килкъни погали блестящата гланцирана повърхност на корпуса — Каква скорост развиват?

Мати се намръщи.

— На гладък лед и при добър вятър — двеста-двеста и петдесет километра в час. Тук се среща смесица от неравен лед и сняг, така че използваме хибридни плъзгачи. Не е толкова бързо, колкото у дома.

— Покажи ми как да я управлявам.

Мати плъзна купола напред. После съблече кожуха си и легна по гръб в пилотската кабина на тъмносинята си ледоходна лодка. Тялото му запълни по-голямата част от дългото тясно пространство, раменете му почти опираха в стените.

— Направляваш със стъпалата си, за да завъртиш предния плъзгач.

— Натискаш вляво, за да завиеш надясно? — попита Килкъни.

— Да. — Мати хвана джойстика, монтиран близо до дясната му ръка. — Това управлява вместо въжета електрически лебедки и с негова помощ нагласяш платната и щаговете. Натискаш напред, за да завъртиш платното и да забавиш лодката; дърпаш назад, за да подравниш платната и да увеличиш скоростта. Надясно отпусках щаговете. Така мачтата и гредите ще се огъват повече — подходящо е за ускоряване. Дърпаш наляво, за да стегнеш щаговете — това ще ти помогне да се задържиш по-близо до посоката на вятъра. Но може да накара лодката да се издигне само на два плъзгача, така че бъде внимателен.

— Забавно е да повдигаш лодката — добави Яша, — но рискуваш да се преобърнеш.

— Джойстикът е на пружина — продължи Мати, — така че когато направиш необходимите корекции, можеш да го отпуснеш и платното ще остане, както си го нагласил. Номерът при ледоходните лодки е да нагодиш мачтата и платната така, че да съответстват на условията на средата. Тук, от лявата страна, има малък щурвал.

Използваш го, за да управляваш лодката, когато тичаш отстрани, за да я засилиш достатъчно, та да потегли. Можеш да го използваш и като резервно управление, ако крачният педал не функционира.

— Ако прилича поне малко на моя „Уиндрънър“, ще се справя.

— Лодките имат малък електрически нагревател и джипиес. — Мати посочи малък, плосък дисплей, закрепен до предния ръб на отвора на пилотската кабина. — С Яша сме ходили няколко пъти до LV. Маршрутът е в джипиеса.

— Ще се натъкнеш на пукнатини в леда, но не се опитвай да караш успоредно на тях, защото рискуваш някой от плъзгачите да попадне вътре и да потрошиш лодката — посъветва го Яша. — Просто мини напъряко на пукнатината.

— Как да спра? — запита Килкъни.

— Дръпни това. — Мати посочи черна пластмасова Т-образна ръчка, разположена в горната част на корпуса над десния му крак. — Дръпни и задръж. Спирачката се отпуска от долната част на лодката и се провлачва по леда. Когато прекратиш натиска, тя ще се вдигне обратно.

Яша приклепна до предния плъзгач. Близо до върха му Килкъни видя хванат в скоби лост, който потъваше в горната част. Самият плъзгач беше нещо средно между острие на кънка и ска.

— След като спреш, обърни лодката по вятъра и застопори с тази спирачка. — Яша обърна металния лост пред плъзгача.

Килкъни и Яша помогнаха на Мати да подготви ледоходната лодка за път. Естонецът оправи седалката, за да поеме по-лесно масивното тяло на Килкъни. Десет минути по-късно те отвориха голямата врата откъм подветрената страна на сградата и изкараха лодката в антарктическата нощ. После сложиха трийсетфутовата мачта от фибростъкло и разпънаха платната от дейкрон^[2].

Когато нагласиха всичко, Мати и Яша огледаха лодката за последно.

— Готов си за тръгване — каза Мати.

— Чудесно. Мати, моля те, следи радиотрансмисиите от LV. Ако чуеш съобщение за рутинно отлитане, значи съм се провалил. Веднага уведоми Макмърдо какво в действителност се е случило.

— Разбирам. Късмет.

— Благодаря ти за помощта.

Килкъни се качи на ледоходната лодка и дръпна люка над главата си. После даде знак, че е готов за тръгване. Мати и Яша започнаха да бутат ледоходната лодка напред. Вятърът духаше със скорост двайсет възела от дясната страна на Килкъни. Щом избутаха лодката от сградата, платното започна да трепти и се изду. Вятърът го подхвана и руснаците пуснаха лодката. Килкъни бързо потегли и скоро се отдалечи от станция „Восток“.

Когато свикна с управлението на ледоходната лодка, Килкъни изви платното, за да набере скорост. Плъзгачите се врязаха в грубата повърхност. Той се изуми колко бързо се носи елегантната лодка и с леки криволици поддържаше постоянен курс, като се възползваше от вятъра. После обаче видя как над леда отпред се оформя малък бял циклон и изруга.

Снежната вихрушка се устреми към него и диво заблъска платното. Ледоходната лодка се затресе силно, когато снежният дявол я блъсна отстрани, точно зад капака. Сблъсъкът отлепи задните плъзгачи от снега и лодката попадна в центъра на вихъра. Рамото на Килкъни се удари в корпуса, когато лодката се наклони от въртенето. Бели облаци ледени пръски обвиха плъзгачите, които раздираха леда с широката си страна.

Рамото на Килкъни го болеше, а дишането му се накъса. Той се закрепил, доколкото можа, в кабината и натисна силно педалите, като се опитваше да се насочи по посока на въртенето. Ледоходната лодка се завъртя на двеста и седемдесет градуса, преди снежният дявол да я пусне, и плъзгачите най-накрая стъпиха отново стабилно върху леда. Вихрушката загуби скоро силата си и се разнесе.

След като си възвърна контрола над лодката, Килкъни отпусна платното, насочи носа право по вятъра и дръпна спирачката. Ледоходната лодка спря. Той остана в кабината, вглеждаше се в синьото небе и изчакваше прилива на адреналин да отшуми. После се измъкна, за да провери дали вихрушката не е нанесла никакви поражения.

Коленичи, за да прегледа дългата плоска греда под кърмата, и за щастие не откри пукнатини. Изстърга леда, полепнал по плъзгачите, и със задоволство установи, че и те са здрави.

Освободи спирачката, хвана се за лявата страна на кабината и бутна ледоходната лодка напред. Затича се, като я насочи отново към целта. Платното потрепна и Килкъни продължи да бута, докато не усети, че вятърът го поема. После скочи в кабината, сложи крака върху педалите и затвори люка.

Когато достигна най-далечната точка от подветрената част на трасето, Килкъни зави към LV-станцията. Сега вятърът духаше в посоката, в която пътуваше, и той завъртя лодката, за да се възползва докрай от него.

Ледът, който покриваше езерото Восток, беше гладък, но тук-там плоската му равнина се нарушаваше от ледени издатини, застинали като вълни по стъклено море. Умората, пращането на плъзгачите по леда и монотонният пейзаж приспиваха Килкъни и той едва държеше очите си отворени.

Лодката изкачи една от ледените вълни, чийто назъбен ръб опря под десния плъзгач. Чупливият лед изскърца силно под гредата от въглеродни фибри. Килкъни наклони силно лодката наляво и дясната ѝ част застина високо във въздуха.

— Хайде, скъпа — примоли ѝ се той.

Мачтата се наклони под тежестта, въжетата проскърцваха от усилието да удържат платното, докато Килкъни описваше плитка бразда встрани от ръба. На пътя му внезапно зейна падина в глетчера и той полетя право към нея. Ледоходната лодка прелетя деветдесет фута и се стовари със страшна сила върху леда. Шлемът на Килкъни се блъсна силно в люка.

Той примигна, за да разсее блесналите пред очите му звезди, после провери джипиеса и коригира курса си.

Сънливостта, налегнала го преди малко, изчезна безследно.

[1] Ди Ен лодки — вид ледоходни лодки, получили името си от конкурса за дизайн на лодки, спонсориран от „Детройт Нюз“, който довел до създаването им. — Б.пр. ↑

[2] Вид синтетична полиестерна тъкан. — Б.пр. ↑

8

Килкъни намали скоростта на ледоходната лодка, докато завиваше за последната отсечка от маршрута си. Движеше се огряван от слънцето, увиснало зад гърба му. Белият корпус и заслепяващата светлина му осигуряваха идеално прикритие. Право напред сред ледената равнина се извисяваше LV-станцията. А пред нея се виждаха два големи самолета. Двигателите им бълваха валма изгорели газове.

На около стотина метра от станцията Килкъни отпусна платното, насочи се по вятъра и спусна спирачката. Клинът от неръждаема стомана под корпуса се завъртя като перка и се заби в леда. Движението на ледоходната лодка се забави и накрая тя спря.

Килкъни отвори люка и се измъкна от кабината. Мразовитият въздух се огласяваше от ръмженето на двигатели. Индикатор върху дисплея в шлема на Килкъни показваше –45 градуса по Целзий. Той приклепна зад носа на лодката, застопори спирачката и огледа внимателно станцията.

Двама мъже, очевидно патрул, се движеха към задната ѝ част. Бяха облечени в дебели бели кожуси и носеха автомати. Килкъни очакваше някой от тях да забележи спрялата ледоходна лодка, но блясъкът на леда явно им пречеше да я отличат от пейзажа. Часовите продължиха обиколката си и изчезнаха зад далечния ъгъл на сградата.

Килкъни измъкна ножа си и запълзя напред. Напредваше много предпазливо, като внимаваше да избегне издйническото изпукване на сухия, неотгпкан сняг.

Стигна до един складов модул и зачака. Никаква аларма не се задейства. Не се чуваха приближаващи се стъпки. Беше успял да прекоси откритото поле, без да го забележат.

Заобиколи внимателно складовия модул и се плъзна в следващия триъгълен квадрант на кръстовидната станция. Сянката на модула, издължена от ниското слънце, се разстиляше в пространството пред него. Килкъни се придвижи до следващия модул и приклепна до дебелиите му стоманени подпори. Огледа се и забележа опознавателните

знаци на самолетите, които ги идентифицираха като „Скайър-98“ и „Скайър-99“ от 109-о въздушнотранспортно крило на Нюйоркската национална гвардия.

„Този със сигурност лети под фалшиво знаме“, помисли си Килкъни, тъй като знаеше, че от „Скайър-98“ бяха останали само обгорени отломки.

Неколцина мъже товареха контейнери в багажното отделение на „Скайър-98“. Задната врата на втория самолет вече беше затворена, а други двама мъже с пистолети стояха до него. Килкъни си отбеляза разположението им и хвърли поглед наоколо. Надяваше се, че все нещо от оборудването на LV-станцията, каквото и да е, може да му влезе в работа.

Часовите минаха от другата страна на самолетите и тръгнаха към станцията. И двамата засенчиха очи с ръце, когато се обърнаха срещу ниското слънце. Килкъни се притисна към модула на станцията и зачака.

Когато часовите се приближиха до скривалището му, той атакува. Сграбчи изотзад по-близкия от двамата, посегна над рамото му, сграбчи дулото на автомата му, заби приклада с все сила в корема му и му изкара въздуха. После се извъртя плавно и заби ножа си през няколкото слоя защитно облекло в гърба на мъжа. Черното острие от неръждаема стомана разкъса аортата и прониза сърцето му.

— Que? — извика другият часови, който се бе извърнал, привлечен от внезапното раздвижване вляво.

Килкъни прехвърли тежестта си върху левия си крак, а петата на десния се заби силно в гърлото на втория часови и гръклянът му потъна навътре. Пазачът залитна назад, очите му се изцъклиха зад очилата с жълти стъкла, отчаяно се опиташе да си поеме дъх. Движен само от рефлексите си, той натисна спусъка на своя „Хеклер & Кох“ МП-5. Килкъни извъртя пред себе си мъртвия пазач и изстрелите разтърсиха безжизненото тяло. Но един от куршумите одраска ръката на Килкъни и от раната започна да излиза пара, докато малката резка се изпълваше с топла кръв.

Килкъни се засили напред и стовари върху задушавания се пазач обезобразеното от куршумите тяло на спътника му. Мъжът падна по гръб и Килкъни, заби ножа си отстрани във врата му, докато острието не потъна до дръжката. Издъхващият успя да види само собственото

си ужасено изражение, отразено в лицевото стъкло на шлема на нападателя си. Килкъни издърпа ножа си и от раната бликна алена струя, която обагри парката на пазача и леда под него.

Мъжете, които товареха самолетите и ги подготвяха за излитане, веднага потърсиха прикритие, щом чуха откосите. Заредиха оръжията си и зачакаха заповеди. Дюрок приклепна с изваден пистолет под единия от самолетите и трескаво се заоглежда.

— Албрет — излая той към помощника си, — какво става, по дяволите?

— Всички части, докладвайте — изкрещя ядно Албрет в микрофона си.

Един след друг войниците се обаждаха и докладваха за състоянието си.

— Сър, само екипът, определен да охранява периметъра, не се обади — каза Албрет. — Другите са на позиции и оръжията им са на предпазител.

— Идиоти! Сигурно са се подхлъзнали на леда. Довършете товаренето на самолета, а аз ще разбера какъв точно е проблемът — каза Дюрок и махна на двама от войниците. — Вие елате с мен.

Килкъни обърна настрани тялото на единия от пазачите, взе автомата му и претърси трупове за муниции. Раната на ръката му пареше, а кръвта се съгъстваше в ледена кора. За първи път усети пронизващия костите студ на Антарктида.

След като откри още два пълнителя за МП-5, той положи двете тела едно върху друго под извития алуминиев корпус на издигнатия модул. После пропълзя отдолу и се скри зад трупове. Видя как останалите сноват между станцията и самолетите и изпълняват заповедите на водачите си.

Френски, помисли си Килкъни, или може би испански. Не можеше да разбере заради шума на двигателите.

Командирът пристъпи зад един от самолетите, изкрещя нещо на двама войници, а после заедно с тях се отправи към мястото, където се криеше Килкъни. Като видя, че няма да може да се прицели добре във

водача, Килкъни взе на мушка най-близкия от тримата. Когато се приближиха на двайсет фута, изстреля откос от три куршума, които раздробиха лицето на мъжа.

Дюрок видя дулото да просветва в тъмното под модула на станцията. Войникът вляво от него внезапно потрепери и лицето му буквално се пръсна. Кръв и парчета плът полепнаха по очилата и пасмонта на Дюрок. Другият войник откри огън.

Дюрок усети как кръвта се просмуква през тъканта на шапката-маска, покриваща лицето му, а по очилата му тя моментално замръзна. Той дръпна качулката си назад и махна всичко от главата си. Мразовитият въздух опари кожата му.

Канонада от куршуми се изсипа по скривалището на Килкъни, когато войникът превключи оръжието си на автоматична стрелба. Двете тела пред Килкъни поеха няколко откоса; останалите куршуми или пробиха алуминиевата обшивка на корпуса, или потънаха в леда.

Под модула Килкъни бе сравнително добре защитен отпред и отстрани, но беше уязвим откъм гърба. В мига, в който войникът изпразни оръжието си, Килкъни се надигна, взе го на прицел и стреля. Мъжът се завъртя и падна на леда.

— По дяволите! — изруга Албрет. — Вие двамата, прикрийте командира. Останалите, натоварете този самолет най-после.

„Гърси, прехвани, стреляй“ — думите се въртяха в ума на Килкъни като мантра. След като се увери, че и вторият войник е мъртъв, той потърси друга цел. Командирът лежеше по корем на леда, насочил пистолет към него. Беше свалил защитната качулка от главата си и Килкъни видя ясно лицето му. В следващия миг командирът откри огън. Килкъни видя проблясването на дулото и куршумът удари шлема му само на няколко сантиметра над лявото му око.

Главата на Килкъни се отметна така силно, че вратът го заболя. Той веднага се скри зад импровизираната си барикада и зачака зрението му да се проясни.

Двамата войници, изпратени от Албрет, стреляха по-внимателно, като се редуваха, за да държат Килкъни под непрекъснат обстрел. Дюрок и единият от тях издърпаха мъртвите към самолетите, докато другият прикриваше отстъплението им.

— Албрет, уцелих го — каза Дюрок. — В главата, но носи шлем. Не знам дали куршумът го е пробил.

Три изстрела проехтяха изпод модула и надупчиха корпуса на единия самолет.

— Вече знаеш — подхвърли Албрет.

— Откъде се появи тоя? — промърмори ядно Дюрок.

— Не знам. Ако изключим транспортният самолет, радарът е чист, откакто пристигнахме. И останалата част от периметъра е чиста, няма следи от други заплахи.

— Не е от нашите. Как се е озовал тук? Как е разбрал?

— Няма да узнаем, докато не го хванем, сър, но в момента имаме по-сериозен проблем — самолетите. На открито са и не можем да направим кой знае какво, за да ги предпазим от вражески огън. И двата са готови за излитане, сър, и смятам, че трябва да ги вдигнем във въздуха, преди да пострадат сериозно.

Дюрок се замисли, после каза:

— Добре, погрижи се. Разположи хората така, че да прикриват първия самолет. Ние ще излетим с втория.

— Мисля, че ще е най-разумно да се качите на първия самолет — каза Албрет и предусетил протеста на Дюрок, продължи: — Послушайте ме, сър, главната ни цел е да вземем сондата. Като командир, трябва да се погрижите доставката да бъде извършена. Ние ще убием това копеле и ще ви последваме с втория самолет.

— Прагматичен както винаги, а, стари приятелю?

— Просто искам да съм сигурен, че ще си получа парите. Дойдохме тук да вършим работа. Преглътнете проклетата си гордост, Съмнър. С момчетата ще се справим.

— Зная, че ще се справите. — Дюрок му протегна ръка. — Късмет, приятелю. Ще се видим в Рио Гайегос.

Разнесе се оглушителен ритмичен тътен. Самолетите се готвеха за излитане.

Килкъни изстреля още няколко откоса и се измъкна изпод модула. Докато той тичаше през сенките към ледоходната лодка, първият LC-130 потегли. Четирите му двигателя изреваха, широките понтонни плъзгачи заораха по неравната ледена писта.

Самолетът вече набираше скорост, когато Килкъни най-после стигна до ледоходната си лодка. Когато самолетът достигна края на

пистата, Килкъни видя блясъка от запалването на осемте спомагателни ракетни двигателя. Закрепените за опашката, пълни с твърдо гориво ракети подадоха мощния тласък, от който самолетът се нуждаеше, за да се вдигне с пълния си товар в небето. Тромавият LC-130 се откъсна от земята и се устреми нагоре.

Двама войници останаха да обстрелват барикадата на Килкъни, а Албрет и още един от мъжете заобиколиха модула. Щом стигнаха до кулата, легнаха по корем и запълзяха към квадранта на нападателя. Скрит в сенките, Албрет огледа внимателно пространството под модула, но различи единствено двата трупа.

— Задръжте стрелбата — нареди по микрофона си Албрет. — Изчезнал е, но бъдете внимателни. Измъкнете телата на нашите хора и ги натоварете на самолета.

Албрет и съпровождащият го войник се измъкнаха изпод модула и претърсиха наоколо. Плавните, закръглени форми на издигнатите модули не предлагаха никаква възможност човек да се изкатери по тях. Албрет се вгледа в далечината, но не видя нищо да се движи из ледената пустош. Там, където слънцето беше увиснало ниско в небето, хоризонтът беше погълнат от ослепителен блясък.

Килкъни освободи спирачката, хвана ръба на кабината и бутна с все сила. Обърна ледоходната лодка по посока на пистата. Вятърът духаше почти перпендикулярно на пътя, който трябваше да измине. Когато платното беше подхванато от ледения повеи и лодката се ускори, Килкъни скочи в отворената кабина и остави временно лодката да се забави, докато се бореше с насрещния вятър. Седна с изправен гръб и започна да управлява с помощта на малкия щурвал, като притискаше с крак автомата към корпуса. Бялата ледоходна лодка подскочи напред, когато Килкъни изпъна платното, за да хване силата на вятъра.

Насочи се към втория самолет, който тъкмо тръгваше по пистата. Вятърът се изливаше в отворената кабина като река във водопад и се блъскаше в Килкъни с кипяща ярост. Той отпусна щаговете, мачтата се огъна под напора на въздушната струя и гредата се изви. Ледоходната

лодка леко потъна, центърът на тежестта ѝ се измести надолу, а скоростта ѝ се увеличи.

По-лека и по-аеродинамична от LC-130, ледоходната лодка се втурна по пистата към самолета като гепард от Серенгети. Когато разстоянието намаля, турбулентната зона на завихреното от двигателите на самолета течение удари платното като насрещен буреносен вятър и забави лодката. Килкъни наклони надясно, насочи носа на лодката към ръба на дясното крило на самолета, а после вдигна автомата и стреля. Куршумите просветнаха, когато се удариха в метала и потънаха в двигателите и контролните повърхности на крилото.

И самолетът, и ледоходната лодка се носеха към края на пистата, разстоянието между тях бързо се увеличаваше, а Килкъни едва удържаше наклона надясно. Осем ярки пламъка изригнаха близо до опашката на самолета, когато помощните ракетни двигатели се запалиха. С лек подскок носът на LC-130 се насочи нагоре, последван от останалата част на огромната машина, която се издигна от земята.

Килкъни завъртя ледоходната лодка в широк кръг. Видя, че LC-130 не може да набере височина, въпреки помощта на ракетните двигатели. По дясното крило се появи проблясък, последван от внезапно сияние, когато от бордовите двигатели лумнаха пламъци. Поразеният самолет бавно се наклони надясно, облаци дим се закълбиха около горящата кабина.

Ъгълът на наклона се увеличи и накрая лявото крило щръкна вертикално нагоре. После LC-130 се преобърна, завъртайки долната си част към небето, като кит, който се извърта, за да се гмурне с главата назад в морето. Едва на хиляда фута във въздуха обрнатият самолет загуби ускорението си и се устреми към земята, ракетните двигатели ускориха падането му.

Корпусът се разби при удара и избухна в парчета разтопен метал. От разкъсаните резервоари в крилете върху леда се разля река от авиационно гориво. Ракетните двигатели се освободиха от разпадащия се скелет на самолета и с малкото им останало гориво изреваха по леда, после се завъртяха лудешки като коледни фойерверки. Нажеженото до бяло ракетно гориво от помощните двигатели запали разлетия керосин. Дим и пара обгърнаха отломките и като на забавен каданс полето от яростни пламъци започна да потъва, докато огънят се бореше с топящия се лед.

9

Килкъни извърна поглед от горящите останки и насочи ледоходната лодка обратно към LV-станцията. Забеляза сферичните контейнери с водородно гориво за станцията. В сянката им се виждаше някаква безформена купчина.

Килкъни остави ледоходната лодка до станцията и изтича до контейнерите. Зад тях лежаха два трупа. Ръцете им бяха вързани зад гърба. Бяха застреляни в тила. Той претърколи телата да види лицата им, въпреки че вече знаеше кои са.

Бързо претърси станцията за нещо, в което да увие труповете, и за място, където да ги остави, докато се намери начин да бъдат откарани у дома. В жилищните помещения откри две одеяла, вече сгънати и опаковани.

След като прибра мъртвите в складовия модул, Килкъни влезе в кухнята и потърси нещо за пиене. Извади пластмасова чаша от един от шкафовете на стената, сипа си вода и бавно я изпи. Наля си още няколко чаши, преди да утоли жаждата си.

Махна ръкавиците и внимателно огледа дясната си ръка. В специално излетият кевлар, който покриваше по-голямата част от тялото му, имаше следи от два куршума — сигурно щяха да разтрошат костта, ако я нямаше бронята. По ръба на панела Килкъни видя разкъсаната тъкан на костюма и кървавата драскотина. Под топящия се леден съсирек вече капеше кръв и той усети болезнено парене.

„Е, щом боли, значи мястото не е измръзнало.“

Намери аптечната за първа помощ и извади превързочните материали на кухненския плот. Прокара пръст по съединяващата тъкан в средата на гърдите си и дръпна направените от велкро части, после внимателно започна да съблича горнището на „тюленската кожа“. В замръзвания съсирек имаше нишки от опърлените краища на тъканта около раната. Когато стигна до десния ръкав, Килкъни го дръпна бързо и обели раната.

— Мамка му... — изръмжа той, ръката му трепереше.

От прясно отворената рана шурна кръв. Той се наведе над мивката и я проми с топла вода, после я превърза плътно със стерилна марля. Сгъна ръката си и марлята се обтегна, без да се развие.

След като временно реши проблема с раната, той облече ризата си и отиде до операционния модул. Оборудването си беше наред. Станцията изглеждаше готова за нормалното за сезона затваряне. Килкъни влезе в компютъра на станцията, осъществи сателитна връзка с компютъра си в консорциума в Ан Арбър и намери телефонния номер на Джаксън Барнет, директора на ЦРУ.

За първи път се срещна с Барнет малко след като напусна флота и се върна в Ан Арбър. Докато работеше над дисертацията си, Килкъни откри хакер, който крадеше информация през компютърната мрежа на консорциума. В опита си да го залови, той разкри обръч от индустриални шпиони и намери откраднатото от ЦРУ разузнавателно устройство с кодовото име „Спай-Дър“.

Пътищата им с Барнет се пресякоха още веднъж, когато един руски олигарх се опита да открадне обещаваща нова енергийна технология от физик, който работеше за консорциума.

— Нолън, какво става в Ан Арбър? — попита провлачено Барнет с типичния си южнокаролински акцент.

— Идея нямам. Обаждам се от Антарктида — отвърна Килкъни. — Стана нещо, за което трябва да знаеш.

— Ясно. Изчакай секунда — каза Барнет. Натисна няколко бутона на телефона, които прехвърлиха разговора на високоговорител и включиха записващо устройство. После взе химикалка и обърна на чиста страница на бележника си. — Слушам те, Нолън.

Килкъни описа накратко работата, извършвана в LV-станцията, после разказа за случилото се след излитането му от Макмърдо. Барнет нахвърли няколко въпроса, докато Килкъни говореше.

— Колко време мина от излитането на самолета? — попита Барнет.

— По-малко от час. Модел LC-130 не е особено бърз, така че сигурно са все още някъде над Антарктида.

— Казваш, че Нюйоркската въздушна гвардия контролира основния въздушен трафик там?

— Мисля, че е така.

Барнет написа нещо на едно листче, отиде до вратата на кабинета си и каза на секретарката си:

— Сали, обади се в Пентагона и виж с кого от това подразделение можем да говорим.

Сали Кърш кимна, взе бележката и започна да набира номера.

— Нолън, а има ли изтичане на информация? Кой друг знае за случилото се?

— Само руският екип в станция „Восток“.

— Възможно ли е да имат нещо общо?

— Съмнявам се. Ако беше така, вече щях да съм мъртъв.

— Джаксън — прекъсна го Сали. — Свързах се с генерал Марк Джоли от Нюйоркската въздушна национална гвардия.

— Благодаря. Прехвърли го. — Барнет изчака, докато не чу изпукване откъм високоговорителя. — Генерале, добре ли ме чувате?

— Високо и ясно — отвърна Джоли. — Току-що получих обаждане от председателя на Съвета за сигурност, който ми нареди да се свържа с вас възможно най-бързо. Какво мога да направя за вас?

— Оценявам вашата отзивчивост, генерале. В момента ни слуша и Нолън Килкъни, който е в Антарктида. Нолън, разкажи на генерала за твоя полет.

Килкъни повтори историята за свалянето на „Скайър-98“.

— Господи Боже, защо някой би направил подобно нещо? — изуми се Джоли. — Та това са военни действия.

— Възможно е, но не знаем причината за атаката — обясни Барнет.

— Генерале — намеси се Килкъни, — хората, които свалиха вашия самолет, в момента летят над Антарктида и съм сигурен, че не са се насочили към Макмърдо. Имате ли идея къде биха могли да отидат?

— Макмърдо е главната входно-изходна точка за Антарктида, особено за тежки самолети като LC-130. За да не минат през Макмърдо, ще им се наложи да открият друго място, където да презаредят.

— Въздушни танкери? — предположи Барнет.

— Възможно е, но това означава, че самите похитители трябва да разполагат с гориво. Най-вероятно е да са оставили верига от скрити

запаси по пътя си. Ние сме го правили преди, а добър екип на херкулес може да кацне почти навсякъде.

— А има ли радарно покритие тук? — запита Килкъни. — Може ли някак да открием този самолет.

— Антарктида не е международно летище — отвърна Джоли. — По-голямата част от континента изобщо не е покрита. След като полетите излязат извън обхвата на центъра Макмърдо, ние ги проверяваме с редовни радиосъобщения. Може би някакъв разузнавателен сателит?...

— И на мен ми хрумна подобна идея. Имаме няколко сателита, обикалящи над полюса, но да се проследи летящ самолет е почти невъзможно, освен ако нямаме приблизителни координати къде да търсим. Ако сме големи късметлии, можем да ги хванем как презареждат на земята, но няма да го разберем, преди да са минали няколко часа.

— А дотогава те вече ще са се изпарили — добави Килкъни. — Генерале, на тяхно място вие накъде бихте се отправили?

— С LC-130 има четири възможности: Австралия, Нова Зеландия, Южна Америка или Южна Африка.

— Ще предупредя нашите хора там да следят за такъв самолет — каза Барнет.

— Трудно ще го сбъркат с нещо друго — вметна Джоли. — Килкъни, имаш ли представа къде е паднал самолетът ми?

— Нямам точни координати, но мога да стесня зоната на търсене, генерале. Трябва ни и екип, който да разгледа останките близо до LV-станцията, може сред тях да се намери нещо, което да ни подсказва с кого си имаме работа.

— Нямаме много време, но ще направя всичко по силите си — обеща Джоли. — Изправяме се пред правилото за минус 54.

— Какво е то? — запита Барнет.

— Всяка работа навън спира, когато температурата падне под минус 54 градуса по Целзий. Твърде опасно е за хората да са навън при такова време — обясни генералът. — Нещо друго?

— Нямам много провизии, а останалата част от екипировката ми е в Макмърдо — каза Килкъни. — Ще ми трябва и превоз към дома.

— Трябва да запазим инцидента в тайна за момента, генерале.

— Един от моите самолети е бил свален. Как ще го държим в тайна?

— Като публично го обявим за злополука. LV-станцията е достатъчно далече, за да не изпратят от Си Ен Ен екип за оглед. Ще пуснем съобщение в пресата, че самолетът се е разбил при излитането вследствие на механична повреда. Разкажете на екипа, който ще разследва, истинската история, за да знаят какво търсят, но за всички останали това ще бъде просто злополука.

— Ами вашият човек в LV? Как ще обясним присъствието му?
— попита Джоли.

— Не съм тук — обади се Килкъни. — Никога не съм бил.

— Ще прегледам докладите в Макмърдо за печатни грешки — рече Джоли, след като разбра идеята.

— Имам един последен въпрос, генерале — каза Килкъни, — казахте, че добър екипаж на херкулес може да се приземи почти навсякъде? Къде може да са намерили добър екипаж?

— Много хора могат да летят на този тип самолети, но моите пилоти са единствените, тренирани да се приземяват на лед. Военноморските сили изпълняваха преди тази задача, така че сред тях сигурно има някой обучен да лети на херкулес.

— Това е всичко засега, генерале. Благодаря ви за помощта — рече Барнет.

— И аз ви благодаря, генерале.

— Дръжте ме в течение — каза генералът и затвори.

— Не съм тук. Никога не съм бил — повтори весело Барнет. — Нолън, ще направим страхотен шпионин от теб.

— Не, благодаря.

— Така, ясно е какво е станало, сега да се съсредоточим върху мотива. Какво може да се спечели от такава атака?

— Сондата — натъпкана е с последните достижения в областта на изкуствения интелект, роботиката и дълбокоокеанската изследователска технология. Бих казал, че който и да я е поискал, е платил най-малко един милиард долара.

— Твоите изследователи намериха ли нещо в езерото? — попита Барнет.

— Да, откриха форма на живот. Всички проби се съхраняват в сондата. Търговската стойност на това нещо е напълно неизвестна.

ДНК-то му може да се окаже доста сходно с по-прости видове на планетата.

— Ами геоложкото проучване?

— Взехме проби от водата и почвата по дъното, за да определим минералното съдържание. Кората там е доста тънка, така че от пукнатините извират интересни неща.

— Може това да е мотивът, Нолън. Няколко държави имат сериозни териториални претенции към Антарктида. Не е направено много по отношение на тези искове, но ако става въпрос за ценни минерали, ситуацията може бързо да се промени. Ако някой сметне, че САЩ са използвали изследователска станция като прикритие за търсене на полезни ресурси, да кажем — ново нефтено находище, — редица други страни могат да решат, че националният им интерес изисква да ни попречат.

— Което ще доведе до военни действия.

— Именно.

**1 февруари,
Рио Гайегос, Аржентина**

Грег Кун снижи самолета под надвисналото небе и го насочи към пистата. Това беше третото му кацане за последните осемнайсет часа — първите две не бяха нищо повече от спирки за презареждане на тайни места по пътя им за бягство от езерото Восток.

Кун и екипажът му бяха натрупали повече от трийсет и шест летателни часа за по-малко от три дни, което бе далеч повече от разрешеното от военноморските разпоредби и федералното авиационно управление. Но от друга страна, нито флотът, нито среднощните курсове на куриерския самолет, който караше последните няколко години, някога биха му донесли толкова пари, колкото Дюрок предлагаше.

Силен западен вятър задуха откъм Андите и разклати самолета. Без да се замисля, Кун коригира скоростта и наклона. Колесниците леко се спуснаха върху старата писта и машината се насочи към сградите в края ѝ. Някой сигнализираше със светещи в оранжево палки в тъмното. След като изпълни инструкциите, Кун изключи двигателите.

Близо до самолета Кун видя черен хамър, военен джип, камион с авиационно гориво, самосвал и товарен камион.

— Добра работа, господа — обърна се Кун към екипажа си и се отпусна за първи път от няколко дни. После включи интеркома на самолета. — Пригответе се за разтоварване.

— Разбрано, сър — чу се от припукващия високоговорител.

В мига, в който отговорникът за товара отвори вратата за пътниците, Съмнър Дюрок излезе от самолета с куфарче „Халибъртън“ в ръка и се отправи към джиповете. Мъж в униформа и с гъсти черни мустаци стоеше до хамъра. Ръцете му бяха потънали дълбоко в джобовете на дългото му кожено яке.

— Всичко готово ли е, генерале?

— Да, както се бяхме уговорили. След като хората ми качат товара ви в контейнера, той ще бъде закаран на доковете и преместен на борда на товарен кораб.

Генералът подаде на Дюрок някакъв плик.

— Вътре са митническите документи и разрешението за охранителната ви техника.

Рампата в опашката на LC-130 се спусна със стон към земята. Генералът махна с ръка и хората му се приближиха към самолета, за да помогнат при разтоварването.

— Къде е другият самолет? — попита генералът.

— Не успя да се справи с обратния полет.

Дюрок и генералът наблюдаваха как войниците бързо преместват контейнерите от самолета в камиона. Кун и неговият помощник-пилот огледаха самолета си, докато други го презареждаха с гориво от камион-цистерна за последния етап от пътуването. Когато и последният от контейнерите беше разтоварен, Кун подаде бележника си на помощник-пилота и се отправи към Дюрок.

— Трябва да останем тук до края на деня, нали? — попита.

— Точно така — отговори му Дюрок.

— Добре, защото аз и хората ми имаме нужда от малко почивка. Не ми се ще след целия този път да се разбия в някое ранчо, защото съм заспал над щурвала от изтощение. Пък и ми се струва, че е време да получим и останалата част от парите.

— Точно така, командире.

Дюрок постави куфарчето „Халибъртън“ на капака на хамъра и го отвори — един лаптоп и сателитен телефон бях добре закрепени в гнездата си в подплатената вътрешност. Дюрок включи компютъра и бързо се свърза с банка в Швейцария. После въведе номер на сметка и извади нещо, което приличаше на обектив на видеокамера. Задържа го пред дясното си око. Устройството, което беше включено към лаптопа, сканира ретината му и предаде информацията на компютъра в Цюрих. Компютърът на банката сравни образа със съхранявания в базата данни и потвърди самоличността на Дюрок.

— Както се бяхме споразумели, сега ще прехвърля шест милиона долара на вашата сметка. Разбира се, при създадите се обстоятелства ще яделите само между вас шестимата.

— Не бях мислил за това — призна Кун и осъзна, че загубата на втория самолет е удвоила парите, които щеше да получи. — Моите хора бяха наясно с рисковете, както и вашите.

Дюрок кимна и за миг се замисли за верния Леон Албрет. Набра още някакви команди, изключи компютъра и затвори куфарчето.

— Командир Кун, тук се разделяме. Има скрито гориво по пистите по пътя ви обратно към Съединените щати. На последната ви спирка наземен екип ще възстанови оригиналните обозначения на самолета ви.

— Сигурен съм, че това ще допадне на моята кралица. Винаги е летяла в цветовете на флота.

— Свържете се с нашия човек в стратегическата стоянка за временно съхранение, преди да започнете последния етап от пътя. Успех.

Кун стисна силно ръката на Дюрок:

— На вас също.

След шест час сън Кун разбуди екипажа си и започна предполетната подготовка. Старият самолет беше летял добре въпреки годините, прекарани в хранилището, а всички от екипажа бяха действали така, сякаш бяха напуснали военноморските сили едва вчера.

Когато излетяха, Кун избра курс почти по права линия, приблизително успореден на крайбрежието на Аржентина. Изчисли приблизително шест часа полет до Буенос Айрес, предвид климатични условия. В небето се кълбяха големи пухкави облаци, а в синьо-зелените води в залива Сан Хорхе се къдреха пенливи вълни.

Лейтенант Аурелио Родригес летеше с френския „Мираж III“ на четиридесет и пет хиляди фута височина през определената за патрулиране зона — правоъгълно пространство над аржентинското крайбрежие, което се простираше от Баия бланка на север до залива Сан Хорхе на юг. Редовната му зона за патрулиране беше част от мерките на правителството срещу нарастващия трафик на наркотици през Аржентина към Европа и Съединените щати.

Родригес рядко се сблъскваше с каквото и да е по време на патрулния си полет, но този път на брифинга преди мисията командващият офицер му беше наредил да се оглежда внимателно. Според достоверен информатор се очакваше голяма пратка от наркотици да излети от Южна Патагония на борда на самолет, маскиран като военновъздушните транспортни самолети на Съединените американски щати, обслужващи изследователските станции в Антарктида.

Нещо премигна на радара, самолет на юг от него, летеше на двадесет и шест хиляди фута в посока север-североизток. Самолетът не излъчи никакъв граждански опознавателен сигнал, което веднага накара Родригес да се усъмни. Той запази височината си и мислено започна да изчислява курс, който щеше да му помогне да се озове зад неидентифицирания самолет.

Родригес поддържаеше дистанция от пет мили, докато двата самолета не се разминаха, после завъртя своя мираж и пое успоредно на другия самолет. Изтребителят бързо застигна далеч по-бавния самолет, който лейтенантът веднага разпозна като вариант С-130 на „Локхийд“. Издигна миража нагоре и леко вдясно от него. Означенията указваха, че самолетът принадлежи на военновъздушните сили на Съединените американски щати. Родригес включи радиопредавателя си.

— Аржентински военновъздушни сили Алфа-Зулу-три-нула — обяви той по радиото. — Военновъздушни сили на САЩ Сиера-Кило-девет-осем, край.

— Чувам ви, Алфа-Зулу-три-нула, край.

— Сиера-Кило-девет-осем, каква е целта и дестинацията ви? Край.

— Осигуряваме спешен транспорт на ранен персонал от изследователската станция „Сан Мартин“ до Буенос Айрес, край.

— Сиера-Кило-девет-осем, запазете сегашната си скорост и направление. Алфа-Зулу-три-нула, край.

— За какво беше всичко това? — попита помощник-пилотът и се вгледа през прозореца към игловидния нос на изтребителя „Мираж“.

— Просто ни проверяваше. Сега се обажда в базата, за да получи потвърждение на историята ни. Тук ще се намеси генералът. Ще ги успокои, че сме легитимни, и този приятел ще отлети и ще намери нещо друго, с което да се занимава.

— Съвсем не, повтарям, съвсем не, Алфа-Зулу-три-нула. Сиера-Кило-девет-осем не е изпратен да осигури спешен транспорт и не е оторизиран да кацне в Буенос Айрес. Самолетът е незаконен превозвач на наркотици. Имате разрешение да откриете огън по Сиера-Кило-девет-осем. Разбирате ли? Край.

— Разбирам. Алфа-Зулу-три-нула, край.

Миражът се завъртя на деветдесет градуса, после изчезна надясно и се отдалечи от LC-130.

— Предполагам, че си прав, Грег — каза вторият пилот. — Нашата сянка току-що си замина.

— Парите могат да ти купят приятели по високите етажи — заяви уверено Кун.

Родригес прелетя с миража в хоризонтална дъга зад LC-130, като включи отново турбореактивния двигател. Беше го спрял, за да следва скоростта на тромавия транспортен самолет. Миражът отговори с мълниеносно ускорение. Докато обикаляше около транспортния самолет, Родригес превключи електронните системи на самолета от навигационен в нападателен режим и активира двете 30-милиметрови оръдия ДЕФА. Излезе плавно от завоя и се прицели в централната част на корпуса на LC-130.

Ясен звук избръмча в шлема му — оръжейната му система беше прехванала самолета. Като се движеше с петстотин възела, миражът се приближи устремно към целта си и Родригес натисна спусъка.

Бели трасиращи линии отбелязаха траекторията на стрелбата. Лявото крило на LC-130 се разпадна, резервоарите избухнаха, когато нажежените до бяло снаряди разкъсаха тънката алуминиева обшивка. Родригес продължи да стреля, като променяше наклона на миража, и обсипа с куршуми страничната част и опашката на самолета. После се изтегли. Следа от черен дим отбеляза падането на обвитата в пламъци

„Ледена кралица“. Разбитият корпус се сгромоляса в Атлантическия океан и изчезна.

2 февруари езерото Восток, Антарктида

И за втори път през този ден въздухът около LV-станцията се изпълни с рева на двигатели. По-малко от десет часа след разговора с Барнет и Джоли от Макмърдо пристигна „Туин Отър“. Този път един LC-130 закръжи над станцията, като проверяваше условията на пистата. Обгорен кратер сред леда бележеше мястото, където се беше разбил друг самолет от този тип.

— Я вижте това? — обърна се пилотът към останалите от екипажа.

Останките бяха точно под тях.

След малко херкулесът се приземи на леда. Докато приближаваше към станцията, наблизко се приземиха и два хеликоптера.

Килкъни излезе, за да посрещне новодошлите. Едър мъж излезе от пасажерската врата на херкулеса и бързо закрачи към него.

— Ти сигурно си Килкъни?

— Аз съм — отвърна Килкъни и протегна ръка.

— Майор Дон Сандърс — представи се мъжът и стисна здраво ръката му. — Освен че ми беше заповядано да дойда тук възможно най-бързо и да се срещна с вас, инструкциите ми не бяха много подробни. Предполагам, че има нещо общо с отломките по тази ледена писта? Ще ми кажете ли какво става?

— Разбира се, майоре. Влезете и ще ви обясня всичко.

— Чудесно — каза Сандърс доволно. — Каква е историята? Самолетът там се е разбил при излитането ли?

— Нещо такова — потвърди Килкъни. — Това няма да е стандартна проучвателна мисия.

— И защо?

— Първо, цялата операция е строго секретна.

— Това ми беше обяснено, преди да тръгна.

— Второ, вашият екип ще работи на местата на две катастрофи. Видяхте едното в края на пистата. Другото е на около трийсет мили оттук. Причината и за двата инцидента вече е известна.

— Откъде бихте могли да знаете какво е накарало тези два самолета да се разбият? — попита Сандърс със съмнение.

— Никога не съм казвал, че са се разбили. Първият беше свален с ракета земя-въздух.

— Ракета земя-въздух тук?

— Да, и със сигурност не беше „Стингър“. Нещо с далеч по-голям обхват и мощност.

— А какво се е случило с този в края на пистата?

— Опитвах се да накарам пилота да спре излитането, като стрелях по единия от двигателите. Не се получи. И двата самолета, които ще разследвате, носят отличителните знаци на военновъздушните сили и номер 33498 на опашката. Този в края на пистата е фалшив.

— Какво е станало тук, по дяволите?

— Накратко, малка бойна група е пристигнала с два самолета, подобни на този, от който слязохте току-що. Завладели са тази станция, убили са двамата души, които работеха тук, и са откраднали изследванията им. После свалиха самолета ми, около трийсет секунди след като бях скочил от него. Успях да дойда до тук точно когато се канеха да заминат. Видяхте каквото е останало от единия им самолет. Другият успя да замине.

Сандърс се замисли за момент, после кимна.

— И какви са задачите ми?

— В случая със сваления от ракетата самолет трябва да се опитате да издирите отломките и да съберете каквото можете от останките на екипажа. Тези мъже заслужават да бъдат върнати у дома.

— Абсолютно. Ами другия?

— Различен случай — отвърна Килкъни. — Трябва да намерите каквото може от самолета. Наложително е да разберем всичко за този самолет и неговия товар. В останките ще търсим доказателството, което ще ни позволи да осъдим копелетата, отговорни за атаката.

— Ще направя каквото мога. Знаете ли къде е другият самолет?

— Мога да ви дам приблизителни координати. — Килкъни извика карта на областта на един екран с висока резолюция. — „Скайър-98“ беше ударен тук някъде.

— Имаш ли идея за височината и скоростта?

— Когато скочих, беше на трийсет и пет хиляди фута височина и беше забавил до сто тридесет и пет възела. Намираше се малко над четири мили над горната част на глетчера и летеше по това направление към станцията, срещу лек вятър.

Сандърс направи няколко изчисления наум и получи представа за разпръсването на отломките и скоростта на падането им. После посочи с дебелия си пръст в монитора.

— Ако съм го боднал вярно, останките от самолета трябва да са някъде тук.

— Боднал ли? — учуди се Килкъни.

Сандърс измъкна бележник от джоба си и надраска координатите.

— Бърза оптимистична догадка от началния анализ — ухили се Сандърс. — Технически термин.

2 февруари

Туксон, Аризона

Джим Евърс остави своята хонда сивик на паркинга за посетители на националния парк Сагуаро. След като пристегна каската си и оправи презрамките на хидрораницата, той свали своя планински бегач „Канъндейл“ от покрива на колата. Напускаше по-рано стратегическата стоянка за временно съхранение всеки петък, стига времето да беше подходящо, за да потренира малко преди мръкване. Беше най-хубавото време за каране, защото тогава паркът почти винаги беше безлюден.

Когато Евърс се качи на велосипеда и потегли, Съмнър Дюрок излезе от дясната врата на пикапа на „Дженеръл Мотърс“ и заедно с шофьора свалиха два планински бегача. Дюрок пристегна внимателно пластмасовата бутилка за рамката над задното колело на своя. После двамата последваха Евърс в Аризонската пустиня.

Два часа по-късно Евърс усети, че трябва да изпразни пикочния си мехур. Беше на няколко мили от най-близката тоалетна, но всяко раздрусване по каменистия път само увеличаваше желанието му да се облекчи. Отклони се от пътя и се огледа. Единствените хора наоколо бяха двама мъже на около стотина метра зад него.

„Те биха разбрали природната нужда“, реши Евърс. Остави колелото си на земята и тръгна към гъстите храсти наблизо.

Докато се облекчаваше, чу, че велосипедистите се приближават. Очакваше да го подминат, но вместо това гумите им проскърцаха и спряха.

— Добре съм — обади се Евърс. — Просто пускам една вода.

— Много добре, господин Евърс — каза Дюрок, — би било жалко, ако се бяхте контузили.

Евърс дръпна шортите си нагоре.

— Извинете, познаваме ли се?

— Наскоро сключихме една сделка, беше свързана с два самолета.

— Дюрок? — попита нервно Евърс, докато се приближаваше към двамата мъже. Те бяха слезли от велосипедите и го чакаха. — Какво търсиш тук?

— Дойдох да те видя. Имахме малки усложнения и се зачудих дали не си споменал на някого за нашата уговорка.

— За бога, не — отвърна Евърс. — Не съм глупак.

— Никой не твърди обратното. И все пак...

По знак на Дюрок шофьорът заби юмрук в корема на Евърс. Той се прегъна на две, коленете му се подкосиха. После шофьорът го издърпа и склучи ръце около врата му.

— Знаете ли какво сте за мен, господин Евърс? — попита Дюрок.

— Спазих моята част от сделката — изхриптя Евърс, като се бореше отчаяно за въздух.

— Вие сте риск.

Дюрок свали бутилката от колелото си и я задържа пред лицето на Евърс. Няколко дупчици бяха пробити в горната ѝ част и Евърс чу гневното тракане отвътре.

— Животът е пълен с рискове. Срещаме ги всеки ден.

Дюрок отиде до мястото, където Евърс се беше изпикал. Внимателно постави бутилката на земята, после я подритна напред. Капачката падна и от гърлото изпълзя една гърмяща змия. Нави се под храста, опашката ѝ трептеше, докато се ориентираше в обстановката.

Шофьорът бутна Евърс към Дюрок, който стоеше само на няколко стъпки от змията.

— Кълна се, че не съм казвал нищо на никого — изстена Евърс, като напразно се опитваше да се измъкне от желязната хватка на шофьора.

Дюрок кимна и шофьорът блъсна Евърс към храста. Той се препъна и падна на четири крака. Усетила опасност, гърмящата змия се размята яростно. Евърс се отдръпна назад, все още на колене. Тогава шофьорът го изрита в гърба. Ударът разкъса водната торба в раницата и запрати Евърс към храстите. Той инстинктивно вдигна ръка, за да предпази лицето си. Гърмящата змия се стрелна и впи зъби в горната

част на дясната му ръка. Той изкреця — ръката му изгаряше от болката и отровата. Змията се отдръпна и изпълзя към пустинята.

— Трябва да ми помогнете — примоли се Евърс. Стискаше силно ръката си над раната; вече започваше да изтръпва.

— Двата самолета, които ми осигури, бяха загубени — каза Дюрок и вдигна бутилката — И липсата им трудно ще се прикрие. Ще се задават въпроси, а, за съжаление, ти, приятелю, знаеш твърде много. Сбогом.

Шофьорът хвана каската на Евърс и наклони главата му, после стовари юмрука си като чук отстрани по врата му. Ударът попадна във вратната вена и наруши кръвното налягане в мозъка му. Евърс се свлече в безсъзнание на земята.

**8 февруари,
Ню Йорк Сити**

— За съжаление, нямаме повече време — обяви уредникът на семинара за неудоволствие на голяма част от присъстващите, които чакаха да зададат въпросите си. — Така че с това ще завършим днешната среща. Искам да благодаря на нашите лектори, Лесли Сиуик от Мичиганската щатска полиция и Осуалд Иймс и Лойд Сътън от „ЮДжийн“, за техните разяснения за криминалния ДНК анализ и обработката на генетичната информация. Благодаря на всички за присъствието.

Публиката, която запълваше двеста и петдесетте места в конферентната зала, заля Иймс, Сътън и Сиуик с бурни аплодисменти. Следващите няколко минути тримата приемаха благодарностите и похвалите на онези от присъстващите, които отидоха лично да ги поздравят.

Тяхната презентация на тазгодишната конференция за генетични технологии беше резултат от договора, подписан от „ЮДжийн“ с мичиганската щатска полиция, за да им помогне да пресеят огромните полицейски архиви от ДНК проби. Сиуик, който ръководеше подразделението на нортвилската лаборатория за биологични и ДНК изследвания към щатската полиция, служеше като свързващо звено в проекта.

— Мисля, че мина добре — каза Сътън, като събираше записките си.

— Добре ли? — Иймс беше изненадан от реакцията партньора си. — Бяхме неотразими.

Сиуик огледа с усмивка празната вече зала.

— Беше невероятно, Оз. Наистина фантастично.

— Хей, Лойд. Мисля, че на нея ѝ хареса.

Иймс кимна.

— Как сега да върнем тази млада дама в лабораторията, след като усети тръпката на славата?

Сиуик се обърна към двамата:

— Не приличаше на защитата на дисертацията ми.

— Разбира се — кимна Иймс. — Хората тук са твои съмишленици. Те се интересуват какво имаш да им кажеш.

— Вие сте върхът! Научих толкова много от вас, че чак се чудя какво правя тук сега. Благодаря ви, че споделихте блясъка с мен.

— Споделихме? — изненада се Иймс. — Тук сте, защото сте симпатична млада блондинка. Да не мислите, че някой ще даде сума ти пари, за да дойде да слуша мен и Лойд?

— Разбира се, че не — съгласи се Сиуик, като се смееше.

— Приеми го, Лесли, ти си тук само за украса — добави Сътън. — Трябваше ни, за да вкараме хората в залата и да ги задържим по местата им.

Сиуик сияеше. Това беше един от най-силните моменти в кариерата ѝ. Току-що беше представила важен доклад на престижна биотехнологична конференция и това беше безподобен успех. Иймс я беше насърчил да разшири професионалните си хоризонти и ѝ беше помогнал в подготовката на академичната статия. След конференцията тя щеше да бъде публикувана в уважавано научно списание.

— Значи съм само научна кукличка? — пошегува се Сиуик.

— Не — отвърна Иймс сериозно. — „Кукличка“ загатва, че не си умна, а това далеч не е така. Определението е „учена палавница“.

— Наистина трябва да си направиш собствен календар — намеси се Сътън. — На всеки месец да си в различно, разкриващо това-онова лабораторно облекло.

— Отсега виждам корицата — аз само по медала от Нобеловата си награда. — Сиуик се изпъчи и присви съблазнително устни.

Иймс и Сътън се засмяха.

— Оз, сериозно, благодаря ти, че ме накара да го направя — каза младата жена.

— За мен беше удоволствие.

Сиуик погледна часовника си.

— Ще отида да се обадя на съпруга си. Той ще се гордее с мен.

— Задължително, иначе ще си има работа с мен. Предай му, че съм го казал.

Сиуик се засмя, взе куфарчето си и излезе от стаята все още безумно щастлива от триумфа си. В това време един мъж в скъп костюм се приближи към събеседниците й.

— Добър вечер, господа. Отвън ни чака кола, само трябва да ме последвате.

— Кола? По какъв случай? — попита Иймс.

— Имате уговорка за тази вечер с моя работодател, Шарл Лафит — поясни той само за да срещне обърканото изражение на Иймс. — Уговорката беше направена миналата седмица.

— Лойд, знаеш ли за какво говори този човек? — попита Иймс, изненадата му бързо прерастваше в подозрение.

Сътън кимна умърлушено.

— Приех поканата от името на двама ни.

— Защо? Знаеш какво иска и си наясно какво мисля за евентуална продажба на компанията.

— Да, знам. И се извинявам, че ти го сервирах така, но „Юджийн“ сега е публична компания и независимо дали ни харесва или не, трябва да оправдаем доверието на нашите акционери, като поне изслушваме предложенията, които ни се отправят. „Виеложик“ е голям играч с дълбоки джобове и ми се ще да чуя какво има да ни каже Лафит.

— Е, хубаво... — Иймс се обърна към изтупания пратеник. — От свое име приемам любезната покана на господин Лафит.

— Отлично, последвайте ме, господа.

Излязоха пред конферентния център, където ги очакваше шофьор, застанал пред тъмносин мерцедес „Гард“ С-50. Мъжът ги откара до Сентрал Парк Уест и там спря пред висока каменна сграда, която гледаше към парка.

Облечен в униформа портиер ги поздрави и след като бяха проверени от охраната във фойето, Иймс и Сътън се качиха в асансьор с доста футуристичен вид. Слязоха на горния етаж и се озоваха в облицована с дърво зала с мраморен под и кристален полилей. Пред тях се отвори огромна махагонова врата. Появи се един иконом, който поздрави:

— Добър вечер, господа. Може ли да взема палтата ви?

— Разбира се — отвърна Сътън.

— Мосю Лафит ви очаква в салона. Оттук, ако обичате.

Икономът ги преведе през къс коридор в пишно двуетажно помещение, увенчано с малък купол, изографисан с майсторска репродукция на „Създаването на човека“ на Микеланджело.

— Поразително, n'est ce pas^[1]? — чу се плътен баритон.

— Наистина — отвърна Иймс и се обърна към домакина.

Шарл Лафит стоеше близо до един от украсените френски прозорци по източната стена. От тях се откриваше прекрасен изглед към Централ парк.

— Тази фреска ми е особено любима. Очарова ме жестът на Бог, протегнал ръка към човека — а между тях искрата на живота.

Лафит излезе от сенките. Беше със среден ръст и телосложение. Най-отличителната му черта беше изпитото, ъгловато лице, увенчано с лъщящ и лишен от коса скалп. Според слуховете и обръснатата глава, и кариерата му в биотехнологиите бяха резултат от борбата му с левкемията в тийнейджърска възраст. През всичките трийсет и осем години оттогава той бе избрал да остане плешив, сякаш да си напомня за крехкостта на човешкото тяло.

— Опитвам се да оставя тази стая сама да се разкрие — обясни Лафит, докато се приближаваше бавно към тях, с ръце, стиснати зад гърба. — Кой знае защо ми се струва, че ефектът ще се намали, ако стоя в средата ѝ, когато някой влиза тук за пръв път.

— Не съм архитект — каза Сътън. — Но трябва да призная, че наистина е впечатляващо.

— Мерси. Радвам се, че приехте поканата ми.

— Благодаря ви, че я отправихте — отговори Иймс, докато се здрависваха. — Слушал съм много за вашите вечери.

— Обичам приятната храна и стимулиращият разговор.

Дребна жена в сепла черна рокля мина през арката в далечния край на салона, токчетата на обувките ѝ „Маноло Бланик“ потракваха леко по паркета. Носеше сребърна огърлица и подходящи обици, а дългата ѝ червена коса се спускаше на красиви букли по раменете ѝ.

— А ето и една дама, която ще ни прави компания на масата тази вечер — обяви Лафит. — Моята колежка, доктор Доминик Марино.

— Добър вечер — поздрави жената. — Радвам се да се запознаем. Доктор Иймс, следя работата ви с голям интерес.

— И аз вашата — отговори Иймс любезно.

— Шарл запозна ли ви вече със своето обяснение за фреската на тавана?

— Направи го — включи се Сътън.

— Доминик — в гласа на Лафит се прокрадваше лек укор.

— О, стига. — Тя придружи думите си с небрежен жест. — Позабавлявал си се, сега ме остави и аз да направя същото. Господа, вярвате ли в искрата, която носи живот?

— Да ви призная, вярвам, че нещо се случва, когато правилните химикали се съберат на едно място — отвърна Сътън. — Но не бих стигнал чак дотам, че да сметна това за доказателство за съществуването на божествен създател.

— А вие, д-р Иймс?

— За разлика от моя съдружник, аз все още поддържам идеята, че животът е нещо повече от правилната рецепта.

— А докато правите откритията си, не се ли чувствате, сякаш надзъртате над рамото на Създателя?

Сътън хвърли поглед към Иймс — на лицето му се беше появила смутена усмивка.

— Да, подобна мисъл ме е спохождала веднъж или два пъти — призна той.

Мартино се усмихна:

— Казах ти, Шарл, той е сродна душа. Има мигове в лабораторията, когато за кратко разбирам, макар и смътно, какво е да си Бог.

Икономът се върна със сребърен поднос, върху който бяха поставени четири високи чаши с шампанско. След като Лафит и гостите му взеха чашите си, икономът обяви, че вечерята може да бъде сервирана.

— Оттук — посочи Лафит с властен жест.

Трапезарията беше елегантна, с множество красиви дърворезби, с изящни украси на стените и старинни мебели. Осветлението бе намалено, за да изпъкват запалените свещи, а от скритите високоговорители се разливаше класическа музика. Иймс реши, че Лафит може без проблеми да събере двайсетина гости в тази зала.

След като седнаха, прислужниците поднесоха първото ястие — супа от фазан с кнедли. След известно време им беше предложено ново кулинарно преживяване: доувърско соле^[2] с винено-маслен сос,

поднесено с чаша гевурцтраминер от Пиер Фрик^[3], сотиран фоагра с грозде за шампанско и сос, и сорбе от плодовете на пасифлора.

Иймс отпи с наслада от бялото вино. Храната и цялата обстановка бяха възхитителни.

— Колкото и да плащате на готвача си, си заслужава.

— Има само няколко готвачи в цял Ню Йорк, които биха могли да приготвят ястията, сервирани тази вечер — заяви Мартино.

— Ще предам любезните ви думи — каза Лафит, като наклони леко глава. — А сега е време за основното ястие.

Чиниите от третото блюдо бяха отнесени и икономът се появи с бутилка „От Брион“ реколта 1980. Лафит опита бордото, внимателно прецени вкуса и явно реши, че е приемливо. След малко прислужниците поднесоха основното ястие: кълцано агнешко със сливи и розмаринов сос, със салата от палмова сърцевина, поръсена с отлежало шери.

— Запознати ли сте с гренаш? — попита Лафит, докато посягаше към чашата си.

— Сортът грозде? — попита Иймс.

— Да, невероятно разпространен гроздов сорт.

Сътън завъртя чашата си и вдъхна аромата.

— Това ли прием сега?

Лафит поклати глава.

— Шатото, което е произвело това вино, отглежда три вида червено и два вида бяло грозде, но не и гренаш. Сред лозята на Бордо гренашът би бил не на място, но навсякъде другаде е приветстван. След испанското бяло грозде айрен гренашът е най-масово засажданият гроздов сорт в света.

— Какво го прави толкова популярен? — попита Иймс.

— Приспособимостта. Гроздето гренаш расте много добре в сухи, горещи области, а самата лоза е много устойчива. Затова и се среща на места, където други сортове лози биха повехнали и измрели.

— Звучи почти като плевел — каза Сътън.

— Много е издръжливо и е невероятно плодно. Ако се поддържат грижливо, лозята от гренаш могат да носят три до четири тона на акър тъмни гроздове с наситен, превъзходен вкус. — Лафит говореше замечтано, спомняше си възхитителната реколта от Шато Ньоф дьо Папе. — За съжаление същите тези лозя в не толкова

грижливи ръце биха могли да удвоят плодородността си, но в резултат да се получи бледо, отвратително питие, най-често продавано в картонена кутия. Употребата на този сорт в масовото производство е помрачила образа му в представите на много любители на виното по света и така е лишила някои от тях от вкусването на наистина невероятни реколти.

— Чувал съм, че във виното се влага много повече, не само грозде — каза Иймс.

— Напълно вярно. Майсторите винари са артисти, които извайват от аромата и вкуса незабравими преживявания. Но дори истински майстор може да бъде ограничен от материалите, с които трябва да работи. Гренашът се адаптира прекрасно към околната среда и ароматите, които ще роди едно лозе в Австралия, ще са доста различни от тези на лозята, отгледани в Испания, Африка или Калифорния.

— Успех на еволюцията значи — подхвърли Сътън.

Лафит кимна.

— Оттам идва и възхищението ми към това скромно грозде. Всяко лозе може да израсне в идеалната среда, но гренашът процъфтява на сурови места.

— Много може да се научи от организми, които притежават подобна черта — добави Мартино.

Иймс се замисли за формата на живот, скрита в тъмните води на езерото Восток, докато преглъщаше последното парче от агнешкото.

— Напълно съм съгласен.

— А сега е ред на десерта — обяви Лафит.

Чиниите и чашите бързо изчезнаха и икономът отново представи последния избор на вино за тази вечер — от Шато Д'Икем Сотерне. След като получи одобрението на Лафит, той напълни чашите със сладкото вино.

На всеки от вечерящите беше поднесен десерт „Печена Аляска“. Сътън и Иймс огледаха изкусно построените етажи от шоколадов кейк, сладолед и глазура и се зачудиха откъде да започнат. Изядоха десерта в мълчание. Беше превъзходен, а виното го допълваше прекрасно.

— Всичко беше просто прекрасно — каза Сътън. — Но наистина се надявам това да е последното ястие.

— Само по едно питие след вечеря.

— Господа, вечерта беше много забавна — каза Мартино, докато ставаше от стола. — Но вече трябва да ви напусна. Приятна вечер.

Тримата мъже се изправиха, докато Мартино излизаше от трапезарията. После домакинът ги отведе в библиотеката. Икономът се появи с три чаши коняк, а Лафит отвори старинна дървена кутия за пури.

— Пури, господа?

— Разбира се — отвърна Иймс.

Сътън кимна.

Лафит избра три ръчно увити доминикански пури.

— Мисля, че тези ще ви се сторят много приятни.

Лафит отрязва крайчеца на пурата си, после подаде гилотинката на Иймс.

Ритуалът продължи с паленето на пурите и мълчаливата наслада от първото вдишване на дима.

— И така, за какво искахте да говорим? — попита Иймс.

— За придобиване, разбира се. Много искам да купя компанията ви.

— Петте процента, които вече притежавате, ни подсказват това — каза Сътън.

— И вие ми осигурихте добри дивиденти за това, но моят интерес се простира отвъд парите. Вярвам, че вашите изследвания ще се окажат безценни за други подразделения на „Виеложик“.

— Защо просто не лицензирате технологията ни? — попита Иймс.

— Ако притежавам технологията ви, ще имам пазарно предимство, което лицензът няма да ми осигури.

— Предпочитам да останем независими — заяви Иймс.

— Ти какво мислиш, Лойд? — попита Лафит.

— По-склонен съм от Оз да обмисля предложението, ако сметна, че това е най-доброто за компанията, но нашата независимост означава много и за мен.

— Можеш ли да определиш цена за „много“?

— Да — намеси се Иймс. — Но става въпрос за повече от пари. Искаме да запазим контрол върху посоката на изследванията си и върху собствеността върху патентите върху нашата работа.

— Сигурен съм, че можем да стигнем до споразумение.

— Също така съществува проблемът с етиката.

— Етика? — попита Лафит.

— Оз, не мисля, че е време за...

— Да, етиката — продължи Иймс, без да обръща внимание на Сътън. — „Виеложик“ провежда изследвания върху ембрионални тъкани, нали?

— Да, всъщност, доктор Марино е един от водещите специалисти в областта. Това е изключително важна работа. Нашите изследвания биха могли да спасяват живот.

— Може би, но в момента заради тях се унищожават живот.

— За какво говорите?

— Плащате на репродуктивни клиники, за да зареждат лабораториите ви с постоянен поток от абортирани ембриони. Създавате човешки ембриони в лаборатории само за да добивате стволови клетки.

Лафит кимна.

— За момента това е единственият начин да се поддържа достатъчно голяма наличност от клетки за изследванията ни.

— За вас може и да е източник на клетки — процеди Иймс презрително, — но аз съм израснал с вярата, че животът започва със зачатията. Досега не съм видял нищо в изследванията си, което да промени този възглед.

Обиден, Лафит пристъпи към Иймс.

— В убийство ли ме обвинявате?

— Предполагам, че да — отговори Иймс.

Сътън огледа Иймс и Лафит. Стояха само на крачка един от друг. Лафит изглеждаше странно дребен в сравнение с Иймс. Сътън разбираше позицията му, но да подлага под съмнение морала на домакина им, му се стори грубо. На мястото на Лафит той щеше да се изкуши да удари Иймс, въпреки разликата в ръста.

— Господа, всички пийнахме тази вечер — намеси се Сътън дипломатично. — Предлагам да си вземем довиждане, преди да сме направили нещо, за което после ще съжаляваме.

Лафит остана неподвижен, гневният му поглед не се откъсваше от Иймс.

— Оз, тръгваме си.

Икономът се появи внезапно на вратата. Все още втренчен в Лафит, Иймс кимна отсечено и излезе.

[1] N'est ce pas (фр.) — нали. — Б.пр. ↑

[2] Доувърско соле — (*Microstomus pacificus*) — вид плоска риба, която се среща в северната част на Тихия океан, между Берингово море и Баия Калифорния в Мексико. — Б.пр. ↑

[3] Пиер Фрик — известен производител на вино от Елзас. — Б.пр. ↑

14

След като Иймс и Сътън си тръгнаха, Лафит махна ядно вратовръзката си и се отправи към спалнята си. Беше бесен. В спалнята намери Доминик — беше се излегла на отоманката в единия ъгъл на стаята и четеше книга.

— Нещата приключиха доста бързо — отбеляза тя.

— Копелето ме обиди в собствения ми дом.

— Иймс?

Лафит кимна.

— Нарече изследванията ти аморални. Обвини ме, че убивам бебета.

— Шарл, но ти беше наясно колко гнуслив е Иймс по отношение на някои от линиите на изследване.

— Да, но аз не го наричам идеалистичен идиот.

— Поне не в лицето.

Мартино се притисна към гърба на Лафит и го прегърна през кръста. Разкопча колана и панталоните му.

— Като се изключи този малък инцидент, мисля, че вечерта беше успешна. Как реагираха Иймс и Сътън, когато им каза, че искаш да купиш „ЮДжийн“?

— Сътън беше готов да ме изслуша, но Иймс — с него не може да се преговаря.

— Точно както очакваше, нали? — ръцете на Martino се занимаваха с копчетата на ризата му.

— Вярно, но все се надявах да ме изненада.

— Ако искаш изненада...

Мартино хвана ръката на Лафит и я постави на бедрото си, пръстите му плъзнаха под роклята ѝ. Тя притисна ръката му със своята и я поведе бавно нагоре. Затворил очи, Лафит усети как възбудата му расте, докато ръката му се плъзгаше по гладката и топла кожа. Бедрото отстъпи място на ханша, после се превърна в закръглен корем, всеки преход предлагаше несмуцавано изследване на плътта. Martino

прекара ръката му към областта, която знаеше, че той най-много иска да докосне, наслаждавайки се на очакването. Издиша сладострастно към врата му, после плъзна ръката му надолу от пъпа си.

— Цяла вечер чаках да останем сами — прошепна му.

— Ако знаех, вечерята щеше да приключи много по-рано.

— Ако знаеше, щяхме да правим любов на масата пред очите на гостите — усмихна се Мартино дяволито. — Не че имам нещо против да ми сервират между повторенията — пиршество на любовта, така да се каже.

Тя обърна Лафит към себе си, после го побутна към леглото. Разкопчаните му панталони се свлякоха до коленете. Тя го тласна леко да легне на матрака и разкопча ципа на гърба на роклята си. Дрехата се свлече от раменете ѝ и се плъзна надолу по очертанията на тялото ѝ като черен водопад. След това тя издърпа боксерките му и го възседна.

Мартино и Лафит правиха любов почти час, като редуваха нежните ласки с необузdana страст. Въпреки че беше в началото на петдесетте, Лафит обичаше да проверява границите на възможностите си с ненаситната Мартино, а и двамата предпочитаха физически изтощителните маратони пред кратките спринтове.

— Достатъчно — каза Лафит с уморена въздишка, отдръпна се от Мартино и падна безсилно на леглото.

Младата жена се обърна настрани и прикри гърдите си с ръце. Сърцето на Лафит биеше като чук, поемаше си въздух като удавник.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да, просто съм уморен. А ти?

— Поруменяла като девица.

Лафит прокара ръка по извивките на гърба ѝ. Кожата ѝ беше гладка и гореща.

— Говорих с лекаря си днес.

— И той каза ли ти какъв прекрасен екземпляр си?

— Да, за мъж на моята възраст, но времето започва да оставя следите си.

— Има ли ти нещо?

— Някои биохимически показатели не са съвсем добри, с две думи вече се износвам. Остарявам, Доминик, не искам да остарявам.

— Знам, Шарл, и аз не искам, дори повече от теб. Старостта е по-жестока към жените.

— Засега при теб не се наблюдават никакви неприятни признаци.

— Merci, но една жена може да усети незабележимите промени, а и вече не съм на двадесет и пет. Приближаваме се до момента, в който ще разберем как да върнем назад клетъчния часовник, но тази работа отнема време.

— Колко време? Години? Десетилетия? Не мога да чакам толкова дълго. Иймс и Сътън притежават необходимото, за да ускорят твоите изследвания. „ЮДжийн“ ще бъде моя.

14 февруари, 23:30

Ан Арбър, Мичиган

Лойд Сътън паркира колата си на алеята пред дома на Фей Олсън.

— Благодаря за хубавата вечеря, Лойд — каза тя.

— За мен беше удоволствие. Отдавна исках да посетя това ново заведение с кажунска кухня.

— Знам, че е късно, но ще влезеш ли? Мога да ти направя кафе или ако искаш, да пийнеш нещо по-силно.

— Звучи изкусително. Ако се прибера вкъщи сега, сигурно ще се захвана пак с някакви алгоритми. Честно казано, предпочитам да остана и да си говоря с теб.

Фей се усмихна, когато Сътън заобиколи от другата страна на колата, за да ѝ отвори вратата. Пред верандата тя бръкна в чантичката си, за да извади ключовете, но те не бяха там.

— Виж ти, колко странно — каза тя през смях. — Бих се заклела, че ги сложих тук. Успяхте ли с Оз да откриете гена, отговорен за ранния Алцхаймер.

— Не. Може би — отвърна Сътън и завъртя разсеяно глава. — Не си спомням.

— Лойд, престани! — засмя се Фей.

Тя извади резервен ключ от скривалището му в декоративната лампа и отвори вратата. Дневната беше уютна, украсена със снимки на семейството и приятели. На няколко дори бяха тримата — тя, Лойд и Оз — от дните им в Станфорд.

— Какво да ти донеса? — попита Фей.

— Какво ще кажеш за купа пуканки и бира?

— Все същият си си. Чакай, нека взема палтото ти. Знаеш къде е хладилникът. Има няколко „Корони“ на най-долния рафт. Донеси една и за мен.

Лойд пристъпи през сводестата врата в тясната кухня. В ъгъла стоеше все същата кръгла маса, на която беше споделял много вечери с Оз и Фей, когато още бяха женени. Вратата към мазето беше откряната. Площадката беше тъмна.

— Лойд — обади се Фей откъм спалнята, — надявам се, че нямаш нищо против, ако се преоблека в някой анцуг, не мисля, че мога да изтърпя този чорапогащник повече.

Той се засмя топло.

— Не се притеснявай.

Сътън тъкмо взе две бутилки бира и понечи да затвори хладилника, когато чу стъпки зад гърба си. Преди да успее да се извърне, мускулеста ръка се пресегна и го блъсна силно в гърдите. Бутилките се изплъзнаха от пръстите му и се разбиха върху покрития с линолеум под. Лойд обърна глава, но не успя да види нападателя си. Усети само как студеното острие на нож се забива във врата му, чак до костта.

— Какво стана? — извика Фей от спалнята. — Изпусна ли нещо?

Убиецът пусна тялото на Лойд на кухненския под и около краката му се разля кръв. Мъжът взе един наполовина пълен чувал за боклук от стълбищната площадка и тръгна към дневната, като оставяше кървава диря след себе си.

Застана до открянатата врата на спалнята и надзърна през процепа. Полата и блузата на Фей лежаха върху стола, а самата тя бе приседнала на ръба на леглото си и си събуваше чорапогащника. Убиецът блъсна с длан вратата и тя се отвори рязко.

— Лойд — извика Фей шокирана и смутена. — Полугола съм.

Когато се обърна, за да вземе пенъора си от леглото, видя, че в спалнята й не беше влязъл Лойд.

15 февруари, 1:20

Ан Арбър, Мичиган

— Деветстотин и единайсет. За какво става въпрос? — попита Айрин Йел, когато получи обаждането.

— Той ме нарича — изрече дрезгав женски глас.

— Кой ви нарича, госпожо? — попита Айрин.

Адресът, от който идваше обаждането, се появи на екрана.

— Бившият ми съпруг, Оз, нарича ме. Кървя, кървя отвсякъде — проплака жената. — Господи, боли.

Айрин маркира адреса на екрана и веднага изпрати полицейски и медицински екип към къщата в северната част на града.

— Бившият ви съпруг още ли е там?

— Не знам, май не — отвърна жената на пресекулки.

— Останете на телефона, докато дойде полицията. Разбирате ли ме?

Никакъв отговор.

— Госпожо? Госпожо, там ли сте? — попита Айрин настоятелно.

— Какво е станало тук, Вера? — обърна се детектив Дж. Р. Финк към полицай Вера Андрюс, докато излизаше от цивилната си кола.

— Къщата е собственост на жена на име Фей Олсън. Малко след полунощ деветстотин и единайсет са получили обаждане от жена, която твърдяла, че е наричана с нож. Пристигнах на мястото и претърсих къщата. — Гласът на Андрюс потрепери леко. — Намерих две тела вътре — мъж в кухнята и жена в спалнята. Мъжът беше с прерязано гърло. Жената беше гола и прободена на много места — телефонът беше на пода до леглото ѝ. Медицинският екип дойде няколко минути след мен, но вече не можеха да направят нищо. Отцепих къщата и ви се обадох.

— Добра работа, Вера — похвали я Финк. — Ще вляза да огледам. Съобщи ми, когато дойдат криминалистите.

— Добре, сър.

Докато вървеше към къщата на Олсън, Финк си сложи латексови ръкавици и се подготви за сцената на местопрестъплението. Влезе и коленичи до кървавия отпечатък от обувка върху килима в дневната, близо до входа към кухнята.

— Мъжът е бил едър — изрече на глас Финк.

Той прецени размера на обувката приблизително на четиридесет и пети или четиридесет и шести номер. Видя още няколко частични отпечатъка върху килима, кървави свидетелства за движението на убиеца из къщата.

Влезе в кухнята и там видя първото тяло. Бял мъж в средата на четиридесетте. Беше проснат на пода, главата му беше килната назад. Кървави пръски по стените ясно сочеха ъгъла, от който бе нанесен удара. Около и вероятно под трупа имаше стъкла от бирени бутилки, разлятата бира се беше смесила с кръвта. Двете счупени гърла все още бяха с капачки — бирите не бяха отваряни.

Финк тръгна бавно и внимателно из кухнята, като се опитваше да огледа колкото се може по-детайлно местопрестъплението. Знаеше, че в първите часове от разследването шансът да се залови убиецът е най-голям.

В спалнята откри голото тяло на дребна жена — на същата видима възраст като другата жертва. Мъртвата лежеше върху леглото. По гърдите и корема ѝ имаше няколко дълбоки прободни рани, а гърлото ѝ беше срязано, като на мъжа в кухнята.

Блузата и полата ѝ бяха на облегалката на стола. Вероятно сама ги бе сложила там, преди да я нападнат. Дълги плитки разрези по гърдите и бедрата ѝ показваха, че бельото ѝ е било срязано и хвърлено набързо на пода.

В дрешника Финк намери чантичка. Внимателно я отвори и разгледа съдържанието ѝ. В главното отделение откри дебел кожен портфейл с пари и няколко кредитни карти.

Явно мотивът за убийствата не беше грабеж.

При кредитните карти откри шофьорска книжка, издадена на Фей Олсън от Ан Арбър. Финк разгледа усмихнатото лице на снимката, погледна лицето на жертвата — да, това беше жената.

Детективът огледа и останалата част от къщата и откри мъжко яке в дрешника в антрето. Извади малък портфейл от вътрешния джоб

и го отвори. В него имаше значителна сума, кредитни карти и шофьорска книжка, издадена на Лойд Сътън.

В дневната Финк видя няколко снимки в рамки на стените и по бюрото. На някои от тях видя жертвите заедно с едър афроамериканец.

— Добре, хора — обяви Финк на насъбралия се екип за събиране на улики. — Искам да обърнете цялата къща, но да ми намерите нещо, което можем да използваме, за да идентифицираме убиеца.

Мъжете взеха оборудването си и последваха детектива в къщата.

— Снимай от всички възможни ъгли и двете жертви. Започни от жената — нареди Финк на фотографа.

Фотографът отиде в спалнята и започна да снима.

В дневната Финк наблюдаваше работата на криминалистите. Усещаше тръпката на предстоящия лов.

— Приключих — обяви фотографът, когато излезе от кухнята.

— Чудесно — отговори Финк и извика през входната врата: — Бевърли, готови сме за теб.

Жена с гъста къдрава руса коса, разливаща се изпод плетена шапка, доведе двама млади мъже с колички. Върху всяка имаше черна гумена торба с цип.

— Каква каша — подхвърли съдебната лекарка на окръг Уаштенау, Бевърли Портър, докато оглеждаше местопрестъплението. — Знаем ли кои са жертвите?

— Да — отговори Финк. — Жената е Фей Олсън, а мъжът Лойд Сътън.

Портър попълни бланките с имената им и ги подаде на асистентите си.

— Ще ги обработя още днес. Ще изпратя пробите в Щатската криминалогична лаборатория късния следобед.

— Благодаря, Бевърли. Оценявам това.

15 февруари, 6:45

Ан Арбър, Мичиган

„Бившият ми съпруг Оз наръга ме. Кървя, кървя отвсякъде. Господи, боли.“ Финк превъртя касетата от 911 и я прослуша отново. С последния си дъх Фей Олсън беше назовала името на убиеца. В мига, в който научи, че жертвата се е обадила на 911, той поиска да направят копие от записа и да му го донесат незабавно на местопрестъплението.

Обаждането траеше само няколко секунди, но даде на Финк доста добра насока. Той извади касетата от касетофона, заключи я в жабката на колата си и се отправи обратно към къщата на Олсън. Вече се съмваше, а екипът за събиране на улики все още продължаваше да сваля отпечатъци и да събира проби.

— Някой да е видял нещо като бележник с телефони или сватбен албум? — попита той.

— Има телефонен бележник в кухнята, в чекмеджето до телефона — отговори един от криминалистите. — Видях кутия в малкия дрешник в спалнята, в която имаше албум със снимки.

— Благодаря.

Финк влезе в по-малката от двете спални и откри кутията. Вътре имаше пет дебели албума. Прегледа първия и видя Олсън с едрия афроамериканец от снимката в дневната. На снимките и двамата бяха млади, най-много по на двайсет и пет.

В третия албум откри снимки от сватбена церемония, извършена на открито — високият мъж беше съпругът на Олсън. Освен това имаше ламинирано копие на гравираната покана за сватбата на Фей Олсън и Осуалд Реймънд Иймс.

Финк се отправи към кухнята и извади телефонния бележник на Олсън от чекмеджето. Отвори го на „И“ и намери името, което търсеше, на първо място в списъка. Иймс живееше в жилищен комплекс в южната част на Ан Арбър. Финк преписа адресите на местоработата и дома на Иймс в малко тефтерче.

— Добро утро, детективе — поздрави съдията, когато Финк влезе в дома му, — какво мога да направя за вас?

— Трябва ми заповед за обиск, сър.

— Мога ли да ви предложа чаша кафе? Жена ми току-що сложи кафеварката.

— Благодаря, сър, но няма нужда.

Съдията заведе Финк в кабинета си и седна зад дъбовото бюро. Дебели книги по право запълваха лавиците из стаята.

— Ваша чест, в къща на територията на Ан Арбър е било извършено двойно убийство — жертвите са мъж и жена. Има съмнение, че жената е била изнасилена. Разполагаме със заподозрян и ми е необходима заповедта, за да изискам кръвна проба.

— Вероятна причина?

Финк кимна.

— Заподозреният е бил идентифициран от една от жертвите, обадила се на деветстотин и единайсет.

— Добре, достатъчно основателна е.

Финк извади заповедта, която носеше в джоба си, и я подаде на съдията. Магистратът прегледа документа, не намери нищо нередно и подписа.

Полицейски патрул от Ан Арбър последва шевролета на Финк, който зави от Елсуърт и се отправи към един от индустриално-изследователски комплекси около общинското летище. Двете коли спряха пред знак, на който пишеше „ЮДжийн“.

— Мога ли да ви помогна? — попита учтиво мъжът на рецепцията, когато двамата униформени полицаи и Финк влязоха във фойето.

— Да, идваме да се срещнем с Осуалд Иймс — отвърна Финк.

— Мога ли да попитам по какъв въпрос?

— Полицейска работа.

— Изключил е телефона си. Мога да ви заведа до кабинета му.

Мъжът ги заведе до кабинета на Иймс. Финк веднага разпозна тъмнокожия мъж от снимките в дома на Олсън. Иймс се изправи зад

бюрото си и се извиси над детектива и двамата униформени полицаи.

— Какво мога да направя за вас, господа? — попита той любезно.

— Осуалд Иймс — започна Финк, — имате право да запазите мълчание...

— Моля? — попита невярващо Иймс. — Арестувате ли ме?

— Да — отвърна Финк. — Точно това правим.

Детективът продължи да изрежда правата му, а погледът му не слизаше от лицето на учения.

Иймс се взираше в него със смесица от гняв и объркване.

— Разбирате ли тези права, така както ви бяха изложени? — попита детективът.

Иймс не отговори. Имаше чувството, че това не се случва с него. Като че ли гледаше всичко отстрани.

— Разбирам правата си, инспекторе. Това, което не разбирам, е причината.

— Арестуван сте за убийство.

— Сигурно се шегувате. Никого не съм убил.

— Има улики, които сочат обратното.

— Значи уликите ви не струват. В чие убийство ме обвинявате?

— На Фей Олсън и Лойд Сътън.

Иймс зяпна Финк сякаш не беше разбрал.

— Какво? Фей и Лойд са мъртви? Но аз видях Лойд вчера. И двамата са мъртви? Господи, Исусе, не!

Хрипливи ридания се изтръгнаха от гърдите му, той политна, сякаш тежко бреме изведнъж се беше стоварило на раменете му и краката му бяха твърде слаби, за да понесат товара. Сложи ръце на бюрото, сякаш да се задържи, после се свлече на стола си. Не спираше да повтаря:

— Исусе, не!

На Финк и двамата полицаи им се стори, че Иймс напълно е забравил за тях, погълнат от скръб, която изглеждаше искрена, или пък беше майсторски изиграна. Финк обаче не се трогна и нареди на полицаите да сложат на Иймс белезници и да го отведат до патрулната кола.

15 февруари, 13:45

Ипсиланти, Мичиган

— Сложете Сътън в хладилния шкаф, а Олсън на масата — нареди Бевърли Портър на помощниците си, когато се върнаха в районния център за медицински изследвания на Уаштенау.

Количките, с които бяха докарани телата, бяха преместени встрани и Портър отиде да се преоблече в стерилни дрехи. После измъкна два комплекта за изследване на улики от шкафа и се върна в залата за аутопсии. Тялото на Олсън лежеше върху маса от неръждаема стомана и я очакваше. Портър пхна нова касета в диктофона и го включи.

— Жертвата е бяла жена, около четиридесет и пет годишна, с дълга до раменете руса коса и сини очи — продиктува тя, след което измери ръста и теглото на жертвата. — Няма отличителни белези по тялото. Синини по и около лицето свидетелстват, че жертвата е била удряна неколkokратно. Синините и охлузванията около китките свидетелстват, че жертвата е била държана за тях по време на нападението.

След това Портър описа подробно всяка от прободните рани, нанесени по гърдите и корема на Олсън. Бяха общо седемнадесет. Всяка от раните беше дълбока, убиецът беше десняк и бе удрял наведен над жертвата, докато тя бе лежала по гръб.

— Дълбочината на раните сочи, че нападателят притежава голяма физическа сила — отбеляза патоложката.

Портър отвори лабораторния комплект и се зае да взема проби от тялото на жертвата. Взе стерилен тампон и внимателно го потърка във вътрешността на устата на Фей Олсън, за да събере клетки от жертвата и евентуално от нападателя ѝ. Остърга върха на тампона по предметно стъкло, после го постави в надписан, двойно запечатан плик. Взе проби и от ануса и вагината.

— Стените на вагината показват сериозни охлузвания и разкъсвания, свидетелство за насилствено проникване — отбеляза Портър.

Тя разопакова пластмасов гребен и внимателно го прекара през русите срамни косми на Олсън и прибра няколко в плик с надпис „Пубисно окосмяване, гребен“. В русите косми имаше няколко преплетени къдрави и черни. Портър запечата плика и го сложи в кутията.

После взе пластмасови пинцети от комплекта и отскубна няколко пубисни косъма от Олсън, които попаднаха в найлонов плик, отбелязан с „Пубисно окосмяване, пинцети“. После повтори процедурата с косата на жертвата и прибра космите в плик, означен с „Косми от главата, пинцети“. После събра проби изпод ноктите на жертвата и взе кръв за изследвания.

Внимателно провери тялото за някакви други чужди следи, после затвори и опакова наново комплекта. Сложи втори комплект на металната маса на колела и я подкара към моргата. Там отвори шкафа, в който се пазеше тялото на Лойд Сътън, махна белия чаршаф, който го покриваше, и отскубна няколко косъма от пубиса, както и няколко от главата му с помощта на пластмасовите пинцети от комплекта. После му взе кръв, покри отново тялото и затвори шкафа.

След като приключи с попълването на необходимите документи за втория комплект, Портър вдигна телефона и набра вътрешен номер.

— Здравей, Бевърли е — каза тя на единия от асистентите си. — Свърших с уликите за двойното убийство. Готови са да заминат за Нортвил.

17 февруари,

LV-станция, Антарктида

— Мисля, че събрахме всичко възможно, майоре — каза Килкъни по радиото на туин отъра. — Ако има други останки, то те са разпилени отвъд зоната на търсене или са зарити под снега по време на последната буря.

— Добре, Килкъни — отговори Сандърс. — Опаковайте всичко и се пригответе за тръгване.

— Разбрано, край.

Ярки оранжеви флагове покриваха леда пред Килкъни — маркери, които очертаваха въображаемата решетка над полето, където лежах отломките от „Скайър-98“. Квадратче по квадратче, Килкъни и останалите от екипа търсеха следи от тленните останки на екипажа. Задачата беше тягостна, единственият плюс бяха минусовите температури. Просто беше прекалено студено, за да започне разлагане. Откриха разкъсани части от телата на шестима души, обгорели и замръзнали.

Два чувала в товарното отделение на малкия самолет побраха всичко, което успяха да намерят през дванадесетте дни, откакто бяха попаднали на отломките, пет, от които бяха загубени поради лошото време.

Мястото на катастрофата в края на пистата изглеждаше като палатков град, разпънат над отломките като защита срещу вледеняващите повеи на вятъра. Зад преградите въоръжени с чукове, длета и горелки мъже работеха над леда. Помпи с изолирани от студа маркучи отмиваха разтопената маса, а търсачите бързо я избутваха встрани, преди да замръзне отново. Сандърс и екипът му водеха тежка битка срещу твърдия като скала кристалночист лед.

— Тленните останки на екипажа са на път към Макмърдо — съобщи Килкъни, след като откри Сандърс в една от изкопаните дупки зад преградите. — Как се справяте?

— Зле — отвърна Сандърс с горчивина, — скапаните отломки са погълнати от леда. Като бетонирани са.

— Знаем ли нещо повече за самолета?

Сандърс се изплю на леда.

— Според изкопаното дотук мисля, че е истински LC-130. За съжаление, не успяхме да намерим пластината.

— Пластина ли?

— Да. Повечето самолети са оборудвани с уникална идентификационна пластина от производителя — нещо като VIN пластината при колите. Можеш да смениш номера на опашката на самолета, както и на разрешителното, но идентификацията на производителя върху пластината остава завинаги. Ако я открием, ще разберем, откъде точно е долетяла тази птичка.

— Майоре! — провикна се един от мъжете, които работеха под тентите. — Намерихме нещо, което трябва да видите.

Килкъни последва Сандърс зад една от съседните прегради. Като археолози на важни разкопки, войниците бяха оградили наоколо с оранжеви въжета, за да оформят решетка. Систематично разкопаваха всяко квадратче. Всеки предмет, намерен в леда, беше фотографиран на място, после преместван и надписван за по-щателен анализ.

— Внимавайте къде стъпвате — посъветва ги войникът. — Малко е хлъзгаво там, където сме използвали горелките.

От дупка в леда се подаваше огромна маса черен смачкан метал. Килкъни видя отлято метално колело и парче от гъсенична верига.

— Това със сигурност не е част от самолета, сър — каза войникът. — Какво мислите?

— Станцията нямаше превозни средства, не разполагаше дори със снегомобил — отвърна Килкъни.

— Според това, което ни е известно за станалото тук, бих казал, че е част от установка за изстрелване на ракети земя-въздух. — Сандърс разгледа веригите. — Определено не е американска машина, вероятно руска или китайска.

— Майоре, каква част от товарното помещение би заела подобна машина? — попита Килкъни.

— По-голямата част — отвърна Сандърс.

— Това отговаря на един от големите въпроси — нападателите са избягали само с откраднатото. — Килкъни взе един чук и удари. Изкънтя силно. — Явно вътре не е проникнала много вода и ми се струва, че виждам люк под леда. Бих искал да погледна вътре — може и това нещо да има идентификационна пластина.

— Хайде, момчета — провикна се Сандърс. — Да разчистим малко лед.

Килкъни се включи в работата по разбиването на леда. Мина почти час, докато прокопаят достатъчно голям тунел, за да стигнат до металния люк. Килкъни блъсна по него с чука и отново се чу кухо кънтене. Той нагря ръбовете на металната плоча, за да стопи тънкия слой лед в междината, после напръска свързките, пантите и лоста с проникваща смазка. Металът се възпротиви, докато завърташе лоста, но постепенно резетата се отхлабиха и люкът се отвори.

Килкъни пропъзля през тесния отвор и надникна в машината. Подът ѝ беше силно наклонен и в най-долния ъгъл лъщеше лед.

— Дайте светлина и фотоапарат — провикна се той.

Един от мъжете му подаде фенерче и фотоапарат. Килкъни включи фенерчето и завъртя регулатора, докато получи широк лъч. Установката приличаше на останалите бронирани машини, в които беше влизал — тясна и утилитарна. След като обходи бавно пода с лъча на фенерчето, Килкъни предпазливо тръгна към отделението за двигателя в задната част. Там откри малка стоманена идентификационна пластина закрепена за шасито. На пластината имаше няколко номера и обозначения на кирилица. Килкъни направи няколко снимки, после се изкачи обратно.

— Искам снимките да бъдат качени на диск възможно по-скоро, така че да ги пратим в Ленгли. Може би оттам ще ни кажат откъде идва това чудо.

Килкъни провери съобщенията в операционния модул и откри спешно известие от баща си. Бързо пресметна седемнадесетчасовата разлика във времето и реши да рискува да го събуди. Телефонът иззвъня два пъти преди Шон Килкъни да вдигне.

— Здравей, тате, Нолън е. Получих съобщението ти.

— Осуалд Иймс беше арестуван тази сутрин — гласът на Шон звучеше равно и безучастно. — Подозират, че е убил бившата си жена и Лойд Сътън.

— И защо?

— Не знам подробности. Ще има изслушване в понеделник, но медиите гледат на това като на продължение на случая с О. Джей Симпсън. Вече имаше протести, тъй като и двете жертви са бели, а Иймс е чернокож. Кога се връщаш?

— Според програмата ще се изтеглим следващата седмица — отвърна Нолън. — По дяволите! Можех да се кача на самолет за Макмърдо тази сутрин, ако знаех. Полетите тук са напълно объркани заради катастрофата, но ако успея да издействам нещо, ще се опитам да се прибера по-рано.

— Направи всичко по силите си, защото, докато Иймс е в затвора, ти си изпълнителен директор на „ЮДжийн“.

18 февруари, 9:00

Ан Арбър, Мичиган

— Всички да станат — нареди приставът.

— Четиринадесети окръжен съд на окръг Уаштенау заседава. Съдия е Нейна Светлост Полет Дейвис.

Дейвис се качи на подиума, огледа съдебната зала, после удари с чукчето и седна.

— Първото дело — нареди тя.

— Народът срещу Осуалд Иймс, с цел изслушване на обвинението — обяви секретарят на съда.

Чиновникът подаде тънка папка на Дейвис. Иймс беше преведен през охраняван коридор и вкаран в съдебната зала от двама полицаи. Затворникът, облечен в неугледен оранжев комбинезон, се извисяваше над пазачите си. Заведоха го до масата на адвокатата на защитата, където го очакваше Тив Балог.

— Добро утро, господин Балог — поздрави Иймс, докато полицаите сваляха белезниците му.

Балог беше фин човек, много по-нисък от клиента си. По главата му нямаше нито един косъм, като се изключеха прошарените вежди и мустаците.

— Добро утро, Оз — отвърна Балог. — Да видим дали ще успея да те измъкна днес.

— Много добре — обади се Дейвис откъм подиума. — Страните да се представят за протокола.

Мъж на около четиридесет, висок колкото Балог, се изправи от другата маса.

— Кърт Макферсън от страна на обвинението, Ваша чест.

— Тим Балог от страна на защитата, Ваша чест. Посъветвах клиента си да се възползва от гарантираните му от конституцията права. Отказваме да изслушаме обвиненията и клиентът ми няма да отговори на тях.

— Вписвам пледирание за „невинен“ от името на обвиняемия — каза Дейвис и записа нещо в папката. — Защитата може да продължи със запознаването с уликите. Сега по въпроса за гаранцията. Господин Макферсън?

— Ваша чест, предвид жестокото естество на престъпленията и нашето убеждение, че обвиняемият може да се опита да избяга, искаме да не се предлага възможност за гаранция.

— Ваша чест — намеси се Балог, — макар и да съм съгласен с моя колега за естеството на престъпленията, моят клиент все още не е признат за виновен за тях, нито за каквото и да е друго престъпление. Клиентът ми е уважаван учен и няма предишни криминални прояви, от каквото и да е вид.

Дейвис се замисли, после каза:

— Конституцията ми разрешава да задържа обвиняемия в затвора без право на гаранция за редица тежки престъпления, едно от които е убийството. Обвиняемият да бъде съпроводен обратно в затвора от полицаите на окръг Уаштенау.

— Ваша чест...

— Взех решението си относно гаранцията — прекъсна го Дейвис. — Сега да преминем към предварителната оценка на доказателствата. Господин Балог?

— Ваша чест, искам предварителният оглед да бъде насрочен възможно най-скоро.

— Много добре. — Дейвис направи справка с календара на съда. — Предварителният оглед е насрочен за двадесет и седми февруари в един часа.

18 февруари, 9:25

Ленгли, Вирджиния

Джаксън Барнет прегледа доклада за идентификационната плочка, която Килкъни беше открил в установката. Американската кодировка за оръжието беше SA-17, макар че в НАТО беше по-известно с прякора Гризли.

Телефонът му избръмча и той вдигна слушалката.

— Да, Сали.

— Игор Фьодоров е на линията.

— Свържи ме.

— Директор Барнет, разбрах, че искате да говорите с мен.

— Да. Има деликатен въпрос, който трябва да изясним. Свързан е с руска военна техника, продадена на свободния пазар.

— Моята страна продава някои от оръжията си в чужбина, както и вашата — отговори безстрастно Фьодоров. — За нас това е добър източник на валута.

— Да, но не знаех, че вашата страна продава най-добрите си оръжия. Това, за което става въпрос, е подвижна система за изстрелване на ракети земя-въздух, така наречената „Урал“. Била е използвана, за да унищожи един от нашите самолети. Тази непровокирана атака се е случила над Мирно международно летище — нещо, на което повечето нации гледат като на открити военни действия.

— Кога се случило това? — попита с доста повече участие Фьодоров. Барнет определено беше привлякъл вниманието му.

— Преди няколко седмици.

Фьодоров се опита да си спомни дали някакви новини за американски самолети са минали през бюрото му наскоро.

— Антарктида?

Сякаш играеше покер, Барнет обясни внимателно колко трябва да разкрие и каза:

— Да.

— Мога да ви уверя, че моята страна няма нищо общо с инцидента.

— Радвам се да го чуя.

— Това оръжие е дошло от Китай или Беларус. Помагаме и на двете страни да засилят въздушната си отбрана.

— Страхувам се, че не така. Виждате ли, ние успяхме да откопаем установката и определено е една от вашите. Ако Русия наистина няма пръст в това нападение, вярвам, че няма да имате нищо против да ни помогнете да разберем как оръжието е попаднало в неподходящи ръце.

18 февруари, 17:35

Ливония, Мичиган

Лесли Сиуик и съпругът ѝ се прибраха у дома от Джаксън Хоул изморени, но доволни от годишната си седмична екскурзия по Западните склонове. Тя включи телевизора в кухнята и докато вадеше дрехите от куфара в пералното помещение, чу по новините да съобщават за предварителното заседание по делото срещу Осуалд Иймс, учен и предприемач, за убийството на съдружника му и бившата му жена.

Сиуик изтича в кухнята, но вече течеше репортаж за автомобилна катастрофа на магистрала „Лодж“. Започна да превключва на другите местни станции и най-накрая успя да попадне отново на репортаж за делото — този път показаха как Иймс, в оранжев затворнически костюм, стои пред съдията на предварителното заседание. Съвсем зашеметена, Сиуик грабна телефона и набра номер.

— Моля те, бъди там, моля те, бъди там — повтаряше тя като мантра.

— Криминологична лаборатория — отговори глас след шестото позвъняване.

— Арт, слава Богу, още си там. Лесли е. Ще ми направиш ли услуга?

— Тъкмо си тръгнах, но разбира се, за какво става въпрос?

— Провери хладилника в отдела за обработка на улики. Търся нещо от двойното убийство в Ан Арбър.

— Нещата на „ЮДжийн“ ли?

— Да. Арестували са Осуалд Иймс за убийството.

— Няма начин! Не и Оз — възкликна Арт. — Почакай, ще погледна.

Линията утихна и Сиуик неспокойно зачака отговор. След малко се чу изщракване и Арт се обади отново.

— Да, имаме няколко пакета и кръвни проби.

— Благодаря, Арт — каза Сиуик облекчено. — Остави лампите включени. Идвам.

— Редно ли е ние да се занимаваме с тези доказателства? Имам предвид и двамата познаваме Оз. Няма ли да възникне конфликт на интереси?

— Не и от моя гледна точка. Престъплението е станало в нашата част на щата, затова доказателствата са дошли при нас. Всяка друга щатска лаборатория ще се окаже свързана със заподозрения. Без „ЮДжийн“ никога нямаше да се справим с проблема с обработването на данните. Можем да изпратим уликите на федералните, но тогава ще минат месеци, преди да получим отговор, а Оз ще лежи в затвора през това време.

— Но няма ли прокурорът да те нападне за личните ти пристрастия?

— Ако свърша работата си както трябва, никой няма да може да оспори доказателствата. Това е ДНК, Арт, или ще има съвпадение, или няма да има. Маркерите не лъжат.

Сиуик отиде в лабораторията същата нощ и започна работа над материалите от убийствата на Олсън и Сътън.

Искаше да бъде безупречна в анализа на доказателствата.

Както при всеки пъзел, Сиуик започна със сортиране на отделните елементи. Кръвните проби от жертвите и от Иймс даваха материал за идентификация, а двата комплекта с улики щяха да са доказателственият материал. Тя знаеше, че това са улики не за убийство, а за изнасилване, но тъй като двете престъпления в този случай бяха свързани, доказването на вина за едното щеше да означава вина и за другото.

Сиуик изследва събраните в комплекта тампони за присъствие на киселинна фосфатаза — ензим, високи концентрации, от който се съдържаша в семенната течност. Не откри промяна на цвета в пробите от устата и ануса на Олсън, но вагиналната проба придоби розовочервеникав цвят. После приложи теста „Коледно дърво“ към предметните стъкла, получени от съдебния лекар, с натривка от вагиналната проба.

Под микроскопа епителните клетки, остъргани от вагината на Олсън, изглеждаха като зелени пържени яйца с яркочервени жълтъци. Сред тези клетки имаше плетеница от сперматозоиди с ярки зелени опашки. Червените яйцевидни главички на сперматозоидите флуоресцираха под светлината на микроскопа, така че за Сиуик беше лесно да ги преброи върху предметното стъкло. Броят беше достатъчен за ДНК анализ.

След това Лесли сравни пубисните косми, събрани от тялото на Фей Олсън, с отскубнатите от нея и Сътън. Повечето от космите по гребена принадлежаха на жертвата, но останалите бяха чужди и достатъчно сходни, за да може Сиуик да заключи, че са на един човек и той не е Лойд Сътън.

С помощта на процес, известен като разделително извличане, Сиуик отдели вагиналните и сперматозоидни клетки от един от памучните тампони, после раздели клетките на убиеца от тези на жертвата. Разкъса ги с помощта на разграждащ агент и по този начин ги накара да изхвърлят товара си от ДНК, после прекара и двете проби през серия от въртения и пречистващи цикли. Всяка следваща стъпка рафинираше и пречистваше пробата с безценните навити спирали на генетичния материал.

След последния цикъл Сиуик нежно завъртя колбата с Трис-ЕДТА^[1].

На дъното ѝ малка бяла гранула се разтваряше в прозрачната течност. В консервиращата среда бяха хванати човешки генетични характеристики, които тя се надяваше да оневинят Осуалд Иймс.

Тя обработи кръвните проби по почти същия начин като извлечените клетки. Случаят беше предложил пет различни проби от ДНК, четири от жертвите и една от убиеца. Интересът на Сиуик не беше насочен към шестте милиарда базови двойки в човешкия геном, а по-скоро към тринайсетте много по-малки отрязъци от малки чифтове, познати в съдебните среди като тринадесетото ядрено място с чифтно повторение — така бяха класифицирани в комбинираната система за индексирания ДНК на ФБР.

Като използва машина за полимеразна верижна реакция, тя увеличи получените проби, като химически възпроизведе тези определени части от ДНК кода отново и отново, докато не получи милиони малки копия. Включи ги към ДНК анализатора и програмира

машината да работи през нощта. В тъмнината на лабораторията анализаторът разтегна мъничките нишки ДНК и бавно започна да обработва миниатюрните чифтни повторения като баркодове от някой супермаркет с десетмиливатовия си аргонно-йонен лазер.

На сутринта на петия ден от разследването си Сиуик се върна в лабораторията и се отправи директно към мастиленоструйния принтер, прикрепен към генетичния анализатор. Там намери няколко отпечатани страници.

Първо провери доклада за експерименталните контролни проби, образци от ДНК, които водят до известни резултати, и с облекчение установи, че не е объркала нищо и че машината за полимеразна верижна реакция беше действала, както трябва. После сравни таблиците с резултатите от кръвта на Олсън с тези от пробата, взета от тампона. Имаше съвършено съвпадение, което доказваше, че идват от едно и също лице. Резултатът не беше неочакван, но придаваше стопроцентова достоверност на работата ѝ.

При сравняването на кръвта на Олсън със семенната течност на нападателя Сиуик не откри никаква корелация между ядрените места или половите идентификатори, което значеше, че тя успешно е изолирала ДНК-то на убиеца. И двамата мъже имаха X и Y хромозоми, но дължината на чифтните повторения показваше, че имат различни родители. Нито едно от тринадесетите места не съвпаднаше, което доказваше, че Сътън не е правил секс с Олсън преди убийството.

— Да видим теб, Оз — рече си Сиуик с надежда.

Разгъна картите с кръвната проба на Иймс на плота до тези на убиеца. Сравни първото място и сърцето ѝ спря, когато видя съвпадението.

— Спокойно, момиче — окуражи се тя. — Това е само една точка. Има още тринайсет.

Точка по точка тя сравни двата генетични профила и при всяко следващо съвпадение отправяше мълчалива молитва следващото да покаже нещо съвършено различно, нещо, което да докаже невинността на Осуалд Иймс. След деветото Сиуик започна да предусеща болезнената неизбежност. Знаеше, че с всяко следващо съвпадение вероятността двете проби да са дошли от един и същи човек нараства експоненциално.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя прокара пръсти по последното тринадесето място. Както при всички останали, и тук имаше съвпадение. Почувства се ужасена и предадена. Графиките даваха неопровержимото доказателство, че Осуалд Иймс — мъж, когото познаваше и харесваше, великолепен учен, на когото беше гледала като на колега и наставник — е виновен.

[1] Трис-ЕДТА — Етилендиамин тетраоцетна киселина, буферен разтвор. Използва се при кръвни анализи. — Б.пр. ↑

22 февруари

Ленгли, Вирджиния

Роксан Тао слезе от асансьора на седмия етаж на сградата, която беше истинското седалище на ЦРУ. Беше облечена в строг сив костюм, а дългата ѝ черна коса бе изпъната назад с орнаментирана шнола. Приличаше повече на търговски представител, дошъл за среща с важен клиент, отколкото на един от агентите под дълбоко прикритие на Управлението.

— Имам среща с директора на разузнаването — каза Тао безцеремонно на секретарката на Джаксън Барнет.

Сали Кърш вдигна поглед от екрана на компютъра си и се вгледа в снимката на идентификационната карта, закачена за ревера на Тао.

— Моля седнете, госпожице Тао. Директорът ще дойде всеки момент.

Тао хвърли поглед към телефона с много линии на бюрото на Кърш, за да види дали директорът не говори с някого. Никоя лампичка не светеше. Тя се обърна и седна отвън, за да изчака срещата си.

По-голямата част от кариерата си Роксан беше прекарала като оперативен агент. Беше се обучавала във Фермата, както и всеки, който изпълняваше подобна дейност, и беше посещавала тази сграда в Ленгли, където се помещаваше дирекцията за секретни разузнавателни операции. Това обаче беше първото ѝ посещение на свещения седми етаж.

Тао беше по-скоро раздражена, отколкото смутена от новината, че директорът я вика. Тя гледаше на голяма част от работата на агенцията извън операциите като на бюрокрация — необходимо зло, което трябваше да се избягва, когато беше възможно.

— Директорът ще ви приеме сега — обяви Кърш, след като часовникът в долния десен ъгъл на компютърния ѝ екран показва 14:30.

Кърш се изправи и въведе Тао в кабинета. Барнет седеше на бюрото си и преглеждаше купчина папки.

— Тези са готови за връщане, Сали — каза Барнет и ги подаде на Кърш. — Госпожице Тао, много се радвам най-накрая да се запозная с вас.

Тао стисна ръката на директора.

— И аз също, господин Барнет.

— Да седнем тук — предложи той и посочи двата кожени стола до масичката за кафе. — Желаете ли нещо?

— Не, благодаря. За какво искахте да ме видите?

— Направо на въпроса, много добре. Тук сте, защото отговорният директор на разузнавателните операции, мъж, към когото храня най-голямо уважение, ме информира за искането ви да бъдете върната на оперативна работа.

— Да, и отговорният директор отхвърли молбата ми — каза Тао с горчивина. — Той смята, че най-доброто приложение на талантите ми е да обучавам нови агенти във Фермата.

— Прав е. Предпочитам хора с истински опит да обучават младите. Кой друг би могъл да избие от главите им фантазиите за Джеймс Бонд и да им покаже как да оцеляват.

— Аз не съм учител — възпротиви се Тао. — Аз съм оперативен агент.

— Били сте оперативен агент, госпожице Тао. Един от най-добрите, в интерес на истината.

— Тогава защо не ме върнете там, където ми е мястото.

— Защото ще е фатална грешка.

— Не можете да сте сигурен в това.

— Пребивавахте незаконно в Китай над шест години. Оцеляването ви под такова прикритие е невероятно постижение, но там вече не можете да се върнете.

— Имам нужда единствено от нови документи, от нова самоличност.

Барнет поклати глава.

— Имахме късмет, че ви измъкнахме жива. Министерството на националната сигурност обърна един от собствените ви агенти срещу вас. Прикритието ви беше напълно провалено. Имат старите ви документи за самоличност, ваши снимки, ваши пръстови отпечатащи. Вие сте беглец и враг на държавата. Това прави повторното ви назначение там невъзможно.

— Ами останалите от мрежата ми? — попита Тао. — Чън знаеше само за една клетка.

— Опитваме се да възстановим контакта с тях, но засега е твърде опасно — призна Барнет. — Ще отнеме години, преди да активираме отново операцията, а ако ви изпратим там, само ще влошим нещата. Госпожице Тао, кариерата ви в Китайската народна република приключи.

Тао едва потисна гнева си от тази присъда. Беше оставила твърде много в Китай, не само агенти, а и обикновени хора, с които се бе сближила през годините — приятели и дори любовник. Хора, които нямаха връзка с работата ѝ, но бяха заподозрени от правителството, че по някакъв начин са били корумпирани от контактите си с нея.

— Замислих се над вашия случай — продължи Барнет — и имам предложение за вас. Нова задача.

— Нека позная — подхвърли Тао саркастично. — Отдел за анализи „Западна Африка“.

В мига, в който го каза, Тао осъзна, че е прекрачила границата с Барнет.

— Ако това искате, мога да го уредя.

— Не, сър — отвърна Тао с по-смирен тон, — какво имате предвид?

— Работа в частния сектор.

— Уволнявате ли ме?

— Прехвърлям ви — поправи я Барнет. — Агенцията не държи най-добрия показател по предвиждане промените в технологиите. Комерсиалните изследвания и разработки изникват толкова бързо, че ние не успяваме да следим всички модерни изобретения. За да се справим с този проблем, създадохме малка фирма в Силиконовата долина. Това е частно звено, което инвестира във високотехнологични фирми, работи с университети и влиза в съдружнически проекти, за да държи агенцията в течение на новите идеи.

— Не съм инвестиционен банкер.

— Това е истинска разузнавателна работа и мисля, че вие сте идеална за целта. Разликата е, че ще работите открито. — Барнет усети недоверието на Тао. — Ако искате да останете в ЦРУ, трябва да изберете — или тази нова работа, или Фермата. Изборът е ваш.

— Голям избор, няма що — промърмори Тао примирено. — Кога искате да отида в Калифорния?

— Работата, за която говоря, не е в Калифорния, а в Мичиган.

— Мичиган? Че какво има в Мичиган?

Барнет пренебрегна въпроса ѝ и продължи:

— Искам да отворите клон на тази фирма в Ан Арбър. Отначало ще бъдете сама. Има един мъж там, с когото искам да се срещнете. Няма формални връзки с ЦРУ, но е работил няколко пъти с нас и мисля, че сама ще се убедите, че може да бъде ценен актив.

24 февруари

Крайстчърч, Нова Зеландия

— Вие ли сте Килкъни? — попита един капитан от военновъздушните сили с черно авиационно яке, когато Килкъни слезе от „Скайър-92“.

— Да.

— Сър, аз съм капитан Паркър. Генералът ме помоли да ви посрещна. Загасихте ли лампите в Макмърдо, преди да си тръгнете?

— Затвориха пистата, след като излетяхме.

Килкъни и екипите, разследващи катастрофата, бяха сред последните хора, напуснали Антарктида в края на летния сезон. Продължиха с работата в LV-станцията до падането на температурите, съпътстващо приближаващата промяна на сезоните, което ги накара да напуснат мястото на катастрофата. Успяха да съберат достатъчно отломки, за да потвърдят, че самолетът е С-130, но това беше всичко, което научиха. Идентификационната пластина остана скрита под леда. Екипът на Сандърс докара каквото успя и фотографира всичко останало с надеждата, че лабораторният анализ ще изчопли още някое съществено късче информация.

— Сър, има промяна в летателния ви план обратно към Щатите.

— Защо? — поинтересува се Килкъни.

— Не ми беше дадена такава информация, сър. Знам само, че трябва да ви посрещна и да ви кача заедно с багажа ви на самолет за Москва.

Щом пристигна на международното летище „Шереметиево 2“ на следващата сутрин, Килкъни беше посрещнат на портала от човек от ФСБ, руската федерална служба за сигурност. Мъжът показа картата си на митницата, преведе Килкъни през гишето и го поведе към една кола. Четиридесет минути по-късно Килкъни пристигна на „Лубянка“

и беше въведен в кабинета на директора на ФСБ Игор Сергеевич Фьодоров.

— Добре дошли отново в Москва, Нолън Сеанович — поздрави го сърдечно Фьодоров.

— Благодаря ви. Този кабинет изглежда по-голям от предишния. Фьодоров кимна; новият офис подходеше на положението му.

— След като се справихме с онази свиня Орлов, бях забелязан от висшестоящите и бях повишен. Предполагам, че трябва да благодаря или да виня теб за това, като се имат предвид тоновете бумащина, които се изсипват на бюрото ми.

— Малка цена за това, че се отървахте от оня паразит.

— Съгласен съм. И съм ти благодарен. Казаха ли ти защо си тук?

— Не.

— Получихме информация относно ракетната установка, която сте открили на Антарктида. С Барнет сметнахме, че ще е най-добре някой от вашата страна да присъства на срещата.

— Може би не съм подходящо облечен за случая — каза Килкъни. Беше с дебел ирландски пуловер, джинси и туристически ботуши и изглеждаше по-скоро като рибар от остров Аран, отколкото като служител на американския държавен департамент.

— Не се притеснявай, облечен си съвсем подходящо — ухили се Фьодоров.

— С кого ще се срещнем?

— С един генерал. Ще бъде доста интересно. Поради високия му чин аз ще трябва да проведа разпита.

От курса по руска история в колежа Килкъни знаеше, че преди революцията в сградата на „Лубянка“ се е помещавала застрахователна компания. След това беше станала щаб на тайната полиция и всъщност затвор за враговете на държавата. Килкъни не беше сигурен дали някой все още не гние в подземията, затова почувства облекчение, когато асансьорът им спря на втория етаж.

Фьодоров го въведе в добре обзаведена заседателна зала. В стаята имаше четирима мъже, трима, от които цивилни. Четвъртият беше в парадна униформа на руски генерал.

— Вашето посолство ни отпусна преводач, за да можете да следите заседанието — каза Фьодоров, като кимна към млад мъж, който стоеше малко встрани от останалите. — Ще седнеш тук до мен.

— Кои са тези с генерала?

— Охрана.

Фьодоров помоли присъстващите за тишина. Генералът седна в единия край на заседателната зала, а Фьодоров, Килкъни и преводачът се настаниха в другия. Двамата мъже от охраната излязоха навън.

— Моля, кажете името си — започна Фьодоров.

— Генерал-лейтенант Анатолий Дубински.

— Какво е сегашното ви назначение, генерале?

— В момента съм в административна отпусका до края на това разследване — заяви Дубински ехидно.

— Предишното ви назначение тогава?

— Командир на Северозападната област.

Фьодоров погледна записките си.

— Със седалище в Санкт Петербург — престижна длъжност, нали така, генерале?

— Да, така е — отвърна Дубински. Гласът му не издаваше никакви емоции.

— Доколкото разбирам, областното командване е важна стъпка към издигането в Министерството на отбраната, нали така?

— Подозирам, че е така.

— Избройте някои от частите под ваше командване?

— Шеста армия с комбинирано въоръжение, Тридесети армейски корпус, Шестдесет и четвърти тренировъчен полк и няколко по-малки части. Да продължавам ли?

— Не е необходимо — отвърна Фьодоров. — В някоя от тези части използват ли се защитни системи с ракети земя-въздух?

— Разбира се. Северозападната област граничи с Финландия, Естония и Балтийско море. Намираме се в обхвата на НАТО.

— За да поддържате готовност, вашите войски провеждат редовни учения, нали?

Дубински сви рамене.

— Доколкото средствата ни позволяват.

— А в това включва ли се изстрелване на ракети тип земя-въздух?

— Да, но предвид цената на ракетите не го правим често.

Фьодоров извади напечатан лист хартия от една папка и го плъзна по масата към Дубински.

— Можете ли да ми кажете какво е това?

Дубински прегледа листа и отговори:

— Това е доклад до министерството относно разрушаването на установка „Урал“ по време на учение в края на миналото лято.

— Спомняте ли си подробностите около загубата?

— Една от ракетите експлодира, докато все още беше прикрепена към машината, и взриви останалите три. Екипажът загина.

— Трагедия. Какво стана с останките от машината?

— Не знам. Предполагам, че са били дадени за претопяване.

Фьодоров надраска няколко бележки, после измъкна тесте цветни разпечатки и ги сложи на масата пред Дубински. Само един поглед бе достатъчен на Килкъни, за да ги разпознае.

— Генерале, знаете ли какво е това?

Дубински разгледа образа на машината с гъсенични вериги, замръзнала в леда, и пребледня, но бързо се окопоти.

— Не съм сигурен. Трудно ми е да преценя.

— Не се тревожете. Мой колега вече премина през доста големи трудности, за да идентифицира това оборудване. Нолън, ще осветлиш ли генерала какво е това и къде си го открил?

— Това е една от вашите установки „Урал“. Намерихме я в Антарктида малко след като беше използвана, за да свали американски военен транспортен самолет.

— Генерале, наясно ли сте, че присъствието на това оръжие на Антарктида е пряко нарушение на международните спогодби? — попита Фьодоров. — Също така на употребата му като чисто нападателно средство за разрушаване на чуждестранен самолет може да се гледа като на провеждане на военни действия?

— Не знам нищо по въпроса.

— Наистина ли? — настоя Фьодоров. — Надявах се, че ще можете да отговорите на въпроса на моя колега. Виждате ли, генерале, серийните номера на тази машина съвпадат с тези на установката, за чието разрушаване сте докладвали миналото лято.

— В какво ме обвинявате?

— Естеството на обвиненията, повдигнати срещу вас, ще зависи до голяма степен от отговорите на въпросите ми. Друга работа е дали ще живеете достатъчно дълго, за да се изправите пред съда.

— Другарю директор, заплашвате ли ме?

— Не, но по някое време може да ми се наложи да изляза за малко. Моят колега ще остане да ви прави компания, разбира се.

Фьодоров млъкна, за да даде време на преводача. Килкъни бързо схвана, че домакинът му се опитва да разиграе пред генерала стандартния номер за доброто и лошото ченге. Кимна на Фьодоров да продължи.

— В случай че това стане, мисля, че трябва да ви предупредя за две неща. Първо, този мъж представлява могъща нация, която съвсем разбираемо е засегната и търси кого да обвини. Второ, ако вече не сте се досетили от начина, по който е облечен, той не е дипломат.

Очите на преводача се разшириха, докато повтаряше последните думи на английски.

— Извинете — вметна нервно той, — но не мога да ставам съучастник в нарушаването на човешки права.

— Никой не те кара да ставаш — отвърна Килкъни.

— Какъвто и разговор да проведе с генерала за неговата установка и убитите с нея осем американци, той няма да се нуждае от превод.

Фьодоров преведе това на генерала.

— И така, за да ви помогна да видите нещата ясно — продължи Фьодоров, — бях упълномощен от нашия президент да използвам всички необходими средства, за да разбере истината по този въпрос. Това включва и възможността да оставя този мъж да ви разпита насаме.

— Блъфирате! — процеди Дубински.

— Нима? — Фьодоров избута стола си назад и стана.

— Явно не гледате на този случай с нужната сериозност.

— Време е да си тръгвате — подхвърли Килкъни на преводача.

Без да каже и дума, преводачът изтича към вратата след Фьодоров и остави Килкъни насаме с генерала. Двамата започнаха да се изучават внимателно. Килкъни предположи, че Дубински е в средата на петдесетте години. Беше нисък и набит, и по-тежък от

Килкъни с около петнадесет килограма. Генералът се изправи, опря длан на масата и заяви бавно на английски:

— Не ме плашиш. — После прибави на руски: — Мамицата ти.

Секунда по-късно Дубински вече падаше назад. Килкъни го изправи и го провеси над масата. Задържа го достатъчно дълго, за да се увери, че мъжът наистина се страхува за живота си, преди да го стовари на плота.

Дубински лежеше зашеметен, едва си поемаше дъх, очите му се бяха разширили от панически ужас. Килкъни натисна с два пръста тлъстата шия на генерала точно под адамовата ябълка. Дубински започна да се задушаваше.

— Не знам много руски — каза Килкъни студено. — Но разбрах какво каза току-що и не ми хареса. Ясно ли е?

Дубински закима отривисто.

— Сега ще отговориш ли на въпросите ми?

Генералът отново закима. Килкъни отслаби малко натиска върху гърлото му.

— Продавате оборудването си, нали?

— Да — призна Дубински. — На черния пазар.

— Кой купи установката?

Килкъни видя, че руснакът се поколеба, затова натисна малко по-силно.

— Ако това ще ви помогне да решите, генерале, помислете си за следното: в момента аз съм най-големият ви проблем. Ако ми кажете име, ще стана най-големият проблем на купувача ви.

— На черния пазар — изхъхри Дубински. — Търговец... Степан Агабашян.

**27 февруари,
Ан Арбър, Мичиган**

Окръжните полицаи въведоха Осуалд Иймс в малка заседателна зала в Съдебната палата. Вместо оранжев комбинезон той носеше риза и вратовръзка, черни панталони и кожено яке. Пред масата на защитата полицаите му свалиха белезниците и го оставиха с адвоката му, Тив Балог.

— Добър ден, Оз — поздрави го Балог.

Иймс кимна, после хвърли поглед към прокурора. Макферсън седеше на масата си и преглеждаше бележките си. На подиума стоеше друг съдия.

Иймс се наклони към Балог:

— Какво стана с нашата съдийка?

Балог придоби объркано изражение за момент, после се усмихна, като разбра за какво точно пита Иймс.

— Нищо, предварителните разглеждания се разпределят между съдиите на ротационен принцип. Днес сме се паднали на съдия Такър. Не се тревожи — добави той уверено. — Това не е проблем.

— Народът срещу Осуалд Иймс с цел предварителна оценка на доказателствата — обяви приставът.

— Страните да се представят за протокола — каза Такър.

Балог и Макферсън се представиха, което беше отразено в протокола.

— Господин Макферсън, можете да призовете първия си свидетел.

— Благодаря, Ваша чест. Щатът призовава Айрин Йел.

Йел влезе в залата и се приближи до свидетелското място. Беше дребна жена в края на двадесетте, носеше пъстра рокля, а косата ѝ беше пристегната към главата в прическа от здраво сплетени черни плитки. Приставът я накара да положи клетва и тя седна.

— Моля кажете името и адреса си за протокола — каза Макферсън.

Йел го направи и прокурорът започна с въпросите.

— Госпожице Йел, къде работите?

— Аз съм диспечерен оператор за спешни обаждания в град Ан Арбър.

— От колко време работите на тази длъжност?

— Четири години.

— Бяхте на работа в нощта на петнадесети февруари, нали така?

— Да, бях нощна смяна тогава.

— Спомняте ли си получено тази нощ съобщение от жена, която е твърдяла, че е била наръгана?

— Да — гласът на Йел потрепери, думите на жената все още ехтяха в ума ѝ.

— Жената идентифицира ли нападателя си?

— Да.

— Кого посочи?

— Бившия си съпруг, мъж на име Оз.

— Ваша чест, имам запис от разговора между госпожица Йел и Фей Олсън, който потвърждава тези показания — каза Макферсън. — Нямам повече въпроси към свидетелката.

— Свидетелят е ваш, господин Балог.

— Благодаря ви, Ваша чест. Госпожице Йел, познавате ли Фей Олсън?

— Не.

— Значи може да се каже, че няма да разпознаете гласа ѝ, ако ви се обади?

— Не ви разбирам.

— Ако Фей Олсън позвъни в дома ви, вие няма да разпознаете гласа ѝ, нали?

— Как би могла да го стори? Тя е мъртва.

— Опитвам се да кажа, госпожице Йел, че преди петнадесети февруари не бихте могли да знаете как звучи гласът на Фей Олсън, вярно ли е?

— Предположих...

— И в това е проблемът. В съдебната зала не е важно това, което предполагате, а онова, което знаете със сигурност. Например със

сигурност знаете, че сте получили обаждане на деветстотин и единайсет от „Пайнвю“ номер 4731. Компютърът ви проследява разговора веднага след обаждането, вярно ли е?

— Да.

— И в този разговор чухте жена да казва, че е прободена?

— Да.

— Но няма как да сте сигурна дали жената е била Фей Олсън, или някоя друга, която се е представяла за нея.

— Предполагам... Не, не мога да кажа със сигурност кой се е обадил.

— Това е всичко, Ваша чест.

— Имате ли други въпроси към свидетеля? — обърна се съдията към прокурора.

— Не, Ваша чест.

— Тогава свидетелят може да се оттегли. Следващият свидетел, господин Макферсън.

— Щатът призовава детектив Дж. Р. Финк.

Финк влезе в съдебната зала и се отправи направо към свидетелското място, където положи задължителната клетва и каза името и адреса си за протокола.

— Детективе, можете ли да опишете какво открихте на „Пайнвю“ номер 4731 рано сутринта на петнадесети февруари?

— Пристигнах на местопрестъплението около два и половина сутринта. Къщата беше отцепена от двама полицаи от Ан Арбър. Вътре открих телата на двете жертви, мъж и жена, които идентифицирахме като Лойд Сътън и Фей Олсън. Тялото на Сътън лежеше в кухнята с лице към пода, имаше рана на гърлото. Тялото на Олсън беше в спалнята. Беше гола и имаше множество прободни рани. Освен това по всичко личеше, че е насилена сексуално, което съдебномедицинският следовател потвърди.

— Имаше ли телефон в спалнята?

— Да.

— Какъв вид телефон?

— Безжичен.

— Беше ли слушалката на зареждащата поставка?

— Не, беше на пода.

— Изглеждаше ли така, сякаш някой нарочно я е поставил там?

— Не, изглеждаше сякаш е била изпусната. Телефонът беше обърнат настрани и капачето на отделението за батериите беше паднало.

— Изглеждаше ли, че жертвата, госпожица Олсън, е използвала телефона?

— Да. Бяха открити кървави отпечатьци по телефона, които съвпаднаха с тези на жертвата. Освен това положението на жената беше такова, като че ли тя се бе протегнала към нощното шкафче, за да достигне телефона. Ръката ѝ беше близо до ръба на леглото, малко над мястото, където слушалката беше намерена на пода.

Макферсън се усмихна и погледна към подиума.

— Нямам повече въпроси към свидетеля, Ваша чест.

— Господин Балог?

— Детективе, намерихте ли други отпечатьци по телефона в спалнята?

— Не, само тези на жертвата.

— Нека да бъда по-изчерпателен. Много ли бяха нейните отпечатьци по него — в крайна сметка това е бил нейният телефон, — или бяха само кървавите отпечатьци от нощта на убийството?

— Мисля, че беше открит само един набор отпечатьци.

— Оставените от жертвата, след като е била прободена?

— Да.

— Не намирате ли това за странно? Освен ако жертвата не е почистила телефона си по-рано същия ден, би трябвало да откриете множество нейни отпечатьци по слушалката.

— Ваша чест — обади се Макферсън. — Какво цели адвокатът на защитата с това?

— И аз се чудя, адвокат Балог.

— Ще разясня всичко, Ваша чест — отговори Балог. — Детективе, знаете ли със сигурност дали Фей Олсън, а не някой друг се е обадил на деветстотин и единайсет?

— Не.

— Това е всичко, Ваша чест.

Макферсън отклони предложението да зададе допълнителни въпроси и Финк беше освободен.

— Имате ли други доказателства, господин Макферсън? — попита Такър.

— Само още едно нещо, Ваша чест — отвърна Макферсън. — Доклад от криминалната лаборатория на щата Мичиган в Нортвил показва, че между кръвните проби, взети от Осуалд Иймс, и семенната течност, намерена на местопрестъплението, има идеално съвпадение.

Макферсън подаде копие от доклада на Такър и Балог. Иймс отвори доклада и прегледа четирите листа с графики, които описваха анализа на тринадесетте позиции. Всички криви бяха идентични като местоположение и големина. Зави му се свят, усети как му прилошава.

— Това не може да е вярно — пророни тихо той. — Просто не може да е вярно.

Такър вдигна поглед от лабораторния доклад.

— Предвид представените ми доказателства, смятам, че щатът има основания за дело. Нарещдам обвиняемият да бъде изправен на съд пред окръжния съд на Уаштенау.

Вратата в отделението за затворниците в стаята за посещения се отвори и влезе Осуалд Иймс, съпроводен от един полицаи. Беше облечен в оранжев комбинезон, който беше поне с един номер по-малък. Иймс кимна на полицаия и се приближи към плексигласовата преграда.

— Нолън, това е голяма изненада — каза той, докато седнаше. — Очаквах адвоката си. Кога се прибра?

— Късно снощи. Аз... — Килкъни спря, поразен от неуместността на разговора. — Виж, бях в съдебната зала днес.

Иймс въздъхна.

— Не мина много добре, нали?

— Не, не мина добре.

— Кълна ти се, че не съм убил Фей и Лойд — каза Иймс пламенно.

— След всичко, което чух в залата, ми е много трудно да повярвам в твърдението ти. Ако не си ти, как, по дяволите, изкараха това ДНК съвпадение?

— Лабораторна грешка — отвърна Иймс. — Това е единственото обяснение.

— Не работехте ли вие с Лойд с полицията, за да се уверите, че полицейските процедури са почти перфектни.

— Да — потвърди Иймс неохотно.

— Значи или си убиец, или некадърен консултант. И в двата случая репутацията ти отива по дяволите. Поне не се опитваш да твърдиш, че полицията те е накиснала.

— Много по-лесно е да се обърка нещо, отколкото да се организира конспирация.

Зад стъклото Иймс изглеждаше уплашен и разгневен.

— Мислиш, че съм го направил.

— Знаеш, че трябва да допусна възможността. В този момент изобщо не знам какво да мисля.

— Ще затвориш ли „ЮДжийн“?

— Не, компанията е твърде голяма, за да мога да я затворя безболезнено. Аз ще я управлявам, докато всичко се изясни, а после ще решим какво да правим по-нататък. Трябва да се погрижа за акционерите.

— За малкото, които са останали.

— Тези, които продават, са най-вече спекуланти — те ще се оттеглят така или иначе, когато се появи следващото апетитно парче. Истинските инвеститори, тези, които разбират от нашия бизнес, ще останат. Трябва да призная, че да загубя теб и Лойд по такъв начин е ужасен удар, но все ще намерим начин да се възстановим.

Един полицаи отвори вратата зад Килкъни и адвокатът на Иймс влезе в стаята.

— Вие трябва да сте Нолън Килкъни — каза Балог, докато се приближаваше. — Видях ваша снимка в кабинета на баща ви. Аз съм Тив Балог.

Килкъни стисна ръката му.

— Отсъствах известно време. Какво е положението?

Балог дръпна стол и седна до Килкъни.

— Срещу господин Иймс са повдигнати две обвинения за предумишлено убийство и за изнасилване.

— И какво следва? — попита Килкъни — Процесът?

— Не, все още сме във фазата на запознаване с доказателствата на обвинението и се опитваме да изградим защитата. Ако успея да намеря някакви нередности в разследването — неправилно придобиване на доказателствата, да речем, — ще подам оплакване до съда. Ако не успея да спра нещата тук, отиваме на процес.

— Ами ДНК тестът? — попита Килкъни. — Той не е ли най-същественният от всичко?

— Вярно е, че съдилищата гледат на ДНК тестовете като на много сигурни доказателства — отговори Балог. — Но винаги има вероятност от лабораторна грешка или замърсяване на пробите.

— Трябва да има грешка в лабораторния анализ — обади се и Иймс.

— Ако има грешка, сигурен съм, че ще я откриеш. Всъщност доста съм изненадан, че обвинението използва това доказателство толкова рано в играта.

— Защо? — попита Килкъни.

— Юридическото изкуство е въпрос на стратегия. Както сам споменахте, ДНК уликите са силен коз, нещо, което обикновено се пази за края на битката. Като го представя сега, обвинението все едно ми казва, че няма друго основание за своята теза. Няма да е лесно да отхвърлим ДНК тест, но ще направя каквото мога, да повдигна основателно съмнение.

4 март

— Добро утро, Нолън — поздрави Лорета Куин, когато Килкъни влезе в преддверието на заседателната зала на консорциума — Можеш да влезеш направо, очакват те.

— Благодаря.

Килкъни влезе в главната заседателна зала. Не познаваше жената, с която говореше баща му. На стенния екран се виждаше Джак Барнет, седнал в заседателната си зала в седалището на ЦРУ в Ленгли.

— Радвам се да те видя отново, макар и да е малко изненадващо.

— Нима? — попита Барнет.

— Доколкото ми е известно, с баща ми трябваше да се срещнем с нов бизнес партньор.

— Точно така — потвърди Барнет.

— Нолън трябваше да поработи по изясняването на ситуация, свързана с една от компаниите ни — обясни Шон Килкъни. — Беше доста зает, така че не знае нищо за разговора ни.

— Нолън — започна Барнет, — искам да ти представя моята сътрудничка Роксан Тао, която в момента е при вас.

Тао му подаде ръка и каза хладно:

— Приятно ми е да се запознаем.

Нолън предположи, че Тао е в края на двадесетте или началото на тридесетте. Беше облечена в стилин син костюм и носеше малко грим. Гъстата ѝ черна коса се спускаше по раменете ѝ и обрамчваше овално лице, на което се открояваха тъмните бадемовидни очи.

— Да седнем — предложи Шон.

Тао се настани от другата страна и въпреки че беше обърната към Нолън, на него му се стори, че тя гледа през прозореца. Позата ѝ издаваше, че ѝ е неприятно да бъде тук.

— Нолън — започна Барнет, — сигурен съм, ще си спомниш, че след случая с твоя физик разговаряхме да положим основата на работни взаимоотношения — спогодба, която би позволила на

агенцията да получи средство за придобиване на сведения за бързоразвиващите се технологии, без това да застраши позицията ти в консорциума.

— Спомням си — отвърна Нолън.

— Преди няколко години ЦРУ финансира фирма с рискова инвестиция в Силиконовата долина с подобна на тази цел. Тя се справи доста добре и в момента вече е на печалба. Поговорихме със съдружниците си и решихме, че ще е най-добре да отворим едноличен клон. Разбира се, ключът към успеха е в намирането на подходящия за тази работа човек. Роксан, ако обичаш.

Тао извади тънък титаниев визитник от самото си и подаде две картички на Нолън и баща му. Лъскавите червени визитки бяха ориентирани вертикално, а името на Тао и информацията за връзка с нея бяха изписани с калиграфски черен шрифт. В горната част на визитката имаше две големи черни букви: Qi.

— Това „кю-ай“ ли се произнася, или „ки“? — попита Килкъни, докато се възхищаваше на графичния дизайн.

— Ки. Японска дума е. Чували ли сте я? — попита Тао снизходително.

— Доколкото знам, означава жизнената енергия на тялото.

Тао кимна.

— Думата има и скрит смисъл — каза Барнет с усмивка. — Буквата i означава и информация, нещо, което Роксан трябва да събере. Q е в чест на великия майстор изобретател на Иън Флеминг.

— И каква е идеята? — попита Килкъни.

— Qi ще си партнира с нас при някои от нашите инвестиции — обясни Шон. — Техният малък дял ще им осигури възможността да оценяват независимо развиващите се технологии в различни направления на изследванията и разработките.

— Тези оценки ще бъдат продуктът, който Роксан ще доставя на ЦРУ — добави Барнет.

— И това може да бъде направено, без да се нарушават споразуменията ни за конфиденциалност? — попита Нолън.

— Консултирах се по въпроса с главния ни юрист и стига оценките на Роксан да останат в определени рамки, не би трябвало да има проблем от законова гледна точка.

— Нолън — каза Шон, — предвид твоите предишни взаимоотношения с ЦРУ, ти ще бъдеш нашата връзка с Qi. Вече подготвих договор за наем с госпожица Тао — тя ще се нанесе в съседния на твоя кабинет.

— Мисля, че това обобщава нещата — каза Барнет. — Шон, беше удоволствие да работим заедно. Нолън, оставям Роксан в сигурни ръце. Сигурен съм, че ще оцениш колко интелигентен и изобретателен сътрудник е тя.

Екранът изгасна и Тао се обърна към Килкъни.

— Защо не ми покажете кабинета ми?

— Разбира се — съгласи се той, — дори ще ви организирам безплатна обиколка на сградата.

— И без това не бих дала пари за подобно съмнително удоволствие.

Килкъни се вгледа в Тао за секунда, търсеше някакъв намек, че грубата ѝ забележка е само шега. Но видя само две гневни черни очи и здраво стиснати устни. Той тръгна към главния коридор и тя го последва. Беше с половин глава по-ниска от него. Кимаше любезно, когато той ѝ показваше нещо интересно, но почти не забавяше крачка, сякаш искаше да приключи по-бързо с обиколката.

— Това е компютърният ни център — обясни Килкъни, докато прекарваше картата ключ през четеца и отвори вратата. — Освен вътрешната ни мрежа от различни типове машини, имаме и два суперкомпютъра, които временно заемаме на различни изследователи.

Бил Гринели излезе от кабинета си с дебел компютърен наръчник в едната ръка и чаша кафе в другата. Беше облечен в джинси, черна тениска и украсено с бродерии яке, останало му от кратката му кариера като технически оператор в турнето на „Дъ Претендърс“. Ръкавите на якето бяха навити до лактите. Посивяващата му кафява коса беше хваната на опашка, а козята му брадичка беше подрязана късо.

— Стори ми се, че чух гласове — каза Гринели.

— Искаш да кажеш други, освен обичайните? — уточни Килкъни. — Запознайте се — това е Роксан Тао, а това е Бил Гринели, мъжът, който поддържа компютрите ни. Без съмнение сама ще се увериш, че той е един от най-ценните кадри на консорциума.

Гринели се приближи към Тао и се усмихна.

— Наричай ме просто Грин.

— За мен е удоволствие, господин Гринели — отвърна Тао хладно.

— Роксан нае кабинета до моя — каза Килкъни. — Кога можеш да подготвиш оборудването й?

— Телефоните и инсталацията са монтирани — отговори Грин. — Ние ли осигуряваме компютърния ви хардуер?

— Не, но ще ви уведомя, когато оборудването ми пристигне.

Грин забеляза, че Тао разглежда татуировката на лявата му предмишница — Пан, яхнал полумесец и разпръскващ вълшебен прах.

— Харесва ли ви татуировката ми? — попита Грин и обърна ръката си, за да й даде възможност да я види по-добре.

— Не съм голям почитател на подобен вид украси. Има ли някакъв смисъл в това, или е резултат от пиянски облог?

— Беше подарък от жена ми и за мен е от огромно значение — отговори Грин, гласът му беше хладен и твърд. — Напомня ми, че в света все още има магия, въпреки усилията на всички, които се опитват да премахнат забавленията.

Малко стресната, Тао срещна погледа на компютърния гуру на консорциума, но не си позволи да го предизвиква повече. Килкъни се зачуди що за човек би пожелал да се държи враждебно с толкова мил и любезен тип като Грин.

— Мисля, че отнехме достатъчно от времето на Грин, Роксан — каза той. — Да продължаваме ли?

— Да — отвърна тя ледено.

Тя се обърна към коридора, а Грин хвърли объркан поглед на Килкъни, сякаш питаше: „Какъв й е проблемът?“ Килкъни сви рамене — честно казано, нямаше никаква представа. Грин се завъртя на пети и се отправи към конзолата в средата на стаята.

— Късмет — пожела той на Килкъни, който последва Тао.

— Какво имаше предвид, когато ти пожела късмет? — попита Тао. — Надявам се, че все пак е надраснал характерното за пуберите недоверие към противоположния пол.

— Просто ти пожела късмет в работата ти тук — излъга Килкъни. — Твоят кабинет е следващият вдясно.

До вратата имаше табела с логото на „Qi“. Килкъни отвори и направи път на Тао да влезе. Стаята беше празна. Имаше телефон,

сложен на пода. Тао отиде до прозореца и се загледа в бавно падащия сняг.

— Ако искаш, мога временно да ти намеря някакви мебели, докато се устроиш — предложи Килкъни.

— Благодаря — отвърна Тао, без да се обръща.

Килкъни затвори вратата и се приближи до нея.

— Когато говорихме с Барнет миналата седмица, той ми спомена, че ще те изпрати. Искаш ли да обсъдим правилата на играта?

Тао се обърна рязко и каза:

— Структурата на нашата работна връзка е много проста — аз съм твоят началник. Аз командвам парада.

— А не.

Очите на Тао се присвиха.

— Не?

— Точно така, Роксан, казах не. Не можеш да ме командваш. Аз не съм агент. Не работя за теб или за ЦРУ. Когато сметна, че съм намерил нещо, което е от интерес за ЦРУ, ще ти го предавам. Затова си тук.

— Изглежда, имаш прекалено високо самомнение за ценността, която представляваш за ЦРУ.

— Бих казал, че мнението ми е основано на честно формирана пазарна цена, но ако искаш нечие друго, просто попитай Барнет.

Тао го изгледа смразяващо и Килкъни усети, че е засегнал болезнена тема. Тя не изпитваше лична неприязън към него, просто не харесваше новото си назначение.

— Не си се съгласила доброволно да дойдеш тук, нали? — попита Килкъни.

— Не — отговори Тао с горчивина. — Кой нормален човек би го сторил? Бях оперативен агент в продължение на седем години, а сега ме изпращат в северозападно университетско градче да пиша доклади.

— Барнет те е избрал за задачата заради оперативните ти способности, а не заради уменията ти да пишеш на компютър.

— Моля?

— Прекарала си последната седмица в Калифорния, за да се обучава как да работиш с рискови инвестиции, нали?

— Да.

— Добре, защото тук ще се занимаваш предимно с това.

— И с още какво? С подреждане на папки?

— Барнет ме помоли да ти обясня, когато останем насаме.

И Килкъни й обясни всичко за атаката над LV-станцията, за усилието да издири и извади доказателствата от застиналата под леда машина и за пътуването му обратно до вкъщи през Москва.

— Знаеш ли нещо повече за този търговец на оръжия? — попита Тао.

— Барнет е чувал за Агабашян — отговори Килкъни — и е изпратил хора да го издирят.

— Значи засега чакаме.

— Другата следа, която искам да проверя, са самолетите. Майорът, който командваше операцията, беше сигурен, че става въпрос за клас „Херкулес“, но без идентификационната пластина на самолета не може да го докаже. Знаеш ли, че над шестдесет страни имат С-130 и повечето от тези самолети все още се използват.

— Което значи, че ще е трудно, ако не и невъзможно да открием откъде са дошли летелите над Антарктида?

— Може би. Но нас ни интересува модел LC-130. Според пилотите, които сега летят на тях, не е особено лесно да приземиш толкова голям самолет на леда. Пък и „Локхийд“ са построили само няколко такива самолета, а САЩ са единствената страна, която ги използва. Тъй като няма много такива самолети, не може да има и много опитни екипажи, които да ги управляват.

— Какво имаш предвид? — попита Тао.

— Хората, които стоят зад нападението, биха могли да вземат С-130 и да го модифицират, съответно да обучат екипаж, но всичко това би отнело много време.

— Каква е алтернативата?

— Да се наемат два опитни екипажа и да се намерят отнякъде два истински LC-130. Флотът е имал ескадрила от тези самолети, която е летяла над Антарктида. Била е разформирана преди няколко години, но пилотите не са се изпарили.

— А самолетите?

— Имам някои предположения, но ще трябва да се отиде до Уако и Туксон, за да се провери. Това е истинската причина Барнет да те изпрати тук. Може да не е бляскава като предишната ти работа, но определено е важна.

— Предишната ми работа може да се определи по много начини,
но не и като бляскава.

5 март,

Уако, Тексас

Килкъни и Тао взеха директен полет от Детройт до Далас, после хванаха самолет на „Американ Игъл“ за последната част от пътуването си към Уако. Само двама бизнесмени се качиха на задвижвания от два турбодвигателя самолет за краткия полет. И двамата седнаха отпред, няколко реда пред Килкъни и Тао.

Тао отвори пакета, който ѝ донесе куриер при пристигането им на международното летище „Далас-Форт Уърт“, и извади две кальфчета с лични документи и страница с информация за връзката.

— Вземи. — Тя подаде на Килкъни един от кальфите. Вътре имаше карта на ФБР с неговото име и снимка.

Той се приведе леко към нея и попита:

— Няма ли приятелчетата от ФБР да се ядосат, че се представяме за техни агенти?

— Щом не го знаят, няма и как да се ядосат — отвърна Тао с бегла усмивка, докато проверяваше фалшивите си документи. — Ще свършат работа.

Тя затвори кальфа и се обърна към Килкъни.

— Управлението има спогодба за такива случаи, стига да не злоупотребяваме с привилегиите.

— Или да не навлечем лоша слава на ФБР.

— Бързо схващаш. Версията за прикритието ни не е много далече от истината. Ти и аз разследваме доклад, в който се твърди, че два самолета липсват от правителствения инвентар.

— Явно имаш опит в тези игри. Ще се опитам да те следвам.

— В такъв случай ще се разбираме прекрасно — каза Тао.

Самолетът се спусна от безоблачното небе и се насочи към окръжното летище на Уако. Вече беше късен следобед. След като взеха багажа си, Килкъни и Тао наеха кола и се отправиха към отсрещната страна на летището. В голямата оградена област се помещаваха

огромните бели хангари на „Самолетни интеграционни системи «Райтеон».“

Килкъни спря форда пред главния портал. Пазачка в синя униформа отвори прозорчето, приведе се леко напред и попита:

— Мога ли да ви помогна?

— Ние сме от ФБР — представи се Килкъни и ѝ подаде фалшивите документи.

Любезността бързо се превърна в тревожна подозрителност.

— Каква е целта на посещението ви?

Тао хвърли поглед на информацията, която беше получила с документите.

— Тук сме, за да се срещнем с мениджър на СИС на име Дейвид Бойър. Във връзка с някои самолети, които са преоборудвани. И не, нямаме насрочена среща.

— Изчакайте — каза жената и затвори прозорчето.

Тя позвъни на някого от началниците си, за да докладва, като поглеждаше нервно към Килкъни и Тао. След няколко минути от другата страна на портала се появи малка бяла кола, която направи остър завой и паркира. Пълен мъж в кафяви панталони и синьо яке слезе от нея и тръгна към тях.

— Добър ден — поздрави любезно той. — Може ли да видя документите ви?

Килкъни и Тао му подадоха картите си. Мъжът ги прегледа внимателно, после извади мобилен телефон. Отстъпи крачка назад, докато чакаше да му отговорят, после продиктува информацията от документите им. Капка пот се стече по врата на Килкъни, докато чакаха. Тао изобщо не беше притеснена.

Мъжът благодари на онзи, с когото говореше, затвори телефона и се върна при форда.

— Съжалявам за забавянето — каза той и им върна документите. — Но трябва да проверяваме, нали разбирате.

— Разбира се — отговори Килкъни приветливо.

— Ако ме последвате, ще ви заведе до хангара, където се правят модификациите.

Шефът по сигурността даде знак на пазача да отвори вратата и ги покани да го последват из комплекса. Спря до една от сградите и Килкъни паркира до него.

— Оттук — каза шефът по сигурността, прекара идентификационната си карта през магнитен четец и отвори вратата.

Хангарът за модифициране се простираше на площ от повече от осемдесет и четири хиляди квадратни фута и беше почти празен.

— Това дойдохме да видим — каза Килкъни на Тао и посочи широките ски, прикрепени под носа на военен самолет.

Шефът по сигурността поведе посетителите към малък офис в дъното на хангара. Мъжът вътре им махна, докато се приближаваха.

— Сър — докладва шефът по сигурността, докато отваряше вратата. — Дошли са двама души, които искат да поговорят с вас.

— Покани ги — отвърна Бойър.

Шефът по сигурността отстъпи и направи път на Килкъни и Тао. В офиса на раздърпания главен инженер цареше пълен хаос от разпръснати чертежи, технически ръководства и компютърно оборудване.

— Господин Бойър, аз съм специален агент Тао, а това е моят партньор, специален агент Килкъни. Тук сме, за да разследваме местоположението на три произведени от „Локхийд“ LC-130, които според доклада са били докарани от стратегическата стоянка за временно съхранение в Аризона при вас. Запознат ли сте с тези самолети?

— Запознат? — изсумтя Бойър. — Госпожице, не съм се занимавал с нищо друго през последните няколко месеца и не вярвам да се махнат от нещастната ми глава преди лятото. — Бойър посочи през прозореца на кабинета си. — Ей ги там.

— Кога пристигнаха? — попита Килкъни.

— Бяха докарани през първата седмица на януари. Моите хора започнаха веднага работа по тях.

— Значи никой от тези самолети не е бил в летателна годност оттогава?

— Точно така. И трите бяха LC-130, сега ги преправяме на 130-N с нова електроника, навигационни и комуникационни системи и дисплеи, така че първата ни работа беше да изхвърлим всички стари джаджи. Освен това правим сериозни поправки и инсталираме последната усъвършенствана система за избягване на въздушни сблъсъци.

— Ако не възразявате — каза Тао, — бихме искали да видим идентификационните пластини на всеки от самолетите.

— Няма проблем — отвърна Бойър. — Последвайте ме.

Трите транспортни самолета бяха в различен стадий на разглобяване; на няколко места защитната им обшивка беше свалена. Килкъни извади палмтопа си и сравни номерата с тези в списъка от Пентагона.

— Е, тези отпадат — промърмори той и прибра палмтопа в джоба на якето.

— Господин Бойър, приключихме тук. Благодаря ви за отделеното време.

— Радвам се, че успях да ви помогна. Ако не е тайна, какво точно търсите?

— Правителството е получило сигнал, че южноамерикански наркокартел използва два LC-130, за да пренася продукцията си. Базата данни на Пентагона съдържа всички регистрирани самолети от този вид и ние правим рутинна проверка, за да се уверим, че няма липсващи.

— Не мислите ли, че ще е малко трудно да се открадне такъв самолет от военна база?

— Мнозина биха решили така — каза Килкъни. — Но това не е първият случай, в който масивно оборудване изчезва мистериозно.

6 март,

Туксон, Аризона

След като прекараха нощта в Уако, Килкъни и Тао хванаха ранния сутрешен полет към Туксон.

— Просто спрете до онзи син джип — каза пазачът на главния портал на самолетната стоянка за временно съхранение, след като им върна документите. — След малко ще дойде човек.

Докато Килкъни паркираше, жена в джинси и риза излезе от една от сградите.

— Вие ли сте от ФБР?

— Да — отговори Тао и показа фалшивата карта.

— Аз съм Ан Нюбърг. Качете се в джипа, ще ви закарам да видите самолетите.

Нюбърг ги закара до редицата надлежно паркирани машини в самолетната морга. Бяха наредени по вид и Килкъни видя края на широки плоски ски под заобления нос на един LC-130. До него имаше още един, а след това обширно празно пространство.

— Ето ги — посочи Нюбърг, докато паркираше джипа.

— Според данните в хранилището ви има четири такива самолета. Аз виждам само два.

— Доскоро имахме седем. Преди няколко месеца от Пентагона ни наредиха да подготвим пет за полет до „Райтеон“ в Уако за осъвременяване.

— Кога последно са летели тези два самолета? — попита Килкъни.

— Преди много години — когато флотът ги докара тук за съхранение.

Килкъни провери номерата на опашките в списъка си. Оставаха в неизвестност само два от всички произведени самолети LC-130.

— Бихме искали да видим документите за прехвърлянето на тези пет самолета.

— Разбира се. — Нюбърг превключи джипа на скорост. — Всичко е в кабинета.

Нюбърг издърпа папката с документите за петте самолета и я сложи на бюрото пред Тао и Килкъни. Той провери идентификационните номера и раздели документите на две купчини.

— Тези трите видяхме в Уако вчера и според докладите на Пентагона само те е трябвало да бъдат изпратени там.

— Това не може да е вярно! — Нюбърг извика доклада на компютъра си. — Ето. По искане на Пентагона сме подготвили пет самолета за полет. Кое то означава, че сме махнали защитните пашкули, проверили сме електрониката, презаредили сме хидравличните линии и сме направили около стотина други неща. За LC-130 цялата тази работа отнема шестдесет дни и струва няколко хиляди долара. Стоянката не е военно съоръжение и собствениците няма и да пипнат някой самолет, ако не им се плати предварително за работата, а на нас ни е било платено да подготвим пет самолета.

— Пентагонът твърди, че са платили само за три — настоя Тао. — Чудя се кой ли е платил за другите два?

— Ваш персонал ли лети на самолетите? — попита Килкъни.

— Не, летателните екипи се осигуряват от собственика. Имаме двама пилоти на щат, но те не могат да летят на всеки модел самолет, който държим на съхранение, и със сигурност не и на LC-130. — Нюбърг прелисти папката. — Тук е документацията за формалното прехвърляне на всеки самолет на представителя на собственика, в този случай — на пилота.

Тао разгледа петте подписани формуляра.

— Два от самолетите са били получени от двама пилоти на трети януари. Ден по-късно трети пилот е взел третия самолет. Същият пилот се е връщал на следващия ден, за да закара и останалите два.

Килкъни сравни номерата върху формуляра с тези на палмтопа си.

— Серийните номера на самолетите, летели на четвърти, пети и шести съвпадат с тези, които видяхме в Уако. Засега остава неизвестно местоположението на останалите два.

— Освободили сме тези самолети според разпоредбите — каза Нюбърг, беше объркана. — Не разбирам как два от тях може просто да изчезнат.

— Може ли да получим копие от всички данни, които имате за тези два самолета? — попита Килкъни. — Искам всички документи от времето на пристигането им до мига, в който пилотите са ги изкарали оттук.

— Разбира се. Повечето информация е тук, но ще накарам асистента си да извади останалото. Все пак съм мениджър само от месец; всичко това се е случило, преди да ме повишат.

— Какво е станало с предшественика ви? — попита Тао.

— О, ужасно е, бедният човек. Ухапа го гърмяща змия.

— Шерифе, благодарни сме, че ни отделяте от времето си — каза Килкъни, щом влезе в кабинета на шерифа.

— По телефона казахте, че става въпрос за случая с ухапаниа от змия в нашия парк. Приличаше на нещастен случай, но все още има някои въпроси, които трябва да изясним, преди да приключим разследването. Защо ви интересува?

— Има някои нередности в местоработата на мъртвия, възникнали са малко преди смъртта му — обясни Тао. — Искаме да разберем дали това има връзка със смъртта му.

— Хм... Какви нередности? Кражба на пари?

— Не, кражба на два транспортни самолета.

— Самолети? Вероятно от търговци на наркотици — каза шерифът, — което засилва съмненията ми по случая.

— Споменахте, че някои въпроси за злополуката са останали без отговор. Какво имате предвид? — попита Килкъни.

— Тялото на Евърс беше намерено сред хълмовете в националния парк; правил е тренировка с велосипед. Изглежда е спрял да пусне една вода, спянал се е и е паднал върху гърмяща змия. Ухапала го е точно тук. — Шерифът посочи под рамото на дясната си ръка. — Отровата не убива веднага, затова предполагаме, че е припаднал, защото така и не се е изправил. Когато са затваряли парка, един от рейнджърите е видял колата му отпред и е тръгнал да търси

собственика. Когато намерили Евърс, той вече бил мъртъв. Това, което ме смущава в случая, е един отпечатък от обувка.

— Отпечатък от обувка?

— Да, виждате ли, този Евърс е носил голяма хидрораница. Когато открихме тялото, видяхме отпечатък в центъра на раницата му, а водната торба вътре се беше пръснала. Намерихме няколко частични отпечатъка на земята, някои от които съвпадаха с този върху раницата. Проверихме обувките на Евърс и на рейнджърите, но никоя от тях не съвпадна с отпечатъка. Не бих му отдал значение, ако не беше водната торба. Беше все още влажна, значи е била пълна с вода, тоест се е пръснала някъде по пътя.

— Може ли да е станало, когато Евърс се е спънал? — попита Тао.

— Не мисля. Евърс е паднал напред към змията. Когато го намерихме, лежеше по корем.

— Каква е теорията ви? — попита Килкъни.

— Те са две. Някой е открил тялото първи, ритнал го е и е продължил нататък. Звучи гадно, но подобно поведение може да се очаква от някой озлобен тийнейджър например. Пластмасовата торба е здрава, така че ударът трябва да е бил доста силен, за да я разкъса. Толкова силен ритник по паднал на земята човек може да счупи някое и друго ребро. Патологът потърси нещо такова, но не откри контузии, настъпили след смъртта, нито по гърба, нито по гърдите. Ако Евърс не е бил ритнат, когато е лежал на земята, трябва да се е случило, докато се е изправял на крака. Това значи, че някой го изритал в гърба толкова силно, че е спукал водната торба и е блъснал Евърс към змията.

— Това е убийство — каза Тао.

Шерифът кимна.

— Най-малкото непредумишлено убийство.

**8 март,
Ан Арбър, Мичиган**

След като предаде информацията за двата самолета, липсващи от инвентара на стоянката за временно съхранение, и за подозрителната смърт на Джим Евърс в Ленгли, Килкъни се върна към задълженията си на изпълнителен директор на „ЮДжийн“. Според месечните доклади за състоянието на младата биотехнологична компания, падаше само цената на акциите, но всички останали показатели изглеждаха добре.

Акциите на „ЮДжийн“ бяха започнали да падат след новината за убийствата и за ареста на Иймс. Толкова много се крепеше върху работата на двамата ѝ основатели, че на Уолстрийт не можеха да си представят как компанията би могла да оцелее без тях. За щастие „ЮДжийн“ имаше достатъчно поръчки до края на годината, за да покрие всички разноски и дори да донесе малка печалба.

Килкъни беше купил голяма част от „ЮДжийн“ при началната публична продажба и все още държеше всичките си акции въпреки спада в цената им. Всъщност нямаше и голям избор. Когато разбра какво се е случило, акциите вече бяха започнали да падат. Сегашната им цена беше съвсем малко по-ниска от онази, на която ги беше купил, но срывът от достигнатите високи стойности беше заличил приход от няколко милиона долара.

Килкъни влезе в брокерския си уебсайт, за да провери пазарните стойности на „ЮДжийн“. Цената на акциите беше все още ниска и се променяше с не повече от няколко цента. Обемът на търгуваните акции също беше малък — явно вече всички страхливи инвеститори бяха продали дяловете си. Като се замисли за обема, Килкъни реши да провери как парите на хората се движат към и от компанията. Брокерският сайт разполагаше с таблици на цената на акциите през последните няколко месеца, но обемът отразяваше само дневната активност.

Той излезе от брокерския сайт и се включи към сайта Ент, за да извлече малко информация. За разлика от търсачките из интернет, които предоставяха само връзки към веб страници, Ент беше свързан с информационни бази данни по целия свят. Когато за първи път попадна на сайта, Килкъни го изпробва, като поиска списък на всички бейзболисти в американската лига, които са удряли над 250 срещу питчъри левичари през последните десет години. Ент беше обходил няколко бази данни с бейзболни статистики и създаде искания списък.

Няколко секунди по-късно Ент предостави разбор на всички обеми от търгувани акции на „ЮДжийн“ по дни. Килкъни превърна данните в графика. Като започваше от началния публичен търг, линията вървеше нагоре — следствие от големия брой инвеститори, привлечени от обещаващата компания. След изчерпването на първоначалните акции обемът спадаше, тъй като повечето инвеститори изчакваха акциите да увеличат стойността си. Нискообемните сделки продължаваха няколко месеца до средата на февруари.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Килкъни, когато видя внезапното издигане на кривата в средата на месеца.

Увеличи графиката, така че да показва само двуседмичния период през февруари. Сега всеки ден можеше да се различи от другите.

— Сътън е убит на четиринадесети, а Иймс беше арестуван на петнадесети сутринта — разсъждаваше гласно Килкъни, като оглеждаше показаното от графиката, — което обяснява това издигане тук. Но какво става тук?

В дните, предшестващи убийствата, Килкъни видя стабилно покачване в обема на продажбите — достатъчно, за да смъкне леко цената на акциите. Той беше в Антарктида по това време и не си спомняше да е чул някакви новини, които биха могли да повлияят на пазара. След месеци нискообемни сделки внезапният скок дотолкова прикова вниманието му, че той се обади на стар приятел от университета, който сега наблюдаваше биотехнологичния сектор на пазара за една кооперативна компания.

— Майк, имам въпрос към теб.

— Слушам те.

— Сещаш ли се през средата на февруари да е станало нещо, което би могло да уплаши инвеститорите в твоя сектор?

— Имаш предвид, освен случилото се в твоята компания?

— Да, преди това.

— Имаше обичайните смесени прогнози за тримесечието. Нищо твърде обезпокоително. Спомням си, че първите няколко седмици от годината бяха доста спокойни. Защо?

— Разрових се малко из данните за движенията на акциите ни и стигнах до увеличаване на обема точно преди всичко да се срине.

— Добър или лош обем?

— Лош, предполагам — отвърна Килкъни. — Предизвикал е падане на цената.

— Случва се.

— Може би, но ми се струва странно в този период. Какво би накарало някой, задържал с месеци наши акции, изведнъж да реши да продава?

— Инвеститорите, които се опитват да избегнат данъците, обикновено продават акциите си преди първи януари, за да изравнят баланса. Нискообемните сделки са на дребните играчи, които са се отегчили, когато цената е стигнала приемливо ниво, и са се втурнали към нещо по-вълнуващо. Не мога да си представя някой с голям дял да напусне позиция, която се развива добре.

— И какво смяташ, че е станало?

— Изглежда ми като къса позиция.

— Къса позиция?

— Продаваш скъпо и купуваш евтино. Така се играе играта. Някой мисли, че пазарната ти цена е твърде висока, така че продава голям брой акции, които не притежава. Ако цената спадне, откупва акциите, за да покрие късата си позиция, и прибира разликата.

— А ако цената се покачи, отива по дяволите.

— Именно. Това е игра по инстинкт, особено с твоите акции.

— Какво имаш предвид?

— Според нашите прогнози цената на акциите ви е разумна. Имате добър паричен поток, повече от прилично пазарно преимущество, много малко недостатъци. Аз например бих се решил на къса позиция, при положение че съм чул лоши новини. Да речем, проблеми с персонала или силна конкуренция на хоризонта. Ако някой е поставил „ЮДжийн“ в къса позиция, трябва да е бил ясновидец.

Докато Иймс не уби Сътън, пред „ЮДжийн“ се простираше безоблачно бъдеще.

— Иймс все още не е признат за виновен — вметна Килкъни.

— Смяташ ли, че е невинен?

— И аз не знам.

— Ако не е, сега е времето да купуваш. Разбира се, идеята за къса позиция е чисто хипотетична. Нямам представа защо обеът е скочил.

— Има ли начин да се разбере дали някой е поставил акциите ни в къса позиция.

— Не и пряко, но търгуването на къса позиция трябва да мине през брокерска къща.

— Защо?

— Понеже този играч продава чужди акции, той трябва да ги вземе назаем от някого. Брокерите имат достъп до много акции на клиенти, така че биха му заели някакво количество при споразумението, че той ще изкупи акциите обратно, за да покрие късата позиция.

— Можеш ли да откриеш кои брокерски къщи стоят зад нашите акции?

— Не, само Комисията за финансов надзор може да го направи. Обикновено това търсят, когато подозират, че вътрешен човек търгува или манипулира акциите. Защо?

— Искам да разбера на кого му е хрумнало, че на „ЮДжийн“ ѝ предстои срив.

На вратата се почука и влезе Роксан Тао.

— Майк, трябва да затварям. Благодаря ти за помощта.

— Кой беше на телефона, твоят брокер? — попита Тао подигравателно.

— Не, какво мога да направя за теб?

Тао постави дебела папка на бюрото на Килкъни. Отгоре беше изписано „Агабашян, Степан“.

— Търговецът на оръжие сега е в Рио де Жанейро. Това е информацията, която имаме за него. Интересно четиво. Барнет предлага да го посетим, докато е там. Запазили са ни места за полета тази вечер.

— Ще си приготвя багажа. Я кажи, имате ли връзки в Комисията за финансов надзор?

— Имаме човек за връзка, към когото и ФБР, и ЦРУ се обръщат, ако се нуждаят от информация за определена трансакция. Какво по-конкретно те интересува?

— „ЮДжийн“. Има необичайно покачване в количеството продадени акции в дните, предшестващи убийството.

Килкъни ѝ разказа за хипотетичната продажба на къса позиция.

— Може и да не излезе нищо, но ако е къса позиция, или продавачът е бил много самоуверен, или е знаел, че нещо лошо ще се случи.

— Как би могъл някой да се досети, че Иймс ще убие двама души?

— Именно. Ако предположим, че Иймс е убиецът, тогава няма начин някой да е имал представа какво става в главата му, освен ако не е говорил за това какво смята да направи. Сигурен съм, че повечето хора, когато научат, че някой се кани да извърши убийство, ще се обадят в полицията, а не на брокера си. Точно затова искам да знам кой стои зад тази къса позиция.

9 март,

Рио де Жанейро

Килкъни нагласи бинокъла си и се вгледа в белия елегантен силует в средата на вътрешното пристанище. „Сирват“ — 187-футов плаващ дворец — засенчваше с големината си всичко в пристанището, с изключение на двата разрушителя и супертанкера, които бяха закотвени наблизко. Килкъни забеляза огромен дебел мъж — седеше в задната част на горната палуба на яхтата и пиеше от висока чаша. Беше с оредяваща тъмна коса и дебели черни склучени вежди. Две млади жени в особено оскъдни бикини лежаха и събираха тен до него. Килкъни реши, че тлъстините по телата им сигурно са по-малко, отколкото тези в двойната гуша на мъжа.

— Значи това е Степан Агабашян — каза Килкъни.

Килкъни и Тао бяха в хотелския апартамент с местната им свръзка от ЦРУ, мъж, когото познаваха само като Раул.

— Да — отвърна Раул. — Носят се слухове, че е тук заради сделки с южноамерикански клиенти.

Според досието Агабашян беше роден в Турция от родители арменци. За ранната му кариера в бизнеса с оръжия не се знаеше много, но до 1980 Агабашян определено беше влязъл в голямата игра. Източници оценяваха продажбите му на оръжия на Ирак по време на осемгодишната война с Иран на повече от един милиард долара. Агабашян доставяше оръжия на християнските сили в Ливан, експлозиви на отцепили се от ИРА фракции, ракети на аржентинците по време на Фолклендската война и АК-47 в горещите региони на планетата. На черния пазар Агабашян беше известен като Търговеца на смъртта.

— Проследихте ли движението му? — попита Тао.

— От мига, в който яхтата влезе в пристанището. Досега се забавлява предимно на борда на яхтата, гостите идват с моторница. Миналата вечер слезе на брега за вечеря; младите дами на палубата

бяха с него. Източниците ми твърдят, че е поканен на частно празненство в Ипанема тази вечер.

— Знаем ли какво е разположението на кораба? — попита Тао.

Раул кимна и сложи няколко големи скици на масата.

— Получихме тези планове от корабостроителницата.

Килкъни видя две моторни лодки, завързани за яхтата. Изглеждаха маневрени и бързи. После огледа внимателно „Сирват“ и забеляза двама мъже, въоръжени с картечни пистолети, да патрулират по главната палуба. На върха на мачтата на горната палуба имаше радарна антена.

— Не мисля, че щурмуването на яхтата е много добра идея — каза Килкъни. — Отряд тюлени би могъл да се справи, но нямаме в наличност.

— Какво предлагаш? — попита Тао. — Да се облечем подходящо и да нахлуем на празненството, на което е канен довечера?

Килкъни свали бинокъла и я изгледа.

— Такива неща се случват само на Джеймс Бонд, а и се боя, че съм оставил фрака си вкъщи.

— Така или иначе, няма да успеете да проникнете на празненството. Гостите са много тесен кръг, все от бизнеса на Агабашян — обади се Раул.

— Кое то значи, че охраната ще е засилена. Можем да го спипаме единствено по пътя на връщане.

Раул поклати глава.

— Той пътува с брониран хамър. Само ракетна атака може да го спре.

— Искаме да говорим с него, Нолън — каза Тао, — не да го убиваме.

— Тогава ни остава моторницата.

Килкъни вдигна кодирания мобилен телефон, който Раул му беше оставил, преди второто позвъняване.

— Казвай.

— Празненството свърши и Агабашян се връща — докладва Раул.

— Някакви гости?

— Не, само той и шофьорът. Ще пристигнат след около двадесет минути.

— Добре. Тръгвам. — Килкъни прекъсна разговора и пхна телефона в джоба на якето си.

Минаваше един през нощта, когато двамата с Тао стигнаха до яхтклуба на Рио де Жанейро. Бяха огледали пристанището, когато моторницата на „Сирват“ спря на кея по-рано тази вечер. Тогава се бяха смесили с тълпата, но сега доковете бяха пуссти. Водачът на моторницата седеше в кабината и слушаше музика. Тао стисна ръката на Килкъни и тръгна близо до него. Оставаха пет минути до пристигането на Агабашян.

Моторницата беше вързана на вълнолома, осветена от една от лампите по крайбрежната алея. Докато вървяха към нея, Килкъни уви ръката си около кръста на Тао и я притисна към себе си. Тя носеше червена копринена рокля, която свършваше точно над коленете и изкусително разкриваше доста от гърдите ѝ. Тао притисна глава към рамото му. Беше ѝ приятно да е до него, макар и само за целите на прикритието.

От паркинга се чу ръмженето на хамъра. Шофьорът спря на мястото, резервирано за Агабашян, и отвори вратата на шефа си.

Килкъни и Тао с нищо не показаха, че са ги видели, бяха просто влюбени, изцяло погълнати един от друг. Когато приближиха моторницата, Тао стана по-гальовна и отри глава в бузата и врата на Килкъни. Той обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. Шепнеха си тихо, като любовници, а Килкъни леко я насочваше към един тъмен участък до стената на яхтклуба. Ръцете на Тао се плъзнаха под якето му, а едната продължи надолу към задника му.

Развеселен, водачът на моторницата бе напълно погълнат от гледката, особено когато Тао обви крак около бедрото на Килкъни, който плъзна ръка сякаш да разкопчае панталоните си, после я вдигна нагоре и погали гърдите ѝ. Застенаха тихо.

Агабашян се появи до моторницата и се приготви да се качи на борда, без да поглежда към любовниците. Морякът му подаде ръка, после хвърли на шофьора мръснишка усмивка и му кимна да види и той представлението.

— Давай — прошепна Тао в ухото на Килкъни.

Килкъни свали ръка от гърдите ѝ и сграбчи тейзъра, скрит под мишницата му. Тао издърпа още един, закрепен на гърба на Килкъни, под якето. Килкъни бързо отскочи встрани и Тао стреля по шофьора. Върховете на две електрифицирани стрелички пробиха дрехите му и се забиха в гърдите му. Тейзърът изпусна заряд от петдесет хиляди волта към централната нервна система на шофьора. Мъжът се строполи на алеята, а мускулите му се загърчиха неконтролируемо.

Усмивката на моряка изчезна, когато видя, че мъжът се отдръпва от жената и се прицелва. Точка от червен лазерен мерник се появи на гърдите му, последвана от паренето на стреличките. Краката му се подгънаха и той се свлече.

Тао бързо развърза въжетата, а Килкъни качи парализирания шофьор в моторницата. Агабашян вдигна глава изненадано.

— Не мърдай — просъска му Тао.

Килкъни насочи моторницата извън пристанището. Блед полумесец висеше ниско в небето и видимостта беше добра. Тао претърси Агабашян и другите двама и прибра два пистолета „Глок“.

— Можеш да седнеш отзад — предложи Тао на Агабашян.

Той се подпря на колене и ръце, пропълзя на четири крака към пейката на кърмата, седна с дълбока въздишка и се втренчи в нападателите си. Тао остави пистолета, взе няколко пристягащи кабела и върза ръцете и краката на хората на Агабашян. Когато се отдалечиха достатъчно, Килкъни спря двигателите и седна до Тао срещу търговеца.

— Какво искате? — попита Агабашян.

— Информация за един от вашите клиенти — отговори Тао.

— Никога не обсъждам клиентите си.

— Добре ли плувате? — намеси се Килкъни.

— Моля?

Килкъни извади висока чаша от минибара на моторницата и загреба малко вода от залива. Дори и на лунната светлина тя изглеждаше мътна и мръсна.

— Това пристанище е толкова замърсено, че без съмнение ще плувате сред петрол и отходни води. Ако сте добър плувец, може би ще успеете да стигнете до яхтата си или до брега, но бих ви препоръчал да си биете инжекция против тетанус и да вземете силни антибиотици

веднага след това. Разбира се, ако не можете да плувате, тези мерки едва ли ще имат някакво значение.

— Ще ме хвърлите през борда?

— Ако не ми кажете това, което искам да зная, ще ви хвърля, без да се замисля.

По радиото се чу глас, който викаше моторницата.

— Забелязали са, че сме спрели — каза Тао.

Няколко души от екипажа бяха на главната палуба на яхтата и гледаха в тяхната посока.

— Ще пратят екип за поправка с двама или трима души за охрана — предположи Килкъни, после се обърна към Агабашян. — Наистина е много просто: можеш да отговориш на въпросите ми и да живееш, или да умреш с тайните си. За малко не ме очистиха с продадено от теб оръжие, така че за мен въпросът е личен. Имаш около пет минути, преди да поплуваш.

Агабашян погледна водата и видя петно петрол да проблясва под лунната светлина.

— Какво искате да знаете?

— Купил си ракетна установка SA-17 от руски генерал на име Дубински. Спомняш ли си?

— Да.

— На кого я продаде?

— На един французин, казва се Съмнър Дюрок.

— За кого работи?

— Не знам. Беше ми казано само, че иска оръжието до средата на януари и е готов да плати добре за него. Сделката беше уредена чрез посредници, всичко стана много чисто. Срецнахме се само веднъж, при доставката.

— Кога и къде?

— В Аржентина, Рио Гайегос. Закарах му установката в средата на януари.

— Как изглеждаше Дюрок? — попита Тао.

— Висок и слаб, като този мъж с вас. С черна коса и брада.

Тао погледна Килкъни и той кимна; описанието съвпаднаше. Светлина от прожектор освети моторницата и се чу рев на двигател.

— Време е да тръгваме — обяви Килкъни.

Включи двигателите и насочи лодката обратно към брега. Другата лодка увеличи скоростта и се устреми след тях, като бързо скъсяваше разстоянието. Прожекторът ѝ вече осветяваше цялата моторница.

— Роксан, направи нещо по въпроса...

Тао приклепна на кърмата и стреля два пъти по приближаващата лодка, после насочи пистолета към главата на Агабашян. Водачът на втората лодка намали и ги остави да се отдалечат.

— Получиха съобщението — каза Тао, като свали пистолета.

Килкъни закара моторницата на същото място на кея и спря двигателите. Втората лодка остана в далечината.

— Ето, спести си плуването — рече Килкъни. — Но ако се окаже, че ни лъжеш за Дюрок, ще се върнем и този път няма да говорим. А ако решиш да го предупредиш, само си спомни, че тази вечер сме тук заради нещо, което е направил с тази установка.

Килкъни и Тао слязоха от моторницата и се затичаха по алеята към паркинга, където ги чакаше Раул.

— Агабашян не е мърдал от яхтата си, откакто хората му го прибраха снощи — каза Раул, докато излизаше във вътрешния двор на тайната квартира, където беше настанил Тао и Килкъни. — Не прехванахме никакви съобщения от яхтата. Мисля, че се е свил в бърлогата си и няма никакво намерение да ви търси.

— Устройва ме — отвърна Килкъни.

Раул седна на масата и подаде плик на Тао.

— Това пристигна за теб от Ленгли.

Тао прочете съобщението и каза:

— Нолън, мисля, че ще намериш това за интересно.

— Какво е това?

— Това е отговорът на онзи твой въпрос за пазара. Няколко различни сделки с акции на „ЮДжийн“ са били осъществени от различни брокерски къщи през същата онази седмица.

Килкъни разгледа внимателно документите.

— Множество дребни сделки.

— Да, но общото увеличение на продадените акции е заинтригувало Комисията за финансов надзор достатъчно, за да

проучат нещата по-сериозно. Всички тези малки сделки са били поръчани от малка частна банка на Каймановите острови. След като цената е паднала, същата банка постепенно е изкупила акциите, за да покрие късата позиция.

Килкъни гледаше документите поразен.

— Не мога да го повярвам.

— Това не доказва ли, че някой е знаел, че убийствата ще се случат?

— Не, това може да е чисто и просто съвпадение, но мисля, че си заслужава да идем до Каймановите острови, за да разберем истината.

11 март,

Джорджтаун, Големият Кайман

На летището ги посрещна куриер на американското посолство в Ямайка. Тао се подписа за пратката, после се качиха на кабриолет „Мустанг“ и поеха към Джорджтаун. Причудливото крайбрежно селище беше еволюирало от британско търговско пристанище в главна туристическа дестинация.

— Трудно е да се повярва, че това е един от големите банкови центрове в света — подхвърли Килкъни, докато караха и разглеждаха градчето.

— Две думи, Нолън: никакви данъци. Повечето от големите световни банки имат седалища тук, както и стотици по-малки. — Тао отвори пакета и разгледа документите.

— Какви сме днес?

— От КФН.

— Което предизвиква следващия въпрос: проблема с юрисдикцията. Все пак не сме в САЩ.

— Вярно е, но правителството на Каймановите острови се гордее с изрядността на финансовия си сектор. Част от тази репутация идва от желанието им да работят в сътрудничество с американците и британците, за да го контролират. Смятам, че частна банка „Стърлинг“ няма да има нищо против да ни помогне, просто за да си няма проблеми с правителството.

Откриха седалището на частна банка „Стърлинг“ на втория етаж на голяма търговска сграда — над магазин за сувенири на пиратска тема. Сградата беше тясна, беше вклинена между две по-големи тухлени постройки и имаше два високи извити с арки прозореца на втория етаж.

— Изглежда като еднолична счетоводна фирма — отбеляза Килкъни, докато паркираше от другата страна на улицата.

— Да не очакваше мраморно фоайе с дванадесет служители зад матирани стъкла? — попита Тао.

— Не, просто нещо, което прилича повече на банка.

Качиха се на втория етаж и се озоваха пред декорирана дървена врата с матирано стъкло, върху което със златни букви беше изписано името на банката. До вратата имаше интерком и малка табелка, на която пишеше: „Позвънете за обслужване“. Килкъни натисна копчето и чу глухо извъняване от другата страна.

— Какво обичате? — отзова се отегчен глас по високоговорителя.

— Ние сме от американската комисия за финансов надзор и бихме искали да говорим с някого за част от пазарните трансакции, поръчани от тази банка — каза Килкъни.

— Имате ли среща?

— Не, но ако предпочитате, можем да се отбием в кабинета на финансовия секретар.

— Няма нужда, братко. Влизай.

Те влязоха в стаята, която заемаше по-голямата част от втория етаж на сградата. Високият таван беше покрит с релефни метални панели, а в средата му лениво се въртеше месингов вентилатор. У-образно бюро запълваше центъра на стаята и всеки сантиметър от повърхността му беше покрит с хартия или електронно оборудване.

Внушителен мъж с дълга бяла брада, която започваше чак от ушите му и смешно контрастираше с плешивото му теме, махна слушалките от главата си и се обърна към тях. В помещението нямаше никой друг.

— Аз съм Хю Харли — представи се мъжът с отсечен британски акцент. — Мога ли да видя документите ви, моля?

— Разбира се — отговори Тао.

Те подадоха на Харли картите, които ги идентифицираха като служители на КФН. Харли огледа снимките внимателно, после им върна документите и попита:

— Какво мога да направя за вас?

— Интересуваме се от продажби на акции, извършени от вашата банка между дванадесети и петнадесети февруари и след кратко прекъсване на двадесети. Смятаме, че избраното време на трансакциите предполага вътрешна информация.

— За какви акции говорим?

— „ЮДжийн“, биотехнологична компания.

Харли се облегна в стола си и скръсти ръце на корема си.

— Не си спомням да съм търгувал с такива акции, но не се притеснявайте — правя десетки трансакции всеки ден. Преди да удовлетвори молбата ви, трябва да се консултирам с адвоката си и с кабинета на финансовия секретар относно законността на подобни разкрития. Законите тук са доста строги и не бих искал да наруша някой от тях от невежество.

— Колко време ще отнеме това? — попита Тао.

— Предполагам, до края на деня, ако имам късмет. Адвокатът ми ще бъде в съда целия следобед, а да се мине през служителите на секретаря не е толкова просто, колкото изглежда. Ако бяхте се срещнали с него, преди да дойдете тук, това щеше да спести малко време. В града ли ще останете?

— Не, нямаше свободни стаи. Наехме апартамент в Уест Бей. — Килкъни измъкна една визитка от калъфа, който Тао му беше осигурила, и написа телефонен номер на гърба ѝ.

— Надявам се, че ще приключим бързо. Собственикът на апартамента се връща в края на седмицата.

Харли взе картичката от Килкъни, хвърли поглед на номера, после я пхна в джоба на бялата си ленена риза.

— Ще видя какво мога да направя за вас. Сега, ако не възразявате, трябва да проведем няколко разговора, пък и все още има няколко часа, преди американските пазари да затворят.

От сводестите прозорци на кабинета си Харли видя как Килкъни и Тао пресичат улицата, качват се на мустанга и потеглят. Когато заминаха, той си сложи отново слушалките, прегледа бележника с телефоните в компютъра си и набра номер в Ню Джърси.

— Дюрок — отговори твърд и познат глас.

— Хю Харли от Джорджтаун. Имам малък проблем.

— Какъв проблем?

— Преди малко ме посетиха двама следователи от американската КФН. Изглежда трансакциите ти миналия месец са привлекли определен интерес.

— Мислех, че си се погрижил за това.

— Така е, но явно предпазните мерки не са били достатъчни. Подозират изтичане на вътрешна информация и търсят хората, които стоят зад трансакциите. Ловят риба в мътна вода според мен. Разбира се, спечелих време. Очакват да им се обадя утре. Цялата работа е доста странна обаче.

— Защо?

— Подобни искания обикновено се правят чрез финансовия секретар — обясни Харли. — Няма нужда да изпращат някого тук, ако търсят само малко информация.

— Какви са имената на следователите?

— Роксан Тао и Нолън Килкъни.

Дюрок ги записа.

— Ще ги проверя. Не им казвай нищо, докато не ти се обадя.

Килкъни и Тао тъкмо се канеха да посетят някой крайбрежен ресторант, когато телефонът в апартамента звънна.

— Ало? — обади се Килкъни.

— Здравейте, радвам се, че не сте излезли още за вечеря. Господин Килкъни, Хю Харли се обажда.

— Какво има?

— Преди малко се чух с адвоката си и получих разрешение да ви разкрия подробностите около въпросните акции. Знам, че се интересувате дали не е станало нещо нередно, като изтичане на вътрешна информация. Та поговорих с клиента си по този въпрос. Той живее тук и се съгласи да се срещне с вас, за да разсее съмненията ви. За съжаление през останалата част от седмицата ще е много зает. Можете ли да дойдете да го видите тази вечер?

— Да — отвърна Килкъни. — В кабинета ви ли?

— Не, у дома. Тази вечер ще играем карти с обичайните ми гости. За всички ще е най-удобно така. Да кажем около девет?

— Чудесно. — И Килкъни записа указанията на Харли как да стигне до дома му.

Килкъни и Тао откриха доста трудно къщата на Харли, тъй като гъстите дървета я скриваха почти напълно от улицата. Ако не беше сивкава поохетяла табела с името на Харли, може би изобщо нямаше да я намерят.

Килкъни паркира до две други коли на чакълестата алея. Лятната къща беше скромна постройка, издигната на подпори, с големи стрехи, които да я пазят от слънцето. Щом видя светлината от фаровете на алеята, Харли излезе на предната веранда.

— Не беше трудно да ме намерите, надявам се?

— Подминахме къщата ви само два пъти — призна Килкъни.

— Е, наистина ценя уединението. Моля, заповядайте.

Той въведе Килкъни и Тао в голяма, уютна стая с прекрасен изглед към Карибско море. В единия ѝ край се бяха разположили

трима мъже — играеха карти. Четвърти стоеше на бара и приготвяше коктейли.

— Ето ни и нас обяви Харли, като ги поведе към бара.

Килкъни спря рязко, когато Съмнър Дюрок се обърна да го погледне. Дюрок забеляза реакцията му и разбра, че Килкъни явно го познава. Харли веднага се измъкна от стаята, а тримата картоиграчи се изправиха и се втурнаха към Килкъни и Тао.

— Нолън! — изкрещя Тао.

Килкъни сграбчи един от лампионите и замахна с него като с бейзболна бухалка. Тежката основа се заби в корема на най-близкия нападател и той се преви на пода. Тао блъсна стол към друг от мъжете и изрита третия в челюстта.

Дюрок удари силно Килкъни в гърба. Той се обърна въпреки болката и го удари с лакът в главата. Дюрок залитна зашеметен.

Първият противник на Килкъни се беше възстановил от срещата си лампиона и се хвърли напред. Килкъни отстъпи встрани като матадор и го ритна в коляното. Краката на мъжа се подкосиха и той се свлече на пода. Дюрок сграбчи бутилка „Бомбайски сапфир“ от бара и я стовари в темето на Килкъни. Гърлото ѝ се счупи с тъп звук и Килкъни се свлече на пода.

Дюрок хвърли гърлото на бутилката и се обърна към Тао. Тя се опита да го ритне в главата, но той хвана глезена ѝ и го изви. Тя политна, падна на пода и един от хората на Дюрок бързо я затисна в гърба.

— Харли, завържи я — извика Дюрок, като изви ръцете ѝ зад гърба.

Банкерът се появи в стаята — носеше риболовна корда. Припряно овърза китките и глезените на Тао, като избягваше да я докосва, сякаш самият допир до нея беше опасен. Дюрок се изправи и се огледа. Килкъни лежеше неподвижен на пода.

— И него ли? — попита Харли.

Дюрок кимна. Харли се приближи към Килкъни като към заспал звяр, който може внезапно да скочи и да го нападне. Върза и него и се отдръпна от пленниците. Другите двама от хората на Дюрок започваха да идват на себе си.

— Изправете я — нареди Дюрок.

Мъжът, получил ритник в лицето, сграбчи грубо Тао и я вдигна от пода.

— Защо сте тук?

Тя отвърна на въпроса му с мълчание и безизразен поглед. Дюрок усети, че няма да успее да я пречупи.

— Претърсете ги — заповяда той.

Мъжете претърсиха Тао, въпреки че блузата ѝ с дълъг ръкав и късите панталони не предоставяха кой знае каква възможност да се скрие каквото и да било. Намериха в джоба ѝ два тънки портфейла, в единия беше идентификационната карта от КФН. У Килкъни откриха ключовете за наетата кола и за апартамента и портфейла с документите му.

— Май не пътувате с много багаж — отбеляза Дюрок, като откри само шофьорски книжки и няколко кредитни карти.

Разгледа шофьорските книжки — и двете бяха издадени в Мичиган. Тази на Килкъни изглеждаше леко овехтяла, но на Тао беше чисто нова.

— Проверих. Не сте от КФН — каза Дюрок на Тао. — Не знам каква игра играете с твоя приятел, но е време да я приключим. — После се обърна към хората си. — Закарайте ги на лодката.

Отведоха Килкъни и Тао на безлюдния бряг. Една лодка, на име „Зодиак“, бе на пясъка, близо до маркера, отбелязващ линията на прилива. Вкараха ги в нея, после я избутаха в морето.

— Хвърлете ги надълбоко, чувате ли? — нареди Дюрок, като подаде портфейлите и ключовете за апартамента на един от мъжете. — Не искам вълните да изхвърлят телата им на брега.

Двамата мъже кимнаха и се качиха в лодката. Извънбордният мотор се включи при първото издърпване и лодката се плъзна по спокойната повърхност на Карибско море.

Докато се връщаше към къщата на Харли, Дюрок даде на мъжа, останал с него, ключовете от наетата кола.

— Остави я в агенцията, от която са я взели, утре около обяд, когато ще са най-натоварени.

Мъжът кимна и се отдалечи, а Дюрок влезе в къщата. Харли си наливаше ново силно питие.

— Мосю Харли, благодаря за помощта при уреждането на срещата тази вечер.

— Можеш да ми благодариш, след като получиш сметката ми — отвърна Харли. — Мъжете, които наех, не взимат малко, но ще изпълнят каквото им кажеш. Позволих си волността да приспадна хонорара им от твоята сметка, преди да изпратя баланса в Швейцария.

Дюрок кимна и вдигна голямата торба, която беше донесъл със себе си.

— А какво стана с пазарните трансакции?

— Промених записите на моя компютър и прекарах плащанията през фалшиви сметки, така че да няма пряка връзка с вашата компания.

Дюрок измъкна глок със заглушител от торбата и стреля четири пъти. Първите два куршума се забиха в гърдите на Харли, където се взривиха на малки парченца. Вторите два се забиха в челото и пръснаха мозъка му.

Тао гледаше как плажът потъва в мрака. Мъчеше се да разхлаби кордата, увита около китките ѝ. Кожата в основата на палците ѝ вече беше охлузена и кървеше от непрекъснатите ѝ опити да се освободи.

В дъното на лодката имаше солена вода, която се плискаше и обливаше нея и Килкъни. Тао плъзна крака под главата му, за да не се удави. Беше още жив, гърдите му леко се издигаха и спадаха.

Трийсет минути след като се отделиха от брега, тя видя светлините на малък рибарски кораб. Мъжът, който управляваше „Зодиак“, изпрати сигнал с фенерче и от кораба отвърнаха на поздрава. Още една малка вълна надигна лодката и водата в нея се плисна към кърмата, заля краката на Тао и лицето на Килкъни. Той отвори едното си око.

Водачът на лодката спря мотора, когато стигна до кърмата на малкия кораб на име „Хатерас“, и морякът на носа му хвърли въжетата. Щом завързаха лодката, един от мъжете сграбчи Килкъни под мишниците и го повдигна. Но Килкъни се отпусна напред и мъжът загуби равновесие, изпусна го и той падна през борда.

— Мамка му, изгървах копелето.

— Извади го, човече. Дюрок искаше да го хвърлим на дълбоко.

— Не го виждам — мисля, че е потънал.

Килкъни си пое дълбоко дъх, преди да падне във водата. Под повърхността размаха завързаните си крака нагоре-надолу като делфин и се плъзна под рибарската лодка. Като тюлен той бе минал основното обучение по залагане и обезвреждане на подводни експлозиви. То включваше упражнение, при което участниците бяха хвърляни в дълбок басейн със завързани ръце и крака. Целта беше да се преодолее страхът от удавяне, за да може курсистът да се съсредоточи върху ситуацията.

След като се озова под лодката, Килкъни опря гръб в покрития със слуз кил и се придвижи към кърмата. Започна да потъва и ритна рязко, за да се върне на предишното ниво. Когато приближи кърмата, главата му се удари в едното от витлата и от носа му бликнаха няколко мехурчета въздух. Като се движеше по усет, той провря ръце към перките и започна да търка кордата в закривения месингов ръб, като се надяваше никой да не реши да пуска двигателите.

Кордата се впи в китките му, докато той се опитваше да я държи изпъната срещу перката. Изтънен от разтягането и претриването, найлонът се разкъса и ръцете на Килкъни се отдръпнаха бързо от витлото. Китките му запариха, когато кръвта се върна в тях.

Килкъни се притисна към руля и повтори същия номер с връзките около глезените си. От вътрешността на кораба се чу неясен шум, който отекна във водата.

„Охлаждащите помпи, осъзна той. Подготвят се да запалят двигателите.“

Той затърка бързо кордата, сърцето му биеше лудо, а дробовете му сякаш щяха да избухнат в гърдите. От другата страна на корпуса от фибростъкло двойката дизелови двигатели оживяха. Килкъни дръпна силно кордите, когато водачът включи двигателите на преден ход. Докато витлата се завъртаха, Килкъни усети как клуповете от найлон се впиват в глезените му и откъсват парчета от кожата му. Солената вода изгаряше раните и от разкъсаната плът шурна кръв. Кордата най-после се скъса и краката му отлетяха встрани от витлото.

Килкъни се зачуди дали не е загубил стъпалата си, защото не ги чувстваше. Но след малко дойде силната болка. Той се гмурна по-дълбоко, встрани от въртящите се перки и изплува в мътната пяна зад кърмата. Хвана се здраво за страничната палуба и задържа дъха си, докато корабът набираше скорост и се отправяше в открито море.

— Може ли да изчукам кучката, преди да я хвърлим? — попита единият от мъжете към капитана, който наблюдаваше Тао от вратата на мостика.

— Прави каквото щеш — отговори капитанът, — само не я развързвай.

— Няма начин, вече получих няколко ритника от нея. Така опакована си ми харесва най-много.

Мъжът затвори вратата на мостика, излезе на кърмата и се надвеси над Тао. Вдигна ризата ѝ до подмишниците и издърпа сутиена ѝ надолу. Тао се извърташе, за да го ритне, но мъжът само се изхили и седна на коленете ѝ. Разкопча горното копче на панталоните и започна да се бори с ципа. Тао се изви и го блъсна с чело в лицето, като счупи крехките костици в носа му.

— Шибана кучка! — изрева мъжът. Очите му се напълниха със сълзи и от ноздрите му покапа кръв.

Килкъни се изтегли на страничната палуба и надникна над перилата. Ревът на двигателите беше оглушителен. Видя един от мъжете на Дюрок да седи върху краката на Тао. Ругаеше яростно и я стискаше за гърлото. Килкъни се надвеси над перилата и докопа с едната си ръка главата на мъжа, дръпна я и я изви с другата. Внезапното усукване строши костите в основата на черепа и го уби. Килкъни избута трупа от Тао и го преметна през перилата.

Чу се вик. Един от моряците тичаше към тях откъм мостика. Килкъни изтръгна една от пречките на перилото и я заби в корема му, а после я извъртя и го удари по главата. Мъжът се олюля и се блъсна в капитана, който се бе появил на мостика с пистолет в ръка. Килкъни завъртя желязната пречка и удари глезена на капитана, за да го събори на палубата, после го блъсна в предмишницата така, че счупи костта. Пистолетът падна и се плъзна по палубата.

Килкъни го взе, стреля веднъж встрани и извика на капитана:

— Не мърдай!

Наведе се над Тао и махна превръзката от устата ѝ.

— Добре ли си? — попита я той.

— Не е важно — процеди тя все още вбесена, — просто ме развържи.

Килкъни намери нож в кутията с инструментите и разряза кордата. Докато тя оправяше дрехите си, Килкъни завърза двамата мъже.

— Да ги хвърлим през борда — предложи Тао.

Килкъни поклати глава.

— Защо не? Нали хвърли оня мръсник.

— Той вече беше мъртъв. — Килкъни се качи на мостика и спря двигателите. — Както и да е, имам по-добра идея.

Той издърпа слушалките на корабното радио и ги хвърли в морето. Определи сегашната позиция на кораба по картите и програмира автопилота да държи курс на север. Включи двигателите и застопори скоростта на десет възела. Малкият кораб направи лека дъга надясно и изправи курса, когато компасът показва нула градуса.

— Време е да се махаме — каза Килкъни, докато слизаше от мостика.

Той се прехвърли на „Зодиак“ и се хвана здраво за перилото на „Хатерас“, докато Тао развърже въжетата и скочи при него. След малко лодката вече подскочаше по развълнуваната от отдалечаващия се риболовен кораб вода.

— Къде ще иде? — попита Тао.

— На север — отвърна Килкъни и запали мотора. — Мисля, че до сутринта ще са в териториалните води на Куба.

Килкъни насочи лодката на юг-югоизток, към Големия Кайман, Вляво светлините на Севън Майл Бийч озаряваха крайбрежната кривица на юг от Джорджтаун. Нощта бе спокойна, пътуването вървеше безпроблемно и Килкъни имаше възможност да премисли всичко случило се.

Тао седна до носа на лодката, отчасти защото беше по-удобно, отчасти за да уравни тежестта. След като се отдалечиха от рибарския кораб, тя усети, че Килкъни не е в настроение да говори и го остави на мира. Наблюдаваше го на слабата лунна светлина — гледаше към хоризонта и явно бе потънал в мислите си. Тя погледна встрани и видя светлините на брега.

— Къде отиваме, в къщата на Харли ли?

— Не, не бих могъл да я намеря от брега дори през деня. Отиваме в Джорджтаун. Ако все още съществуват някакви доказателства за търговията с акции, те ще са в банката на Харли.

— За какво си мислиш?

— За мъжа, когото Харли ни представи за свой клиент.

— Така и не научихме името му.

— Съмнър Дюрок.

Тао го погледна изненадано, но Килкъни не забеляза. Очите му си оставаха приковани към светлините на брега.

— Защо мислиш, че този мъж е Дюрок?

— Защото той ръководеше атаката над LV-станцията. Познах го веднага щом го видях.

— Но какво ще прави Дюрок тук с Харли?

— Не знам, просто не се връзва. Ако Агабашян го е пуснал по петите ни, щяха да ни следят още от Рио, а не усетих да имаме опашка.

— Докато ти беше в безсъзнание, той ме попита защо сме тук. Не му казах нищо. После каза, че е проверил и знае, че не сме от КФН.

— Само Харли видя документите ни. Ако Дюрок е клиентът, откъде, по дяволите, е знаел, че акциите на „ЮДжийн“ ще се сринат.

Като използва ключовете на Харли, Дюрок влезе в кабинета на частна банка „Стърлинг“ и извади от голямата си торба двулитрова пластмасова бутилка, пълна с бензин. В нея имаше още няколко двигателя за модели на ракети, ролка изолирбанд, батерия и цифров таймер. Той сложи възпламенител в основата на ракетния двигател, свърза жиците с двата му края, после пъкна цилиндричния двигател в гърлото на бутилката. След като бомбата беше сглобена, Дюрок я сложи на пода до компютъра на Харли и нагласи таймера.

На четвърт миля от брега Килкъни изключи двигателя и започна да гребе към пристанището на Джорджтаун. От малкото осветени кораби около доковете се чуваха глъчка и смехове. Килкъни вкара безшумно „Зодиак“ между два неосветени кораба, качи се на кея, завърза лодката и помогна на Тао да слезе.

Когато тръгнаха към града, осъзнаха колко странно изглеждат — и двамата бяха мокри и раздърпани, а превръзките около глезените на Килкъни бяха подгизнали от кръв. За щастие нощният живот на острова кипеше на север от града, около Севън Майл Бийч.

Те тръгнаха по тясната улица, като се опитваха да избегнат малкото минувачи.

— Банката е точно отпред — каза Килкъни, когато завиваха зад ъгъла.

И тогава изведнъж блесна ослепително ярка светлина, чу се тътен на експлозия и от прозорците на втория етаж се посипаха отломки. Едноличната частна банка на Хю Харли беше напълно погълната от пламъците.

12 март

Ленгли, Вирджиния

Килкъни и Тао се приютиха в хотела на летището до края на нощта. На сутринта пристигна агент на ЦРУ, за да уреди тайното им напускане на острова. Със съдействието на американското правителство Килкъни и Тао се сдобиха с няколко кодирани дискове от огнеупорния сейф в дома на Харли. Според споразумението извлечените от дисковете криминални доказателства щяха да бъдат предоставени и на двете страни.

Късният следобед Килкъни и Тао се явиха в кабинета на Джаксън Барнет.

— Моля, седнете — покани ги той, като взе бележник и папка от бюрото си. — Работите заедно само от две седмици и вече правят опит да ви убият? Не очаквах толкова продуктивно начало на сътрудничеството ви.

— Планът ни не беше такъв — отговори Тао.

— Не, но суматохата около вас показва, че сте напипали нещо. Оперативно прехвърлям разследването на теб, Роксан. Дотук ти и Нолън надушихте единствените следи, а аз съм склонен да следвам горещата диря, когато я има. — Барнет извади снимка от папката и я връчи на Килкъни. — Това ли е мъжът, когото видя в Антарктида?

Килкъни разгледа внимателно снимката каза:

— Да.

— Това е Съмнър Дюрок — обяви Барнет. — По времето, когато е правена снимката, е бил високопоставен офицер в оперативното звено на DGSE^[1].

— Френските специални служби? — попита Килкъни.

Барнет кимна.

— DGSE е френският вариант на ЦРУ. Тяхното оперативно звено включва специални сили за борба с тероризма. Дюрок е бил майор, когато е напуснал службите през седемдесет и девета. Получил е

много отличия и похвали и дори е участвал в учения с нашите рейнджъри и Делта Форс.

— Хубава биография. С какво се занимава сега? — попита Килкъни.

— Притежава компания, основана в Париж, казва се „Серберус Секюритите“.

— Цербер? — учуди се Тао. — Като триглавото куче, което пази портите на ада?

— Навярно това е образът, който Дюрок се опитва да внуши — отговори Барнет. — Компанията му дава консултации по въпросите на сигурността и тренира бодигардове за висши мениджъри и други важни персони.

— Ако съдя по това, което видях на LV-станцията, той определено не се занимава само с това да си играе на тайна полиция за влиятелните и богатите — каза Килкъни. — Мисля, че от време на време предлага услугите си и като наемник.

— Но на кого? — попита Тао.

— Направихме няколко проверки на „Серберус“ и открихме, че компанията има и американски филиал. С помощта на данъчните им декларации от Европа и САЩ успяхме да направим списък на клиентите им, който не се оказа особено дълъг. Главният им източник на приходи е френската фармацевтична фирма „Виеложик“. „Серберус“ отговаря за сигурността в компанията, както и за личната охрана на основателя ѝ, който е и изпълнителен директор, Шарл Лафит.

— Защо фармацевтична компания ще иска сондата „Пикел“? — зачуди се Тао.

— И аз се питам същото — каза Килкъни. — Но ако фармацевтична компания стои зад нападението, тогава съм сгрешил за целта на нападателите.

— Ако не са искали сондата, тогава какво? — попита Тао.

— Пробите от езерото Восток.

— Не каза ли, че стойността на тези проби е неизвестна? — подхвърли Тао.

— Така е — отвърна Килкъни. — ДНК-то в тези проби може да е подобно на микробния живот, който се среща навсякъде другаде по света, но има шанс и да е напълно различно. Ако езерото Восток се

окаже котел на ново и уникално ДНК, тогава биотехнологичните компании, разработващи следващи поколения на „Епоген“ или „Виагра“, ще платят милиони, за да го получат.

— Но този набег сигурно е струвал милиони — предположи Тао. — Това не са ли прекалено много пари за толкова рисковано начинание?

— Зависи как ще погледнеш на риска. Може би няма да получат нищо за усилията си, а може и да намерят лекарство, което да им носи милиарди всяка година.

— Фармацевтичната индустрия хвърля милиарди долари за изследвания всяка година, а от много от тях не излиза нищо — каза Барнет. — За компания като „Виеложик“ този набег е излязъл поевтино от разходите им за лобисти във Вашингтон. Сега ми разкажете за пътуването си до Кайманите. Как се вписва във вашите разследвания?

— Все още не сме сигурни дали се вписва — отговори Тао. — Но имаме основателна причина да вярваме, че Дюрок се опита да ни убие заради продажбата на акциите, а не заради разследването ни за Антарктида.

— Какви акции? — учуди се Барнет.

— Става въпрос за малка биотехнологична компания, в която участвам — каза Килкъни, след което обясни за любопитната къса позиция на акциите на „ЮДжийн“, която беше открил. — Донесохме няколко диска. Надяваме се в тях да намерим доказателство за връзката на Дюрок със сделките.

— И до какво ще ви доведе това? — попита Барнет.

— Или до извода, че Дюрок е ясновидец по отношение на борсовите игри, или че има връзка с няколко убийства в Ан Арбър.

Барнет писа нещо в тефтера си.

— С оглед на доказателствата, които сте разкрили досега, смятам, че трябва да проучим „Виеложик“ по-добре.

[1] Direction generale de la Securite exterieure (фр.) — Генерална дирекция за външна сигурност — службата за външно разузнаване на Франция. — Б.пр. ↑

**14 март,
Ню Йорк**

Дюрок седеше в кабинета си в центъра на Манхатън и четеше двата доклада, приготвени от следователския му екип. Първият описваше умишления палеж, погълнал офиса на частна банка „Стърлинг“, и убийството на банкера от Каймановите острови Хю Харли. Според „Кайман Компас“ убийството на Харли беше станало престъплението на годината и слуховете за връзките на банкера с наркобарони заливаха островите. Официално нямаше заподозрян и липсваше ясен мотив за престъплението.

Следваха рутинните справки за Роксан Тао и Нолън Килкъни. Докладът за Тао беше къс — нямаше никакви данни. Следователите на Дюрок не бяха успели да открият нищо за нея отпреди внезапната ѝ поява в Ан Арбър като шеф на нов филиал на фирма от Силиконовата долина.

Докладът за Нолън Килкъни беше далеч по-обемист. Той беше жител на Мичиган, живееше близо до село Декстър. Заедно с него в ранчото на семейството му живееха баща му и неговите родители. Дюрок спря за миг, когато прочете частта, която описваше работата му като директор по проектите на консорциума по приложни изследвания на Мичиган и като действащ изпълнителен директор на „ЮДжийн“.

„Ето защо е душил около моите сделки“, помисли си Дюрок.

Подчертаните места в доклада бяха дипломирането на Нолън Килкъни във Флотската академия на САЩ и службата му като офицер в корпуса на тюлените. Също както DGSE, където беше служил, тюлените се смятаха за едни от най-добрите бойни части в света.

Последната страница проследяваше движението на Килкъни и Тао през последните няколко дни. Започваше с най-скорошните събития и се връщаше назад във времето. Дюрок отбеляза с известно задоволство, че не се споменава да са се върнали от Каймановите

острови. После видя скорошните полети до Рио де Жанейро, Туксон и Уако.

Името на Тао за пръв път се появяваше в списъка на полет от Вашингтон до Детройт през първите дни на март. За Килкъни следователите на Дюрок бяха открили серия цивилни и военни полети, които включваха пътуване до и от Антарктида. Този списък свършваше с бележка, че не може да се открие запис за пътуването на Килкъни от Нова Зеландия обратно до Мичиган.

„Бил е в Антарктида по време на операцията“, осъзна Дюрок, като видя датите.

Провери миналото на Килкъни и откри бележката за консорциума. Като прехвърли следователското досие за проекта на НАСА — LV-станцията, видя, че консорциумът и „ЮДжийн“ са в списъка на участващите в проекта.

„Той трябва да ни е нападнал.“

Ан Арбър, Мичиган

— Какво имате за мен? — попита Килкъни.

В компютърния център на консорциума завари Тао и Грин до дълга работна маса, покрита с разпечатани листа. Килкъни дръпна стол и седна.

— Няколко неща — отговори Грин. — Изпълних възложената задача и се поразрових в мрежата на „Виеложик“ за изпращане и приемане на доставки. Те всъщност са доста.

— Това е голяма компания. Нещо друго?

— Да. Като прегледах само получените доставки, открих, че наскоро са докарали ново оборудване в Ню Джърси. Проверих последните им изявления пред медиите и така разбрах, че там са основали първата си изследователска лаборатория в САЩ. Повечето от пратките, които пристигат там, са от компании от Северна Америка или Европа. Всички изглеждат легитимни компании за доставка на научно оборудване, които могат открито да обявят всичките си дейности. С изключение на една.

Грин подаде една от разпечатките на Килкъни. Единична доставка на система за сигурност беше изпратена до лабораторията в Ню Джърси от „Серберус Секюрите“, Северна Америка.

— Това е компанията на Дюрок — каза Килкъни.

— Всъщност е американски филиал на неговата компания — уточни Тао.

— Предвид това, което знаем за Дюрок — поде Грин, — мисля, че всичко, до което се е докосвал, заслужава да се провери. Лабораторията, която „Виеложик“ е построила в Ню Джърси, е с доста странен вид — много остри ъгли и начупени стени като музея на рокендрола в Сиатъл. Спомням си, че когато го строихме, цялото оборудване за системата за сигурност дойде от един доставчик. Вярно е, че казахме какво искаме, но от фирмата купиха оборудването и пак те го монтираха. Предполагам, че най-вероятно същото важи и за тази

„Тадж Ма-Лаб“. Цялата им система за сигурност е докарана миналото лято и е завършена до ноември.

— Но ако доставчикът вече е монтирал охранителната система, какво е докарал Дюрок през февруари? — попита Килкъни.

— Става все по-интересно — каза Тао.

— Не знам какво съдържа пратката — призна Грин, — но знам откъде е дошла. Като проследим движението ѝ преди пристигането ѝ в новата лаборатория на „Виеложик“, ще установим, че е докарана с камион от пристанищното управление на Ню Йорк и Ню Джърси, където е била разтоварена от товарния кораб „Анхелина“. Според корабните доклади, дадени на пристанищните власти, „Анхелина“ е била на котва в Рио Гайегос на първи февруари. Получила е товара от „Серберус“ същия ден и е отплавала на следващия.

— Знаем, че Агабашян е доставил установката в Рио Гайегос — каза Тао. — Логично е да се предположи, че Дюрок е използвал това място като отправна точка в плана си за мисията на Антарктида.

— Би улеснило пътуването — съгласи се Килкъни, — а освен това съвпада по време. Грин, намери каквото можеш за тази лаборатория в Ню Джърси — схеми, охранителни системи, всичко, което би ни помогнало да влезем и излезем оттам.

— Мисля, че мога да го уредя.

— Не забравяй и за другото — напомни му Тао.

— Какво друго? — попита Килкъни.

— Дисковете, които донесе от Каймановите острови — отговори Грин. — Мисля, че открих димящото дуло.

— Добре, разкажи ми.

— Дисковете бяха кодирани, но със стара и не особено добра програма. Бързо видяхме сметката на защитата им. Както се надявахте, това са данни от банка, а не колекция с порно от нета. Когато разкодирах всички дискове, реших, че разполагам с два идентични резервни комплекта.

— Но ти провери и двата, нали? — попита Килкъни.

Грин се усмихна.

— Познаваш ме твърде добре, приятелю. Да, проверих ги и привидно съвпадаха. Но дяволът е в детайлите.

Грин разказа за последователните записи на трансакциите на частна банка „Стърлинг“ през първите два месеца на годината. В

първоначалния запис „ЮДжийн“ беше поставена на къса позиция от десетина холдингови компании от Каймановите острови. Тези във второто копие бяха направени от една-единствена компания: „Понт Ньоф“.

— Значи Харли е въртял двойно счетоводство — възкликна Килкъни.

— „Понт Ньоф“ не е единствената компания, която Харли е прикривал. — Тао посочи към няколко подчертани места в доклада. — Големите суми, които минават през тези сметки, ми намирисват на пране на пари.

— Нека Барнет да се занимае с това. Той може да стигне до заинтересованите лица. Нещо повече за тази „Понт Ньоф“?

— Това е холдингова компания на Каймановите острови, основана от Съмнър Дюрок — отговори Тао. — Сега вече съм сигурна, че се опита да ни убие заради сделките с акции.

— Наистина изглежда така — съгласи се Килкъни. — Но как е разбрал, че „ЮДжийн“ ще се срути?

— Това не разкрива ли мотив? Говорим за много пари.

— Това показва *възможен* мотив, но няма улики Дюрок да има нещо общо с убийствата — отвърна Килкъни. — Полицията откри спермата на Иймс в тялото на бившата му жена. Само Иймс би могъл да е извършителят на убийствата, освен ако Дюрок не е намерил някакъв начин да се сдобие с негова семенна течност или пък не я е синтезирал някак си.

— Ами ако наистина разполага с начин да я създаде? — попита Грин.

— Какво? — извика Килкъни.

— Да предположим, че този може да произведе семенна течност в лаборатория? Не забравяй, че той е свързан с една от най-големите биотехнологични фирми в света — обясни Грин. — Работил съм с Иймс и Сътън малко повече от година и доколкото съм запознат, ДНК е само дълга поредица данни. Вместо битове, имате четири молекули, които се повтарят отново и отново. Може би някой във „Виеложик“ е намерил начин да произвежда ДНК.

— Следващото дело пред този съд — обяви съдия Уилям Зиглър — е „Народът срещу Осуалд Иймс“. Моля, полицаите да въведат обвиняемия в съдебната зала.

Двамата окръжни полицаи докараха Осуалд Иймс от килията му. Този път той беше облечен в тъмносин костюм с безупречно бяла риза и консервативна вратовръзка. Тив Балог изчака търпеливо, докато един от полицаите махне белезниците на Иймс.

— Добро утро, господин Иймс — поздрави адвокатът, след като полицаите се оттеглиха.

Иймс стисна ръката на Балог и кимна с бледа усмивка. Ръцете му трепереха леко, но той тайно се надяваше, че Балог няма да усети нервността му. Нолън Килкъни седеше в дъното зад масата на защитата.

Зиглър заглуши микрофона с ръка и се обърна към секретаря.

— Да започваме.

— Народът срещу Осуалд Иймс с цел решението за допустимостта на доказателствата — обяви секретарят към залата.

— Страните да се представят за протокола — каза Зиглър.

— Кърт Макферсън, прокурор на окръг Уаштенау, Ваша чест.

— Тив Балог, представлявам господин Иймс, Ваша чест.

— Много добре — започна Зиглър. — Господин Балог, получих молбата ви да се отмени мярката на задържане на вашия клиент.

— Да, Ваша чест. Обвинението не разполага с достатъчно доказателства, за да обоснове тезата си.

— Господин Макферсън, имате ли да кажете нещо? — попита Зиглър.

— Изразявам пълно несъгласие с искането на защитата, Ваша чест.

— Така и предполагах. Искането да се отмени мярката за задържане се отхвърля. Продължаваме с искането да се отхвърлят

доказателства, придобити в противоречие със закона. — Зиглър вдигна поглед от папката си. — Господин Балог?

— Ваша чест, претърсването на клиента ми е в разрез с Четвъртата поправка. Не е имало основателна причина, която да го оправдае. Кръвната проба, взета от клиента ми, е неправомерно придобито доказателство и последвалият ДНК тест трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

— Господин Макферсън?

— Ваша чест, имаше огромно количество кръв на местопрестъплението. Освен това съществуваха улики, че госпожица Олсън е била насилена сексуално. Тези два факта са накарали полицията да предположи, че ДНК улика от нападателя също може да бъде открита на местопрестъплението. Обаждането на деветстотин и единайсет от госпожица Олсън...

— Възразявам, Ваша чест — намеси се Балог. — Няма доказателство, че точно Фей Олсън се е обадила.

Макферсън извъртя очи с досада и каза:

— Нека перифразирам твърдението, Ваша чест. Деветстотин и единайсет са получили обаждане от „Пайнвю“ номер 4371 от някаква жена, която е обвинила подсъдимия във въпросните престъпления. Въз основа на обаждането детективите са имали основание да подозират Осуалд Йймс за въпросните престъпления и определено са имали причина да смятат, че посредством взимането на кръвна проба ще открият ДНК доказателство, което да го свърже с престъпленията.

— Не намирам нищо нередно в заповедта. Тя ясно посочва търсения предмет — кръвна проба от заподозрения — и мястото, където такава проба най-вероятно може да бъде открита. Освен това смятам, че има основателна причина тя да бъде потърсена и че правата на господин Йймс, гарантирани от Четвъртата поправка, не са били нарушени при обиска. Искането се отхвърля и кръвната проба, заедно със свързания с нея ДНК тест, се допускат — обяви Зиглър. — Понататък? Предполагам, че ще искате процес със съдебни заседатели?

— Да, Ваша чест.

— Много добре. — Зиглър като направи справка с календара си. — Процесът ще започне на единадесети юли, вторник, в десет часа.

Килкъни седна в тясната кабина до залата за свиждане. От другата страна на плексигласовата преграда Иймс бе сам и крачеше нервно из голямото помещение от сив бетон. Килкъни опря ръце в преградата, Иймс го видя и се приближи.

— Определено не мина добре — каза той и седна срещу Килкъни.

— Балог не очакваше и да мине, но все пак трябваше да внесе исканията.

— И така, за какво искаше да говорим?

— Работя върху една следа. Все още не знам дали е нещо важно, но може и да се окаже. Какво знаеш за компания, наречена „Виеложик“?

— Френска компания, една от най-големите сред новите биотехнологични фармацевтики. Около седмица преди убийствата Лойд и аз бяхме поканени на вечеря от Шарл Лафит, изпълнителния директор на „Виеложик“.

— Какво?! Къде вечеряхте?

— В къщата му в Манхатън. Лойд и аз се запознахме с него на една конференция. Беше социално мероприятие, но имахме кратък бизнес разговор с Лафит. Той искаше да купи „ЮДжийн“.

— Направи ли ви конкретно предложение? — попита Килкъни.

— Не, просто опипваше почвата. Отказах му, защото наистина не искам да работя за него.

— Какво знаеш за Лафит?

— Всъщност не много — отговори Иймс. — Блестящ учен е и има много пари. Ако се съди по вечерята, която даде, определено има изискан вкус за храната и виното. Лафит разбира от наука, както и от бизнес, и с много агресивен и в двете области.

— Някога чувал ли си за мъж на име Съмнър Дюрок? Той отговаря за сигурността на „Виеложик“.

Иймс се замисли за момент, после погледна Килкъни.

— Не, доколкото си спомням.

— Ами за малка компания на Каймановите острови, наречена „Понт Ньоф“?

— Не. Защо питаш?

— Дюрок притежава „Понт Ньоф“ — поясни Килкъни. — Това е просто холдингова компания. Използва я, за да играе на борсата. Засега единствените акции, които е закупил, са тези на „ЮДжийн“.

— Значи се е опарил като останалите ни акционери.

Килкъни поклати глава.

— Не бих казал. Поставил е акциите ни на къса позиция и когато са паднали, ги е купил обратно, като е спечелил около двадесет и шест милиона долара.

Иймс подсвирна.

— Точно така — продължи Килкъни. — Или Дюрок е най-големият късметлия на света, или е знаел, че акциите ни ще паднат. А за да е знаел това, трябва да е имал нещо общо с убийствата.

— Господи! — Иймс рязко се изправи. — Господи! Трябва да кажем на Тив!

— Оз, чуй ме! Нямаме нищо конкретно засега, нищо, което би могло да те измъкне, но работя по въпроса.

16 март
Ню Йорк

Като следваха инструкциите на Грин, Килкъни и Тао пристигнаха в Гринуич Вилидж, във фабрика от началото на века, която беше преустроена в жилищна сграда. Когато влязоха вътре, Грин затвори и заключи вратата. Оголена до стомана и тухли, старата сграда беше превърната в хале, обзаведено обаче хипермодернистично.

— Интересно място — отбеляза Килкъни, докато разглеждаше една странно усукана преграда.

— Принадлежи на един мой приятел и жена му — обясни Грин. — И двамата работят в сферата на компютърната анимация, правят графични образи за киното. Сега са в Европа и работят върху някакъв филм, но ме пускат да се отбивам тук от време на време, когато съм в града. Това място е оборудвано с най-добрите играчки. Ако не ръководех работилницата в консорциума, сигурно щях да работя тук. След като пристигнах, започнах да събирам информация за съоръжението на „Виеложик“ в Ню Джърси. Сравнително ново е и, за щастие, има най-модерните компютризирани поддържащи и охранителни системи.

— И кое му е хубавото на това? — попита Тао.

— Ами прави работата ми по-лесна. Имам подробен компютърен макет на цялата сграда, който мога да препратя към дисплея в шлема на Нолън. — Грин се ухили на Килкъни. — След като влезете вътре, ще можете да виждате през стените. Открих и специална телефонна линия, използвана от доставчика на охранителното оборудване за поддръжка на системите. Вече е моя.

— Чудесно — одобри Килкъни. — Нека да видим в какво ще нагазим.

Грин въведе Килкъни и Тао в студиото. Приглушеното жужене на вентилаторите изпълваше пространството с неясен шум. В добавка към четирите работни станции, едната стена на студиото беше покрита

с голям екран с висока разделителна способност, ограден от няколко по-малки видеодисплея. Грин въведе команда в един от компютрите и големият екран показва модела на лабораторията на „Виеложик“ и прилежащата към него собственост.

— Да, тази сграда наистина е различна — кимна Килкъни, като насочи вниманието си към околния терен. — Открити пространства, големи паркинги, почти никакво прикритие по периметъра. Добрата новина е, че няма да прескачаме огради или бодлива тел. Има отходен канал, който минава през задната част на собствеността и през големите парцели от двете страни.

— И двата терена са собственост на големи фармацевтични компании — каза Грин. — Тесният път тук е известен като Изследователската улица.

— Как е сигурността? — попита Тао.

— Всички пазачи са от „Серберус Секюрите“. Електрониката е последна дума на техниката — добри камери, детектори за движение, магнитни ключалки — и всичко това е свързано с компютризиран операционен център.

Грин смени образа, за да покаже плана на главния етаж на сградата, и очерта контролната зала.

— „Виеложик“ са на стандартна петдневна работна седмица и почти никой не работи през почивните дни.

Килкъни кимна:

— Тиха и приятна съботна вечер, точно каквато обичам.

— Най-новото изследователско крило е било завършено през януари. То съдържа първата за „Виеложик“ биоконтаминационна лаборатория от четвърто ниво — по същество сграда в сградата, до която може да се стигне само през вътрешен охраняван коридор.

— Четвърто ниво? Това не са ли изследванията на наистина ужасните неща? — попита Тао. — Като смъртоносни вируси и биологични оръжия?

— Както и на неща, които никой не е виждал преди, като например това, което бихте могли да откриете в езеро на двадесет милиона години, скрито под дебел няколко мили пласт лед.

17 март, 0:30

Бриджуотър, Ню Джърси

Малко след полунощ Килкъни паркира наетата кола в жилищната част на квартала, близо до отводнителния канал около миля по-надолу от американското седалище на „Виеложик“. Леден дъжд се сипеше неспирно от тъмното навъсено небе и правеше твърдите настилки хлъзгави, а пръстта размекната и податлива. Сляпата улица беше тъмна, с изключение на сините светлини от телевизионните екрани, които блещукаха през щорите на близките къщи.

Килкъни носеше тъмносивата си „тюленска кожа“, изпробвана в Антарктида, и микрофон, свързан с цифров предавател. Беше с извити очила, които можеха да прожектират холографски образи. Тао беше облечена в прилепнал черен гащеризон от ликра и ботуши с равни гумени подметки.

Килкъни влезе първи в отводнителния канал. Докато се движеха покрай калния поток, шумът на вятъра и тътенът от камионите по близката магистрала заглушаваха стъпките им.

— Вече тръгнахме. Приемаш ли? — каза Килкъни в микрофона.

— Ясно и силно — отговори Грин. — На по-малко от миля сте от целта.

Килкъни погледна към точката, появила се на дисплея. Числата сякаш плуваха на десет фута пред него.

— Изглежда добре. Ще поддържаме връзка. Край.

Бойното електронно оборудване, което Килкъни носеше, изпращаше втори сигнал по дигиталната връзка и свързваше малкия компютър, привързан към тялото му, с по-мощните машини в апартамента в Гринуич Вилидж.

Сградите около Изследователската улица се появиха като смътни острови от светлина сред дълбокия мрак. Капчиците вода по очилата на Килкъни блестяха с размазания образ на далечната светлина.

Двамата излязоха от шахтата на канала в задната част на собствеността на „Виеложик“. Затичаха се през голямата морава към една от най-странните сгради, която бяха виждали. Килкъни стигна до острия ръб на близкото крило, последван от Тао. Студената каменна повърхност блестеше от отраженията в малките дъждовни капчици.

— На около тридесет фута напред ще откриете вход — чу се тихият глас на Грин. — Има четец за карти, магнитна ключалка и аларма. Има и камера на покрива и една вътре, насочена към вратата. Изчакайте, докато се оправя с тях.

Грин огледа образите на стенния екран. Всички по-малки монитори показваха картината от камерите за сигурност в сградата. Той виждаше всичко, което и пазачът в командния център.

Грин избра външната камера, насочена към вратата, през която Килкъни и Тао щяха да минат, от триизмерния образ на сградата върху големия екран. Направи тридесетсекунден видеозапис, който показваше вратата и мократа стена. Подмени сигнала към монитора в контролната зала на сградата с направения видеозапис. Вместо предавания от камерата образ сега пазачът гледаше непрекъснато повтарящ се видеозапис. Грин повтори същия трик и с камерата, която наблюдаваше вратата от вътрешната страна.

— Осигурих ви прикритие. Можете да тръгвате.

Килкъни махна към вратата и двамата с Тао тръгнаха към нея. Чу се отчетливото изщракване на магнитната ключалка. Килкъни отвори вратата и двамата влязоха вътре.

— Просто затвори вратата зад себе си — каза Грин в ухото му.

— Вътре сме — каза Килкъни.

— Тръгнете наляво — нареди Грин, — после спрете на около десет фута преди края на коридора, докато се оправя със следващата камера.

Коридорът беше полутъмен, светеха само няколко лампи, които винаги бяха включени, в случай че възникнеше извънредна ситуация. Килкъни и Тао се движеха тихо, меките гумени подметки на ботушите им не вдигаха никакъв шум.

Грин ги насочи по второстепенни коридори, като избегна ярко осветения главен вътрешен двор. Следваха един и същи модел — придвижваха се предпазливо напред, после изчакваха, докато Грин обезопаси следващата отсечка.

— Към вас идва пазач. Скрийте се в залата отдясно, две врати по-напред — каза Грин. — Аз ще се справя с ключалката.

Докато Килкъни се приближаваше към вратата, магнитната ключалка избръмча силно и освободи вратата.

Килкъни изруга наум. Звукът от магнитната ключалка бе отекнал като оръдеен изстрел в коридора. Килкъни отвори широко вратата, бутна Тао вътре и затвори.

— Грин — каза той тихо, макар че му идеше да го изкрещи. — Не затваряй магнитната ключалка, докато не отmine пазачът. Много е шумна.

— Добре.

Докато вървеше по свързващия коридор, пазачът чу металическия звук на магнитна ключалка, която освобождава врата. Пресегна се към рамото си и включи микрофона, закрепен за пагона му.

— Дани, Карл е. Близко съм до пресечната точка на коридори едно-пет и едно-шест. Има ли отворени магнитни ключалки в този отсек?

— Не. Всички врати там са заключени.

— Май имаме проблем. Кълна се, че чух шум от магнитна ключалка.

Той зави зад ъгъла и видя отражението на затваряща се врата в стъклото на литография на стената. Загледа се за миг в него, после тръгна към вратата. Лампата на четеца светеше в зелено — вратата беше отключена.

Пазачът извади беретата си, завъртя дръжката и предпазливо отвори вратата.

Килкъни дръпна рязко вратата и изтегли пазача към себе си. Удари изпънатата му ръка точно под китката и пистолетът падна на покрития с килим под. Последва саблен удар по врата и пазачът изгуби съзнание. Килкъни го подхвана, преди да падне на пода, и го издърпа навътре в помещението.

Тао вдигна пистолета и затвори вратата, докато Килкъни завързваше ръцете и краката на мъжа. После свали синята му вратовръзка и му запуши устата с нея.

— Вземи му картата — каза Тао.

Килкъни смъкна баджа от предния джоб на пазача.

— Грин, как изглеждат нещата от твоята страна?

— Справих се и с останалите камери. Пътят към изследователските лаборатории е чист. Ще наблюдавам за други пазачи.

— Добре, защото този приятел сигурно ще им липсва и ще изпратят някой да го потърси.

Тръгнаха бързо по последния участък от коридора. Както Грин беше обещал, охранителните камери бяха „ослепели“, а по пътя им нямаше други пазачи.

След като влязоха в едноетажното лабораторно крило, Килкъни измъкна малък безжичен компютър от джоба на бедрото си и го включи. Модифицираният палмтоп започна да излъчва кратки късообхватни сигнали, настроени на специалната честота, използвана от сондата „Пикел“. Въпреки че сондата беше свързана с компютърните системи в LV-станцията, тя имаше и безжична система за комуникация. За съжаление слабият обхват на „Пикел“ и интерференцията, причинена от екраниращите устройства около лабораторията на „Виеложик“, изискваха Килкъни да е много близо до сондата, за да комуникира с нея.

Отвъд входната врата широкият коридор завършваше внезапно в малка ниша. От двете страни имаше врати към стаи за преобличане, а отпред — двукрила врата от неръждаема стомана и плексиглас — първата бариера към въздушния шлюз, през който минаваше оборудването, преди да бъде внесено в лабораторията.

Грин отключи вратите към стаите за преобличане.

— Насам — каза Килкъни.

Минаха през мъжката стая за преобличане и влязоха в друга ниша, която водеше към кабина за обеззаразяване към второ ниво.

— Ей, човече — обади се Грин, гласът му беше накъсан от статични припуквания, — имаме известни проблеми.

— Казвай.

— Сигналят ти започва да се губи.

— Обграден съм от тонове метал. Какво друго?

— Плановете на сградата, с които разполагам, са малко остарели. Нямам контрол върху системите в четвърто ниво. Мога да отворя пътя до трето ниво, но след това оставаш сам.

— Разбрано.

Килкъни свали очилата и микрофона и ги подаде на Тао.

— Вземи. Поддържай връзка с Грин и пази коридора.

— Ще почукам на вратата, ако стане нещо — каза Тао. — Бъди внимателен.

Грин се справи със защитните механизми на следващия въздушен шлюз и Килкъни пристъпи вътре. След като вратата се затвори, го окъпа ултравиолетова светлина. След няколко минути нормалните лампи се светнаха отново и следващата врата се отвори с пневматично изсъскване.

Стените на широкия осем фута коридор бяха сглобки от панели от неръждаема стомана и стъкло с черни изолации в междините. Имаше четири лаборатории от трето ниво в този сектор, по две от всяка страна на коридора. Обозначението сочеше „Биологична опасност от второ ниво“ и коридорът се отделяше от другите лаборатории с помощта на въздух с положително налягане в него и отрицателно в лабораториите.

Килкъни протегна напред палмтопа, но не установи контакт със сондата. Притича до края на коридора. Вратата към преходната зона за трето ниво вече беше отворена. Както и лабораториите, преходната зона имаше отрицателно въздушно налягане спрямо коридора от второ ниво. Килкъни пристъпи вътре и вратата се затвори зад него.

Мина покрай обеззаразителните душиове и бани и влезе в залата за преобличане. По стените видя ниши, в които имаше скафандри за биохимическа защита. Килкъни набързо избра един, който му изглеждаше по мярка. Облече го и веднага разбра какво неудобство изпитват астронавтите, когато трябва да излязат в космоса.

Внимателно хвана палмтопа — усещането му за допир беше силно притъпено от гумените ръкавици — и влезе в последния въздушен шлюз. Въздухът в костюма вече започваше да се загрива и лицевото стъкло се запоти от дишането и телесната топлина на Килкъни.

Килкъни мина през въздушния шлюз в лабораторията от четвърто ниво. Откри свързващ шланг, който се люлееше от тавана, и го прикачи към костюма си. В същия миг почувства полъх свеж въздух. Лицевото му стъкло се проясни, но той все още се потеше силно, а ръцете му бяха хлъзгави в гумените ръкавици. Провери палмтопа:

„Контактът със сондата «Пикел» е осъществен“.

„Къде е?“, запита се Килкъни и огледа огромното, пълно с оборудване помещение.

— Карл, там ли си? — попита по радиото шефът на охраната, който беше в контролната зала.

Никакъв отговор.

— Хей, Джон, чуваш ли ме?

— Високо и ясно, Дани. Какво става?

— Карл не отговаря. Каза, че ще провери магнитна ключалка, която се задействала, близо до връзката между едно-пет и едно-шест. Можеш ли да отидеш дотам и да видиш какви ги върши този нещастник?

— Разбира се.

Пазачът се отпусна в стола си и продължи да наблюдава мониторите. Като се изключеше лекото потрепване от време на време, картината си оставаше все същата. Видя как четири монитора се превключиха на картина от крилото на лабораторията.

— Лаборатории едно, две, три и четири — изрецитира той, докато образите се появяваха на екрана.

След тридесет секунди се появи следващата поредица.

— Четвърто н... — Думата заседна в гърлото му. — Какво е това, дявол го взел!

Скочи и сграбчи микрофона.

— Внимание, момчета. Имаме нарушител в коридора на четвърто ниво. Марк, Джон, Джеф, закарайте си задниците там и го хванете.

— Човек в четвърто ниво? Това не е ли горещата зона?

— Да, но ще го поумием добре на излизане. Хайде, движение!

— Ами Карл? — попита Джон.

— Майната му на Карл! Ако не хванем нарушителя, Дюрок ще ни провеси за топките от някоя мачта.

Килкъни откри сондата „Пикел“ в дъното край на лабораторията. Дебели оранжеви кабели излизаха от стената и се включваха в жакове по външната обвивка на сондата, като я захранваха с енергия. Сферичният криобот беше освободен от сондата и поставен в поддържаща рамка на лабораторна маса.

Килкъни прегледа списъка с команди на палмтопа си и избра „Достъп до криобота“. Горната полусфера на криобота се завъртя на сто и осемдесет градуса, след което се отдели от долната. Хидравличен повдигач се разпъна нагоре и отвори двадесет и пет сантиметрова пролука между двете половини.

В долната полусфера Килкъни откри шестоъгълните отделения за съхранение на пробите. Повечето бяха празни. Килкъни посегна и се опита да хване една от капсулите с облечените си в ръкавици ръце, но разбра, че няма да може.

„Тези, които са работили тук, сигурно са имали същия проблем — помисли си Килкъни — Как ли са го разрешили?“

Огледа масата и откри щипци със затъпени краища. Постави палец и показалец в двата отвора и внимателно издърпа една от металните капсули.

„Е, готово. Време е да си вървя.“

— Роксан! — провикна се Грин. — Двама, не, трима пазачи идват към теб. Сигурно са забелязали Нолън в лабораторията.

— Разбрано — отговори Тао и се обърна към вратата, която водеше към четвъртото ниво на лабораторията. Започна да се моли Килкъни да излезе по-скоро.

Килкъни разкачи шланга, влезе във въздушния шлюз и затвори вратата след себе си. Мигновено главите на душовете, вградени в тавана и стените на въздушния шлюз, започнаха да пръскат костюма му с химикали, за да унищожат всичко патогенно.

Химикалите нямаха никакъв ефект върху металическата капсула, но бързо разрушиха палмтопа. Екранът просветна, после угасна и пластмасовата обвивка започна да се разпада.

— Грин, колко близо са пазачите? — попита Тао.

— Двама от тях се приближават бързо. Най-добре е с Нолън да се измитате оттам.

— Още не се е появил.

Тао потърси някакво прикритие в стаята за преобличане, но не намери. По всички стени на помещението имаше метални шкафчета. След като пазачите стигнеха входната врата, щяха да я застрелят.

Тао вдигна глава към тавана.

— Грин, колко място има над окачения таван?

Грин направи страничен разрез на компютърния модел на стаята за преобличане.

— Около четири фута.

Тао остави картата на пазача и беретата на пода. Не ѝ беше лесно да се раздели с оръжието, но сметна, че ако остави нещата там, пазачите може да решат, че Килкъни действа сам.

После се качи на една от дългите стоманени пейки, бутна панела на тавана над главата си и го плъзна настрани. Хвана се за стоманените пречки и се изтегли през отвора. Метални проходи, кабели и тръбопроводи изпълваха сумрачното пространство. След като успя да се намести, тя плъзна панела обратно на мястото му.

Обеззаразителният цикъл свърши с изплакване с чиста вода и силна струя сгъстен въздух, който да отвее останалите капки. Накрая вратата към преходната зона се отключи и Килкъни бързо напусна клаустрофобичния въздушен шлюз. В стаята за преобличане постави капсулата на масата от неръждаема стомана, хвърли останките на палмтопа в едно от шкафчетата и започна да сваля неудобния костюм.

— Как издържат с това всеки ден? — промърмори той.

Остави скафандъра на пода, взе капсулата и тръгна към вратата. Пристъпи в следващия въздушен шлюз и отново мина през обеззаразяването с ултравиолетова светлина.

— Стой.

В далечния край на коридора стоеше пазач с хирургическа маска на лицето. Беше насочил пистолет към него. Той се шмугна обратно

през вратата, пъкна в устата си запечатаната метална капсула и преглътна.

— Казах стой, по дяволите! Глух ли си?

Килкъни застана с вдигнати ръце в рамката на вратата.

— Само да помръднеш и ще те застрелям. Обърни се към стената и сложи ръце зад главата.

Килкъни се подчини и пазачът опря пистолета си в тила му. Втори пазач се появи от коридора от второ ниво.

— Чист ли е?

— Откъде да знам, мамицата му? — сопна се първият пазач.

— Беше в горещата зона, човече!

Мъжът, заловил Килкъни, си спомни какво му бяха казали за четвърто ниво по време на обучението му и отвърна:

— Въздушните шлюзове не биха се отворили, ако не е минал през обеззаразяване, така че не се притеснявай. Сложи му белезници.

Вторият пазач прибра пистолета си и заключи ръцете на Килкъни зад гърба му.

— Дани — обади се първият пазач по радиото. — Хванахме го.

— Бях започнал да се тревожа. Доведете го, а аз ще се обадя на шефа.

Двамата преведоха Килкъни през въздушния шлюз на второ ниво, където ги обля ултравиолетовата светлина. Минаха през нишата и обратно в мъжката стая за преобличане.

— Тези трябва да са на Карл — каза единият пазач, докато вдигаше беретата и картата ключ. — Дюрок няма да е доволен от него.

— Млъкни — сопна му се другият. — Ако някой от нас запази работата си след тази история, ще е късметлия.

Той удари Килкъни по тила и му изкрещя:

— Как влезе тук, по дяволите?

Трети мъж, леко запъхтян от дългото тичане, ги пресрещна в главния коридор извън крилото с лабораториите.

— Хей, Джеф, вие с Джон проверете стайте за преобличане, да не би да има още някой. Аз ще остана със затворника.

Двамата влязоха в женската съблекалня с извадени пистолети. Мъжът, пленил Килкъни, се вгледа в него с презрение.

— Е, здравеняко, довел ли си приятелчета, или тази нощ си соло? Сигурен съм, че си един от онези дърволюбци, които протестират срещу ядрената енергия, член на „Грийнпийс“ или защитник на животните. А, кажи де?

Килкъни остана безмълвен.

— Сбъркал си мястото, задник такъв. Тук няма малки сладки зайчета. Ние лекуваме болести и разни други гадости. Помагаме на хората. Жалко, че не можем да намерим лекарство за тъпоглавците като теб.

Двамата пазачи се върнаха през мъжката съблекалня.

— Проверихме и двете, но не открихме нищо.

— Отворихте ли всички шкафчета?

— Да, празни са.

— Добре. Джон, помогни ми да закарам това лайно в контролната зала. Джеф, ти се опитай да откриеш Карл. Изчезнал е близо до коридори пет и шест на това ниво.

— Разбрах — каза Джеф, прибра пистолета си и се отдалечи.

— Тръгнаха с Нолън — каза гласът на Грин в ухото на Тао. — Коридорът е чист.

— Разбрано — прошепна Тао.

Тя внимателно премести панела от решетката и го плъзна встрани. Надникна през квадратния отвор в съблекалнята. Беше тъмна и празна. Провря се безшумно през пролуката и скочи на пода.

— Къде е Нолън? — попита Тао.

— Отиват към административното крило. Предполагам, че го водят в контролната зала. Най-добре измисли нещо, преди да са повикали полицаите.

— Можеш ли да спреш телефонните линии?

— Не, мога да си играя само с охранителната система. Ако опитам да проникна в някоя от другите системи, ще отнеме време, а Нолън го няма.

— Добре — каза Тао. — Покажи ми пътя до контролната зала. Искам да знам разположението и броя на пазачите.

— Готово — отговори Грин. — Виждаш ли картата?

Изглед отгоре на плана на първия етаж изплува пред Тао — холографска проекция от очилата на Килкъни. Тънка жълта линия се проточваше от мястото, където стоеше Тао.

— Да, виждам я.

— Добре, очертал съм най-краткия път до контролната зала. Просто следвай жълтата линия. Ще отбележа места за изчакване, ако имам нужда да спреш за малко. Ще ти кажа, ако някой от пазачите се приближи към теб.

Тао пое по показания от Грин път, като вървеше бързо по полутъмните коридори.

— Добра работа, момчета — похвали ги старшият пазач, когато Килкъни беше закаран в контролната зала. — Сложете го на този стол и му завържете краката.

Килкъни беше целият в пот, сякаш беше стоял в сауна.

— Аз ще поема нещата оттук — каза старшият, когато Килкъни беше вече завързан. — Обходете периметъра и се опитайте да разберете как е проникнал.

Пазачите кимнаха и излязоха.

— Е, Худини, как успя да влезеш тук?

Килкъни го погледна право в очите, но не каза нищо.

— Попаднал си в света на болката, приятелю. Затънал си до гуша в лайна, а никой не дава пет пари за теб. Кажи ми защо си тук и работодателите ми може да те пощадят. Просто искаме да знаем какво

търсиш. Шпионираш за друга компания или просто искаш да създаваш неприятности?

Килкъни продължаваше да мълчи. Погледна покрай пазача към многобройните видеомонитори, като търсеше потрепервания в образа.

— Добре, прави се на герой. Не ми пука. Ти си този, който ще отиде в затвора.

— Задръж, Роксан — каза Грин. — По коридора вдясно от теб върви пазач, приближава се.

Тао забави крачка и се ослуша, приближаваше пресечната точка на коридорите. Скоро чу стъпките на пазача.

Точно преди разклонението Тао прилепи гръб към стената и зачака. Очите ѝ бяха приковани във въображаемата линия, която мислено бе начертала през края на коридора. След няколко секунди единият крак на пазача пресече линия ѝ и тя се завъртя на дясното си стъпало и заби коляно в слабините му.

Пазачът се олюля и се преви. Тао заби коляното си в лицето му. Главата на мъжа отлетя назад, от устата му шурна кръв и се посипаха избити зъби. Докато той се свличаше, Тао сграбчи главата му и я блъсна в пода. Пазачът застина неподвижен, загубил съзнание, Тао се наведе над него, разкачи радиото му и извади беретата от кобура.

— Пътят до контролния център е чист — съобщи Грин.

— Разбрано.

Пазачът сграбчи слушалката на телефона и натисна бутона за бързо набиране. Дюрок вдигна още при първото позвъняване.

— Какво става? — попита той рязко.

— Сър, хванахме нарушител. Изглежда е действал сам, но пратих хора да проверят сградите.

Килкъни видя потрепване на един от екраните. Секунда по-късно потрепването се повтори.

— Добре. Разбрахте ли нещо от него? — попита Дюрок.

— Не, сър.

— Опиши ми го.

— Бял мъж, около метър и осемдесет, строен и мускулист, гладко избръснат, с късо подстригана червена коса. Изглежда почти като военна подстрижка.

— Червена коса? Изпрати ми негова снимка — нареди Дюрок.

— Изчакайте, сър.

Пазачът натисна бутон за изчакване, остави слушалката и взе един цифров фотоапарат. Още един от мониторите потрепна.

— Усмихни се, задник — каза пазачът и снима Килкъни.

После свърза камерата с компютъра и изпрати снимката на електронната поща на Дюрок.

Вдигна слушалката и освободи бутона за изчакване.

— Снимката пътува към вас, сър.

— В момента отварям файла.

Стомахът на Дюрок се сви, когато на монитора се появи лицето на Килкъни.

— Merde! Задръжете го там. Идвам след малко.

— Да се обадя ли на полицията?

— Не, лично ще се заема. Не го изпускай от очи, докато пристигна.

— Да, сър.

Пазачът погледна слушалката учудено, после бавно я остави на мястото ѝ. Мониторът, който показваше коридора пред контролната зала, потрепна.

— Е, приятелче, положението ти току-що съвсем се сговни. Шефът лично ще се заеме с теб. Идва насам, за да си побъбрите, но не мисля, че ще ти се стори особено приятен.

— Значи ще трябва да си тръгнем, преди да е пристигнал — каза Тао, като насочи пистолета си право в челото на пазача. — Освободи го.

Стреснат, пазачът взе бавно ножици от бюрото и срязва въжетата около китките и глезените на Килкъни.

— Как сме с времето? — попита Килкъни.

— Имаме около три минути, преди някой от другите да се върне — отговори Тао. — И дори по-малко, ако реши да се обади и не получи отговор от нашия приятел тук.

Килкъни накара пазача да седне на стола и го завърза.

— Квит ли сме? — ухили се Тао, докато му подаваше бойното електронно оборудване и очилата.

— Май да — отвърна Килкъни с усмивка. — Грин, намери ни чист път навън.

— Радвам да те чуя отново, Нолън. Угасих външното осветление около сградата. Просто следвай пътя на дисплея си.

Грин ги изведе бързо от сградата. Килкъни и Тао хукнаха по моравата, като разчитаха само на далечните светлини от съседните сгради, за да откриват пътя си. Спряха при отвора на отводнителния канал.

Килкъни влезе пръв и бързо тръгна обратно към колата. Скоро се чу шум от перки на хеликоптер. Килкъни вдигна ръка и Тао спря. В небето на север просветваше червена светлинна.

Хеликоптерът кацна на площадката на покрива на „Виеложик“, остави пътника си и се издигна.

Белият лъч на прожектора му се плъзна по стената на сградата, а после по земята.

— Да се махаме — каза Килкъни. — Ако този хеликоптер се приближи до нас, веднага се опитай да намериш някакво прикритие.

Тръгнаха възможно най-бързо по калните пътеки на канала. Шумът от хеликоптера се усили и Килкъни видя яркия лъч да се устремява към тях. Те бързо се изкатериха по калните стени и се скриха под огромна секвоя.

Хеликоптерът се приближи към тях, пилотът явно се опитваше да намери следи от двамата нарушители. Тънки снопчета светлина се плъзнаха по Килкъни и Тао през гъстите клони на секвоята. Хеликоптерът спря за миг и прожекторът се насочи към дървото.

— Мамка му — изсъска ядосано Килкъни, — сигурно е видял отблясъка от очилата ми.

Сведе лице и обхвана слепоочията си с ръце. Хеликоптерът се повъртя още няколко секунди, после се отдалечи и всичко отново потъна в мрак.

— Мислиш ли, че ни забелязаха? — попита Тао.

— Не знам, но най-добре да не чакаме да разберем.

Те затичаха покрай ръба на отводнителния канал, докато стигнаха сляпата улица, където бяха оставили колата си. Изчакаха в сенките, но не забелязаха никой от охраната на „Виеложик“.

— Карай ти — каза Килкъни и подаде ключовете на Тао. — Аз ще те насочвам. Грин, там ли си още?

— Че къде да съм?

— Чудесно. Как да се измъкнем оттук?

17 март, 3:45

Ню Йорк Сити

— Здравей, Ню Йорк — извика Тао и най-после наруши мълчанието, което тегнеше над тях по дългия път към Манхатън.

— Ако видиш денонощна аптека, спри — каза Килкъни.

Тя се обърна към него:

— Добре ли си?

— Да. Просто ми трябва нещо.

— Има една в края на пресечката — каза Тао и зави към тротоара.

Килкъни посегна към дръжката на вратата.

— Стой тук — спря го Тао. — В този костюм приличаш на статист от „Лудият Макс“. Аз ще отида.

Килкъни вдигна вежди.

— И си мислиш, че просто ще се слееш с обстановката?

— Жена в плътно прилепнал костюм в Ню Йорк по това време на нощта през уикенда? — попита Тао саркастично. — Дори няма да ме погледнат втори път. Какво ти трябва?

— Нещо за повръщане.

Тао го изгледа, не изглеждаше да му е зле, и каза:

— Връщам се след минутка.

След като тя се върна, те пак потеглиха, после паркираха колата в гаража до студиото и влязоха вътре. Килкъни съблече горницето на костюма си и отиде направо към кухненската мивка.

— Какво правиш? — попита Грин. Тао го гледеше загрижено.

— Извличам доказателства.

Килкъни махна предпазната обвивка от капачката на сиропа от ипекакуана, прочете инструкциите и отпи от бутилката. Надвеси се над мивката и изчака лекарството да подейства. Не чака дълго. Грин и Тао се извърнаха, докато Килкъни повръщаше. Постепенно спазмите утихнаха и той се успокои.

Тао се приближи и протегна ръка да издърпа тапата на мивката. Вонята беше ужасна.

— Недей — спря я Килкъни, дишаше тежко. — Вътре има метална капсула. Трябва да я открием.

— Седни — нареди му Тао и го избута към отворения прозорец.

Прохладният нощен въздух го освежи и отвя част от миризмата от мивката. Като използва гумен маркуч, Тао разми гъстата маса от повърнато и бързо откри металната капсула.

— Това ли е? — попита тя, от ръцете ѝ капеше вода.

— Да — отговори дрезгаво Килкъни.

— Добре. — Тао извади тапата и изплакна мивката. — Добре ли си?

— Да. Не съм повръщал така, откакто напуснах флота. Поне този път няма да имам махмурлук.

— Какво е това? — попита Грин.

— Контейнер с проба от сондата „Пикел“. Открих сондата в лаборатория на четвърто ниво. Повечето от пробите вече бяха извадени, но и една е достатъчна, за да свърже „Виеложик“ с нападението.

Грин извади кутийка джинджифилова бира от хладилника и я подаде на Килкъни.

— Вземи, това ще успокои стомаха ти.

— Благодаря — рече Килкъни и взе бирата. — Докато не открих сондата, не бях напълно сигурен, че компания би организирила военно нападение, но ето го доказателството. А ако от „Виеложик“ са изпратили Дюрок да ограби LV-станцията, нищо чудно да са го накарали да удари и „ЮДжийн“.

— Но как са го направили? — попита Грин. — Ченгетата са установили съвпадение с ДНК-то на Иймс. Цялата история звучи просто невероятно.

Килкъни погледна металната капсула в дланта си.

— Нужно е съвсем малко — само непоклатимо доказателство, за да се покаже, че невероятното е самата истина.

17 март, 6:20

Бриджуотър, Ню Джърси

Доминик Мартино съблече костюма си за биохимическа защита и се отправи към външния коридор, където Лафит и Дюрок я очакваха.

— Една от капсулите с пробите липсва — съобщи им тя.

— По дяволите, Съмнър! — изкрещя Лафит. — Как хората ти са допуснали да се случи това?

— Мъжът беше заловен, когато напускаше комплекса на четвърто ниво — отговори Дюрок спокойно. — Не е имал връзка със съучастничката си. Бил е претърсен и хората ми не са открили нищо. Трябва да е скрил капсулата в тялото си.

— Но как е разбрал, че сондата е тук? — настоя Лафит.

— Мисля, че това е същият човек, когото срещнахме в Антарктида. Името му е Нолън Килкъни.

— Килкъни — повтори Лафит. — Чувал съм това име. Има един Килкъни, който в момента оглавява „ЮДжийн“.

— Освен това работи за консорциума по приложни изследвания в Мичиган, който е партньор на НАСА в проекта за LV-станцията. Килкъни е ветеран от специалните части на флота и разполагам с информация, която свидетелства, че е бил в Антарктида по време на нападението.

— Откъде е знаел?

— Не е знаел — каза Дюрок уверено. — По време на мисия нещата рядко вървят точно по план; има твърде много неизвестни. Килкъни е бил на неподходящото място в неподходящото време. Но как е успял да проследи сондата дотук? Може би в нея има някакъв вграден предавател.

— Сега той *знае*, че сондата е у нас — каза Лафит с горчивина. — Доминик, изследвай останалите капсули и пригответи всичко от сондата за изхвърляне. Съмнър, искам да вземеш капсулата от Килкъни незабавно.

— Да го убия ли? — попита Дюрок.

— Не, смъртта му сега би привлякла твърде много внимание. За момента е достатъчно да си възвърнем капсулата. И недей да докладваш за случая на полицията. Ще се държим сякаш нищо не се е случило, това ще подкопае доверието в твърденията му.

— Разбирам, ще кажа на охраната, че това е било тест за проверка на сигурността.

Мартино изтри потта от челото си с ръкав, а после погледна зелената материя и попита:

— Друг, освен мен влизал ли е в преходната зона или в лабораторията на четвърто ниво след проникването?

— Не — отвърна Дюрок. — Килкъни е бил заловен в коридора на второ ниво. Хората ми не са ходили по-навътре.

— Господа, Килкъни може и да е взел нещо ценно от нас, но смятам, че е оставил нещо също толкова ценно от себе си.

17 март, 21:00

Ан Арбър, Мичиган

Килкъни извади три студени бири от хладилника, докато Грин слагаше кутия с пица на масата.

— Хубаво местенце — каза Тао и взе предложената бира.

— Просто стара ферма, но за мен е дом.

— Получих вести от Барнет — съобщи Тао. — Поздравява ни, че сме доказали участието на „Виеложик“ в нападението в Антарктида.

— Навярно са изпитали голямо облекчение, че не е било военно действие срещу Съединените щати.

— Е, какво ще правим отгук нататък? — попита Грин. — Ще повикат ли ченгетата?

— Не мисля — отговори Тао. — Капсулата, която откраднахме, е придобита с крайно незаконни действия. А дори и полицията да се намеси, няма да открие нищо — сондата сигурно вече е изчезнала. Случаят се превърна в тайно разследване на международна корпорация. Министерството на правосъдието ще има нужда от много повече доказателства, преди да изправи „Виеложик“ пред съда.

Килкъни си взе парче пица от кутията и каза:

— Утре ще покажа на Йймс капсулата, после ще я занеса в „ЮДжийн“ да изследват съдържанието ѝ. Ако формата на живот, която намерихме в езерото Восток, е уникална в генетично отношение, разполагаме със средство, което можем да използваме срещу „Виеложик“.

— Какво имаш предвид? — попита Грин.

— Ако пробите съдържат ДНК, специфична само за езерото Восток, и знаем какво да търсим, можем да попречим на „Виеложик“ да патентова някоя от скъпоценните си генетични поредици.

— Или да ги изнудваме — добави Тао.

— Под „ние“, предполагам, имаш предвид правителството на САЩ — каза Килкъни, — а не нас тримата.

— Разбира се — отговори Тао, но не звучеше особено категорично.

— Това за пробите от Восток го разбирам — каза Грин. — Но какво печелят „Виеложик“, като натопят Иймс за убийството?

— Те искат „ЮДжийн“ — обясни Килкъни. — Изпълнителният директор на „Виеложик“ е направил предложение на Иймс и Сътън малко преди убийствата и Оз го е отхвърлил.

— Не можем ли да извадим Иймс от затвора с това, което вече имаме? — попита Грин.

— Не — отвърна Килкъни безстрастно. — Търговията с къси позиции на Дюрок и връзките му с „Виеложик“ не са достатъчни, за да докажем наличието на конспирация. Всички събрани улики все още сочат Оз като убиец. Проблемът с тези две събития е, че са организирани така, че да могат да се обяснят лесно. Злополучна самолетна катастрофа и убийство от ревност. Сега, след като доказахме, че „Виеложик“ стои зад нападението на Антарктида, вече съм убеден, че те са виновни и за убийствата. Проблемът е, че нямам идея какво да търся, за да докажа невинността на Иймс. Може би той ще успее да ми помогне.

Дюрок седеше на мястото до шофьора на сивия шевролет „Блейзър“ и с интерес слушаше разговора в дома на Килкъни. Камионът беше паркиран до новия строеж срещу семейната ферма на Килкъни, която се виждаше ясно оттам.

Един от тримата мъже, които Дюрок беше довел със себе си, се бе качил на недовършения покрив на постройката и изпращаше нискочестотен лазерен лъч към осветения прозорец. Плътният лъч светлина се удряше в гладкото стъкло и абсорбираше малките вибрации, причинени от звуците вътре, след което се отразяваше към приемателя.

Шофьорът смъкна слушалките от главата си и се обърна към Дюрок.

— И Килкъни, и Тао са вътре, капсулата е в тях. Ще влезем ли да я вземем?

— Глупаво е да нападаме такъв човек в собствения му дом. Килкъни ни даде информацията, която ни трябваше, за да вземем

капсулата с минимум усилия.

18 март

Килкъни и Балог седнаха до преградата в стаята за посещения и изчакаха полицаия да доведе Иймс. Белезниците на арестанта бяха свалени, след което полицаят излезе и затвори вратата. Иймс бавно се приближи до преградата, дните, прекарани в затвора, бяха подкопали увереността му.

— Как си? — попита Килкъни.

— Добре — излъга Иймс.

Килкъни се обърна към Балог.

— Ако го осъдят, каква присъда го очаква?

— Обвинението иска двойна доживотна за убийствата, плюс още няколко години за изнасилването. При това положение първото изслушване за предсрочно освобождаване ще е след не по-малко от тридесет години.

Иймс сведе глава, докато Балог говореше.

— Ще съм прехвърлил седемдесетте. Не че има значение. Мъжете в моето семейство рядко преживяват шестдесет и пет. — Иймс се засмя насила. — Лоши гени, предполагам.

— Значи ще трябва да докажем, че си невинен. Но ми трябва помощта ти — каза Килкъни.

— Питай.

— Не знам как другояче да се изразя, но как е възможно полицията да открие твое ДНК в тялото на бившата ти жена?

Иймс се втренчи в него за миг, преди да осъзнае, че въпросът не е обвинение.

— Не мога да го обясня. С Тив разгледахме лабораторния доклад и единствената подозрителна ДНК проба, взета от местопрестъплението, е спермата. Никога не съм дарявал сперма, а и не съм правил секс, откакто се разделихме с Фей. Нито съм се подлагал на никакви хирургически операции, които да изискват пълна упойка, така че не е имало възможност някой да вземе проба от мен,

докато съм бил в безсъзнание. Тъй като нямам идентичен брат близък, единственото ми обяснение за ДНК съвпадението, е лабораторна грешка. За съжаление не можах да открия нередности в извършените процедури, а аз съм експерт.

— Може би има и друг начин — каза Килкъни. — Ами ако някой да се сдобие с проба от твоето ДНК и от нея създаде улика, която да използва срещу теб?

Иймс го погледна право в очите и каза:

— Нолън, това е едно огромно „ако“.

— Знам. Но възможно ли е?

— На теория, но няма да е лесна работа. Трябват ти няколко добри чисти копия от ДНК, с които да работиш, и място, където да ги имплантираш — приемни клетки от някакъв вид. След като това бъде направено, трябва да откриеш начин да дедиференцираш тези клетки.

— Дедиференцираш? — попита Килкъни.

— В първите няколко седмици след зачатието всички клетки са недиференцирани — тоест всички те са идентични и всяка има потенциал да бъде използвана в строежа, на която и да е част от тялото. Наследниците на някои от тези клетки ще станат мускули, други — нерви и органи, но на този етап те всички са еднакви. При раждането, клетките ни вече са диференцирани, специализирани и една кожна клетка не може да произведе костна клетка. Нещо се случва с ДНК-то в диференцираната клетка, което я кара да игнорира всякаква друга информация, която не е свързана с конкретната ѝ задача.

— Значи ДНК-то на нервна клетка ще използва само инструкциите, които са свързани с работата на нервните клетки, и ще игнорира всички останали?

— Именно. Разбира се, възможно е да се дедиференцира ДНК, както една група изследователи клонираха няколко крави, но това не е лесна работа. Разбира се, истинският проблем е да се вкара ДНК-то в ядрото на някои стволови клетки и да се накарат тези клетки да отгледат определени тъкани, да кажем кожа, кръв и коса, в епруветка.

— Ако могат да клонират крава, защо просто не направят твое генетично копие и не вземат клетките, които им трябват от него? — попита Балог.

— Проблемът е в съзряването — отговори Иймс. — Мъжете не получават пубисно окосмяване и не произвеждат сперма до пубертета, което значи, че трябва да са направили този клонинг преди дванадесет години. Но всичко това са глупости така или иначе. Нещата, за които говорим, засега не са възможни и определено не са били възможни през деветдесетте. За да произведете кръв, ви трябва не само кръвни клетки, но и плазма, и всичко останало, което се открива в нормалната кръв. Сперматозоидите и спермата ще са още по-сложни за синтезиране. Ще се изненадам, ако нещо такова може да се създаде преди края на века.

— Вярвам, че и сега е възможно — каза Килкъни.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Балог скептично.

— Не, но нека ти покажа нещо.

Килкъни извади капсулата с пробата и я протегна към преградата. Иймс я разгледа няколко секунди, после очите му се разшириха от удивление.

— О, Господи! Това ли е...

Килкъни кимна.

— Мислех, че сондата е била разрушена при катастрофата. Откъде я взе? — попита Иймс въодушевено.

— Беше в лабораторията на „Виеложик“ в Ню Джърси, както и сондата „Пикел“, цяла-целеничка.

— Как е попаднала там?

— Не мога да кажа, но засега никой от вас двамата не е виждал това, ясно? — каза Килкъни, докато прибираше капсулата в джоба си.

Иймс и Балог кимнаха.

— Хипотетичен въпрос — продължи Килкъни, като погледна през стъклото към Иймс. — Ако „Виеложик“ са произвели ДНК доказателствата, въз основа на които те обвиниха, къде да търся доказателство, че са могли да го направят?

— Има само шепа хора в света, които имат подготовката да се опитат да направят подобно нещо — отговори Иймс. — И само един от тях работи за „Виеложик“ — Доминик Мартино. Срегнах я миналия месец в Ню Йорк на вечерята у Лафит. Изглежда, те двамата са много близки. Мартино е блестяща. Направила е много пионерски изследвания върху механиката и генетиката на клетките — по-голямата част е свързана с начина на възпроизводство на клетките и причината,

която ги кара да спрат да се делят. От статиите, които съм чел, тя се интересува от рака, стареенето и плодовитостта. Има частна лаборатория близо до Париж и картбланш от „Виеложик“ да прави собствени проучвания.

— Артист с богат покровител — обади се Балог.

— Мислиш, че Лафит и Мартино са отговорни за убийството на Фей и Лойд? — попита Иймс.

— Не знам със сигурност — отговори Килкъни, — но определено ми изглежда така.

— Случай като този се свежда до три неща — намеси се Балог. — Средство, мотив и възможност. Нолън, можеш ли да посочиш такива?

— Близо съм до изясняването на мотива, а човек като Лафит създава сам възможностите си. За съжаление средството, което е използвано, е толкова невероятно, че трябва да намеря самото оръжие, или в този случай епруветката с ДНК в нея, за да докажа, че тъкмо тези хора са те натопили.

— Напусна затвора. Насочва се на юг по „Карпентър“ — докладва мъжът, който следеше Килкъни.

— Разбрано.

Дюрок даде знак на хората си да заемат позиции. Двамата мъже излязоха от шевролета и огледаха паркинга. Беше пълно с коли на служители на фирми, които взимаха под наем офиси в изследователския парк. Хората на Дюрок умело разбиха ключалките на две по-стари коли — пикап и кадилак — и след кратка борба с жиците запалиха двигателите.

— На „Елсуърт“ е. Приближава завоя. Дава мигач.

Килкъни подкара мерцедеса си по частната алея на изследователския парк и зави по отклонението, което водеше към сградата на „ЮДжийн“. Видя няколко празни места за паркиране и се насочи натам.

Шофьорът на кадилака гледаше черната спортна кола, която се носеше към него. Прецени, че се движи с около петнадесет мили в час. Изчака, докато мерцедесът се приближи, после включи на скорост и натисна газта. Задвижван от древния седемлитров осемцилиндров двигател, кадилакът се изстреля на алеята.

— Мамка му! — извика Килкъни и натисна спирачките.

Но нямаше достатъчно място, за да спре и мерцедесът се вряза странично в кадилака. В същия миг пластмасовото покритие на волана отлетя встрани и предните въздушни възглавници се задействаха.

Шофьорът на пикапа включи на задна и се блъсна в мерцедеса. И двете врати от страната на пътника се вдлъбнаха навътре и страничните въздушни възглавници се разтвориха. Килкъни беше изтласкан към вратата, а главата му се блъсна тежко в стъклото.

Хората на Дюрок слязоха от колите и се затичаха към мерцедеса. Отвориха вратата на Килкъни, срязаха колана му и го смъкнаха на земята. Нолън беше още замаян от удара по главата. Шофьорът на

кадилака го удари два пъти в корема, а после го претърси заедно с другия.

След малко шофьорът на пикапа извика:

— Взех я.

Дюрок завъртя шевролета и двамата мъже се качиха в него. Отдалечиха се точно когато първите хора започнаха да излизат от близките сгради, за да видят катастрофата.

— Как си? — попита Тао, когато влезе в стаята на Килкъни в университетската болница.

— Отнесох още един удар по главата, но ще оживея. Взеха си капсулата. Дори нямахме възможност да отворим проклетото нещо.

— Учудвам се, че не са те убили.

— Не се оплаквам, но времето ни изтича.

Тао поклати глава.

— Сондата сигурно вече е претопена. Няма начин да намерим нещо, което да бъде идентифицирано като част от нея. Правителството ще трябва да ги натисне по друг начин, за да ги накара да си платят за грабежа.

— С какво, глоби и санкции? Голяма работа, няма що.

— Трябва да бъдеш реалист.

— Чувството ми за реализъм изчезна, когато Дюрок свали самолета ми. От „Виеложик“ убиха осем души в Антарктида, докато преследваха бизнес целите си, а бих се обзаложил на всичко, че те са натопили и Иймс за убийството, за да завладеят „ЮДжийн“.

— Но можеш ли да го докажеш?

— В този момент не ме интересува мога ли да го докажа пред съда. Ние ги разтърсихме, като проникнахме в лабораторията им в Джърси. Време е да се разровим по-надълбоко.

Тао разпозна у Килкъни същото онова желание, което я тласкаше да се завърне в Китай — беше оставила добри хора зад себе си, хора, които заслужаваха да бъдат защитени. За Килкъни Иймс беше такъв човек.

— Какъв е планът ти? — попита тя.

— Отиваме в Париж — отговори Килкъни. — Или поне ти отиваш, докато аз съм закотвен тук под наблюдение.

19 март,

Париж

След осемчасовия полет с „Нортуест“ от Детройт Тао пристигна на летище „Шарл дьо Гол“ малко преди единайсет сутринта. След като мина през митницата, тя завлачи куфара си към една от стоянките за таксите. Мургав шофьор хвърли остатъка от цигарата си на тротоара и я смачка с крак, докато тя се приближаваше към колата му.

— Улица „Габриел“ номер две — каза Тао и му подаде куфара си.

— Американското посолство, поп? — попита той.

— Oui, посолството — отговори тя, доволна, че тази сутрин няма да ѝ се налага да използва малкото си познания по френски.

Преди града таксито слезе от магистралата към булевард „Периферик“, околоръстен път, който обгръщаше Париж като бетонна огърлица. Шофьорът взимаше завоите, сякаш се състезаваше в Льо Ман. Тао гледаше през прозореца. След пет минути излязоха на Авеню дьо ла Гранд Арме и влязоха в града. Като зави покрай Триумфалната арка, шофьорът продължи надолу по Шанз-елизе към улицата с посолствата.

Когато Шанз-елизе се вля в Плас де ла Конкорд, колата се потопи в морето от коли по площада.

— Можете да ме оставите тук — каза Тао.

Таксито свърна покрай Рю дьо Риволи. Право пред тях се издигаше внушителната сграда на американското посолство, увенчана с два каменни белоглави орела. Шофьорът измъкна куфара на Тао от багажника и тя му плати, пресече улицата и представи документите си на портала на посолството.

Беше заведена до малка, лишена от прозорци заседателна зала, където ѝ предложиха чаша кафе. Няколко минути по-късно в стаята влезе висок, слаб мъж с тъмнокастения коса, облечен в морскосин раиран костюм.

— Госпожице Тао — каза той провлачено. — Аз съм Удал Уокър, шефът на подразделението на ЦРУ тук, в Париж.

Той го произнесе „Пари“ с удължени гласни.

— Обзалагам се, че това не го признавате често публично — отвърна Тао и му подаде ръка.

Уокър се усмихна.

— Не, госпожо. Официално аз съм просто бюрократ от данъчните служби, така че хората обикновено се стремят да ме отбягват. Цялата ни операция тук е под прикритието на одиторски екип.

— Успяхте ли да намерите информацията, която ви поисках?

— Навън е прекрасен пролетен ден — каза Уокър. — Нека се поразходим.

Тао остави куфара си в заседателната зала и придружи Уокър навън до Рю дьо Боаси-д'Англез. Пресякоха улицата и продължиха по Рю дьо Риволи, като подминаха мястото, където шофьорът на таксито я беше оставил. Стотици хора изпълваха тротоарите пред тях, тъй като улицата минаваше покрай Тюйлери по посока на Лувъра и бе отрупана с ресторанти и магазини.

— Виждате ли онзи обелиск там? — попита Уокър.

— Да — отговори Тао.

— Донесен е от храма в Луксор, подарък от египетския вицецрал за краля на Франция. — Уокър спря на ъгъла, където Рю Роял се пресичаше с Рю дьо Риволи.

— Точно сега се намираме до „Отел Крийон“ — скъп е, но си заслужава цената. Сградата от другата страна — тази, която изглежда точно като хотела — е централата на „Виеложик“. Кабинетът на Лафит е на третия етаж. Най-вероятно той е там сега. Пристигна вчера с „Конкорд“. Заедно с Мартино.

Тао хвърли поглед към прозорците, после през Плас де ла Конкорд към Сена и Рив Гош отвъд.

— Има добър изглед.

— За сто милиона франка би трябвало. Сделката, с която Лафит купи тази сграда от френския флот, все още е плод на обсъждания и клюки. До кабинета му има апартамент, който той използва, когато работи до късно. През останалото време живее в замъка си близо до Верной-сюр-Арв, малко над сто километра западно от Париж.

Замъкът е на триста години — с много земя, коне и доста добра охрана.

— „Серберус Секюрите“?

— Да.

— Ами Мартино?

— Тя има апартамент в града и лаборатория в Еври. Всички подробности, които ви интересуват, са в кабинета ми. Просто ми хрумна, че бихте желали да хвърлите бърз поглед на седалището на „Виеложик“, след като са ни съседни. Предполагам, ще се върнете покъсно, за да огледате. След като се настаните.

Тао кимна и попита:

— А къде ще се настаня?

— Всичко е уредено — отговори Уокър. — Имаме апартамент, в който ще можете да работите, кола — всичко на фалшивата ви самоличност — и оборудването, което поискахте, съгласно заповедите на директора ще ви осигурим всякаква логистична подкрепа.

— Благодаря — отговори Тао. Беше се загледала в обелиска, опитваше се да си спомни нещо, нещо, което беше прочела преди години. — Плас де ла Революсион.

— Моля? — попита Уокър, едва я чуваше през шумотевицата на движението.

— Името на това място, или поне така е било наричано за кратко преди неколкостотин години. — Тао посочи към обелиска. — Там революционерите са издигали гилотината си и са раздавали правосъдие. Екзекутирали са две хиляди и осемстотин души; по площада имало толкова кръв, че добитъкът отказвал да премине оттук.

— Ужасна история.

— Революциите, при които една форма на тирания измества друга, никога не са мирни. И мога да ви уверя, от личен опит, че едно тиранично революционно правителство се поддържа с чести кървави жертвоприношения. В известен смисъл е иронично, че Лафит е решил главното седалище на компанията му да бъде точно тук.

— Защо мислите така?

— „Виеложик“ е на предната линия на научната революция, изцяло обвързана с въпросите за живота и смъртта, а Лафит притежава всички черти на тиранин.

20 март,

Еври, Франция

Доминик Мартино паркира своето беемве зад ненатрапващата се двуетажна тухлена къща и влезе през една необозначена врата. Сградата бе построена през петдесетте години на деветнадесети век като пекарна. „Виеложик“ я бяха купили преди шест години и преустроиха долния етаж в магазин за сувенири, а горния в лична лаборатория за изследвания на Мартино.

От площадката на втория етаж Мартино влезе в празна стая, която служеше като вестибюл към нейната лаборатория. Отиде до подсилена врата от неръждаема стомана и постави ръка върху стъкления панел на стената. Устройството сканира дланта ѝ и сравни уникалната конфигурация на линиите с данните, записани в паметта. След като откри съвпадение, вратата се отключи.

Във външната стая за преобличане Доминик свали дрехите си, пристъпи във въздушния шлюз и затвори вратата. След няколко секунди я обля ултравиолетова светлина, която уби всички микроби по кожата и косата ѝ.

Сърцето на Мартино винаги биеше учестено, докато тя стоеше гола и в очакване във въздушния шлюз. Но не от притеснение или срам. Чувстваше се като някой древен шаман или върховен жрец, който извършва ритуали за пречистване, преди да влезе в свещената обител — предвкушването на срещата с магичното и мистериозното.

Когато обеззаразяването приключи, вътрешната врата се отвори и Мартино влезе, мина покрай душкабината и мивката и отвори една херметично запечатана торба. Извади от нея стерилни дрехи за еднократна употреба, мрежа за коса, хирургическа маска и чифт латексови ръкавици.

После мина през последната врата и влезе в своята светая светих. Лабораторията бе в бяло и светлосиньо — успокояващи цветове.

Чуваше се единствено монотонното жужене на хладилниците, криогенните фризер и свистенето на въздуха през ХЕПА-филтрите.

Мартино отиде до лабораторната маса, взе пипета и извлече малко количество течност от стъклена колба. Капна малко на предметно стъкло и го погледна през окуляра на микроскопа. Пробата гъмжеше от новосформирани стволони клетки, всяка напълно идентична с останалите, всяка способна да се развие в различен вид клетка в тялото.

Мартино извади по-голяма проба от стъклената колба и пълна течността в СГ-машината. СГ означаваше сперматогенеза, процесът, при който организмът на мъжкарят от определен вид създава сперматозоидна клетка. СГ-машината беше създадена да произвежда изкуствено сперма на бозайници и семенна течност от пробен генетичен материал. Допълващата я машина, ОВ-машината, създаваше яйцеклетки за инвитро оплождане.

И двете машини бяха разработени благодарение на изследванията на Martino върху клетъчната механика и отначало бяха създадени да продължават доходните чистокръвни поколения при конете и други видове добитък, както и за да възстановят популациите на застрашени и изчезващи наскоро животински видове. Технологията също така обещава да помогне на безплодните двойки да се сдобият с биологичен наследник.

Като екстраполяция на потенциала на машината Martino беше дала предложение на Лафит да създадат биологична дъщеря на двойка лесбийки чрез създаването на сперма от ДНК-то на едната от двете жени. Тя дори се заигра с идеята да създаде яйцеклетка от мъжки генетичен материал. Оплодената яйцеклетка щеше да има нужда от донорска утроба, но за първи път мъж можеше да бъде биологична майка на дете. Колкото повече проникваше в деликатното вътрешно устройство на клетките, толкова повече божествена власт над механиката на живота усещаше Martino.

В други направления на изследванията си тя беше преминала границите в подтикването на недиференцирани клетки да станат клетки от определени части на тялото. Създаваше кожа, мускули и нервни клетки в епруветки и вече имаше напредък и с вътрешните органи и костния мозък.

Всички машини на Мартино бяха в ранен изпитателен етап и ги деляха още години от получаването на одобрение от правителството, за да бъдат пуснати за търговска употреба. Единственият ключов елемент, който все още ѝ липсваше, беше скорост. Времето, необходимо, за да се прочете цялата дължина на човешкия геном, се бе съкратило от едно десетилетие на три години, а сега и до малко по-малко от година — но за Мартино това беше твърде много време.

Присъединяването на „ЮДжийн“ към „Виеложик“ обещавахе да намали времето за четенето на генома на даден човек до няколко дни. Подобна скорост би позволила на „Виеложик“ да създава фармацевтични продукти, съобразени с индивидуалните потребности на болния — иновация, която щеше да разтърси пазара на лекарства като мощно земетресение.

Тя отвори вратата на лабораторния фризер и извади малка епруветка. Вътре чист Трис-ЕДТА разтвор се съхраняваше в течно състояние и запазваше деликатните нишки ДНК, които старателно беше получила предишния ден. След завръщането си от САЩ тя беше започнала извличането на ДНК проби от потта, оставена от Нолън Килкъни по стерилния костюм по време на посещението му на четвърто ниво в лабораторията в Ню Джърси. Работата ѝ вече беше почти завършена.

Париж

Като провери финансовите новини в интернет, Шарл Лафит установи, че пазарната стойност на „ЮДжийн“ все още е около десет долара на акция — изключително ниска за многообещаваща биотехнологична компания. След първоначалния срив на акциите пазарът се беше успокоил и брокерите бяха избрали изчаквателен подход към компанията. Бъдещето на „ЮДжийн“ зависеше от изхода на предстоящия процес срещу Иймс.

Спадането на цената на акциите беше превърнало „ЮДжийн“ от скъпа придобивка в изгодна сделка и слуховете за интереса на Лафит към компанията само задържаха цената да не падне още повече. Другият що-годе стабилизиращ фактор бяха разработките на Иймс и Сътън. От своя страна, Лафит не беше направил нищо, за да оправдае слуховете за неизбежно поглъщане, макар че чрез отдела за връзки с обществеността на „Виеложик“ пусна изявление, което отричаше тези спекулации като празни брътвежи. Но все пак пазарът отбеляза, че, от друга страна, той не е продал нито една от акциите си от „ЮДжийн“.

„Времето още не е дошло — помисли си Лафит, докато четеше поредното мнение на анализатор за възможна смяна на собствеността на компанията. — Но скоро ще настъпи.“

Лафит повика графиките на „ЮДжийн“ от първоначалния публичен търг насам. Беше купил своите акции рано и петпроцентовият му дял му беше помогнал да удвои цената им в деня на откриването. От чисто инвестиционна гледна точка „ЮДжийн“ му се беше отплащала добре до самия крах, който беше заличил всичките му дивиденди, както и печалбите от инвестициите му.

Като премина от цената на акциите към търгуваните количества, Лафит отбеляза първоначалното издигане, когато „ЮДжийн“ за първи път се бе появила на пазара. След това количествата спадаха постепенно до февруари, когато отново имаше покачване. Лафит се вгледа в издигането на кривата, която отразяваше паническото

разпродаване на акциите на компанията, но забеляза, че всичко започва няколко дни преди убийствата. Като провери цената на акциите през този ден, той установи, че тя е леко занижена. Само по себе си, малкото спадане в цената на акциите беше в нормите на колебанията на пазара, но в съчетание с увеличеното количество търгувани акции то означаваше, че някой беше продавал целенасочено.

— Защо си толкова замислен, Шарл? — попита Мартино, докато влизаше в кабинета му.

— Съвпадение, струва ми се, но доста озадачаващо.

Мартино седна на ръба на украсеното с резба бюро, свали едната си обувка и пъкна стъпалото си в скута на Лафит.

— О, и какво е то?

— „ЮДжийн“. Много техни акции са сменили притежателя си в дните преди убийствата — каза Лафит, като масажираше крака ѝ. — Хората са продавали.

— Това необичайно ли е?

— Не съм сигурен. Или е случайност, или някой, който е знаел какво ще се случи, се е възползвал от ситуацията. Но това е невъзможно, нали, любов моя?

Мартино усети ръката на Лафит да се движи нагоре по прасеца ѝ и да се свива около добре оформения мускул.

— Разбира се. Как би могъл някой да знае за убийствата, преди те да се случат?

— Точно това имах предвид.

21 март

Париж

След като паркира беемвето си в затворения гараж, Марино влезе в сградата „Пиер дьо Тай“ в осми район, прибра пощата си и се изкачи по витото стълбище към апартамента си на четвъртия етаж. Сградата беше на Авеню Монтен, в един от най-скъпите квартали в Париж и само на няколко пресечки от седалището на „Виеложик“.

През рамо Марино носеше плетена торба с покупките, които беше направила за вечеря. Ключовете ѝ подрънкваха в ръката ѝ, докато тя се приближаваше към високата врата на апартамента. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя, но се оказа, че вратата е отключена.

„Странно — помисли си. — Сигурна съм, че заключих тази сутрин.“

Открехна предпазливо вратата. Светлините в голямата стая бяха включени и се чуваше нежна музика.

— Шарл? — провикна се Марино.

— Страхувам се, че не е той, Доминик — отговори Дюрок, който се появи от терасата.

— Какво правиш тук? Къде е Шарл?

— В замъка си.

— Не трябва ли да се грижиш за сигурността му?

— Хората ми нямат нужда от бавачка — заяви Дюрок самоуверено, тръгна към нея и хвърли коженото си яке на канапето. — Взех си свободна вечер.

— И реши, че ще я прекараш тук — процеди Марино с презрение. — С мен?

Дюрок спря само на няколко сантиметра от нея. Тя не помръдна. Той я прегърна и плъзна ръце към задника ѝ, като мачкаше силно плътта ѝ. Чантата ѝ се свлече от рамото ѝ и падна на мраморния под.

— Точно това мисля да направя.

Мартино се вгледа в мастиленочерните очи на Дюрок, после притисна устните си в неговите. Езикът ѝ трескаво се стрелкаше в устата му. Ханшът ѝ се притисна към него и започна да се движи в ритъм със свиването на дланите му върху задника ѝ.

Ръцете ѝ се плъзнаха по предницата на памучната риза без яка, залепнала за гърдите на Дюрок като втора кожа. Тя сръчно разкопча колана му, разтвори панталоните му и мушна ръката си вътре. Започна да целува и оближе бузата му, като се придвижваше към ухото.

— Както винаги — прошепна тя съвсем тихо, — носиш прекалено много дрехи.

Съблякоха се един друг, без да мърдат от мястото си. Тя го прегърна през раменете и се притисна към него. Той отново сграбчи задника ѝ и докато я повдигаше, тя уви крака около тялото му и склучи стъпалата си зад гърба му.

Дюрок остана изправен с леко разкрасени крака, а нейните се притискаха към хълбоците му и го придърпваха в тялото ѝ. Дюрок се бореше да запази равновесие — мускулите му се напрегнаха, екстазът приближаваше.

Телата и на двамата лъснаха от пот. Когато Martino усети, че тялото му се сковала, бавно изви гърба си назад. Вярваше, че той няма да я изпусне, но същевременно изпитваше възбуда от мисълта, че би могъл да го направи. Застена и отърка таза си в неговия, на което той отвърна със силно стискане на задника ѝ. Дюрок задържа дъха си, после издиша рязко, неспособен да се сдържа повече.

Мартино се притисна към Дюрок, докато силата му отслабваше. После бавно разтвори краката си и той нежно я положи на пода.

— Душ? — предложи тя тихо.

— Oui — отговори той, дишането му постепенно се нормализираше.

Влязоха под душа и отново правиха любов, преди да отмият сапуна от телата си.

— Впечатлена съм — каза Martino, като подаде на Дюрок пухкав хавлиен халат.

— Много ми липсваше. Аз липсвах ли ти?

— Всеки път, когато правех любов с него, ти ми липсваше.

— Тогава защо го правеше? — попита Дюрок.

Мартино се засмя, докато обличаше робата си.

— Бизнес, разбира се. Той също го знае. Ти, скъпи мой, си за удоволствие.

Дюрок я прегърна и целуна влажната ѝ шия.

— Може би, но той не е единственият с пари.

— За какво говориш?

— За бъдещето. Знам кои са лекарите, при които ходи. Шарл няма да живее вечно и съм сигурен, че ние с теб няма да бъдем споменати в завещанието му.

Мартино се отдръпна и завърза здраво робата си.

— Съмнър, какво си направил?

— Спечелих скромно състояние на пазара наскоро. Не може да се сравни с огромното богатство на Шарл, но е достатъчно да живеем комфортно до края на дните си.

— „ЮДжийн“?

— Да.

— Ах, ти, идиот такъв! Бях с Шарл вчера. Той откри, че много акции на „ЮДжийн“ са били продадени преди убийствата. Много е любопитен по въпроса.

— Няма да открие нищо, което да ме свързва със сделките — каза Дюрок уверено.

— Откъде си толкова сигурен? Ако заподозре нещо, ще го изтълкува като предателство.

— Вярвай ми, Доминик. Скоро само ти и аз ще знаем за това, а никой от нас няма да му каже.

22 март

Париж

След изписването от болницата Килкъни хвана първия полет за Париж. Той редовно поддържаше връзка с Тао, която събираше разузнавателната информация, необходима за предприемането на следващия им ход. Самолетът му кацна на „Шарл дьо Гол“ късно следобед. Килкъни носеше само ръчна чанта и куфарче, така че стигна на митницата преди другите пътници. Паспортът, който Тао му беше уредила, изглеждаше доста овехтял и служителят на митницата му хвърли само бегъл поглед, подпечата го и му го върна.

След като влезе в главния терминал, Килкъни започна да се разхожда небрежно, искаше да разбере дали го следят. Мина през няколко магазинчета, отиде до тоалетната, купи си вестник. След като се мота двадесетина минути и не забеляза нищо подозрително, той се отправи към изхода.

Когато излезе през автоматичните врати, той чу вой на полицейска сирена. Воят се усили и Килкъни се огледа за източника му. Забеляза черен полицейски микробус, който летеше към терминала, следван плътно от сив седан. Микробусът спря до тротоара, вратите му се отвориха и петима мъже, облечени в черните униформи на специалните части, изскочиха навън. Килкъни се отдръпна встрани от пътя на мъжете, които се насочиха към вратите на терминала. Но те се разделиха на две групи — трима минаха от едната му страна, а двама от другата. Дюрок излезе от седана и нареди:

— Искам го жив, ако е възможно.

Килкъни замахна с ръчната си чанта и я запрати към двамата вляво.

Чантата се удари в главата на единия и той залитна назад. Нолън пусна куфарчето си и се приготви да се отбранява. Друг от мъжете се приближи и Килкъни заби изпънатата си длан в гърлото му. Ударът беше толкова силен, че с върховете на пръстите си Килкъни усети

трахеята му. Очите на мъжа се изцъклиха и той започна да се дави. Килкъни го блъсна и се обърна да посрещне другите двама.

Като се концентрира върху един от мъжете, Килкъни изстреля два ритника в бърза последователност — един в слабините, а другия в главата — и го просна на тротоара. Другият запази хладнокръвие и Килкъни скъси дистанцията, като се опитваше да намери подходящ ъгъл за атака и да се изплъзне от клещите, в които беше попаднал. Мъжът обаче блокира атаката и Килкъни забеляза, че поглежда някъде над него.

Завъртя се мигновено и видя друг от нападателите да замахва към него с палка. Отклони удара с лявата си ръка, сграбчи дървената палка, точно над ръцете на нападателя и я изви рязко назад. Върхът ѝ счупи носа на мъжа и му изби няколко зъба.

Струя от някаква миризлива течност плисна Килкъни в лицето. Тротоарът се люшна под краката му. Главата му затуптя и всичко се завъртя лудо. Сякаш беше във варел, който се търкаля по склона на стръмна планина. Падна върху паважа в безсъзнание. Двама от хората на Дюрок го завързаха и го вкараха в микробуса.

— Закарайте го в гаража — нареди Дюрок и погледна неодобрително тримата мъже, които Килкъни беше пребил — само единият беше в съзнание. — А тези заведете при нашия лекар.

Еври, Франция

Вечерта се беше спуснала над малкото градче на брега на Сена и по улиците имаше съвсем малко хора. Тао огледа всичко около сградата, първо с кола, после пеша — търсеше някакъв знак, че лабораторията на Мартино се наблюдава. Не забеляза нищо.

Мартино сама си определяше кога ще работи и програмата ѝ беше непредсказуема. Това представляваше проблем за Тао, която трябваше да проникне в лабораторията ѝ. Удал Уокър обаче беше премахнал тази пречка, когато ѝ съобщи, че тази вечер Мартино и Лафит ще бъдат на вечеря в британското посолство.

Тао се беше уговорила с Килкъни, преди той да тръгне от Щатите, да се срещнат извън Еври в седем часа. Когато той не дойде на срещата, Тао тръгна към резервното място за среща, близо до лабораторията. Погледна часовника си — Килкъни закъсняваше, а възможността за проникване намаляваше.

„Сега или никога“, рече си тя. Беше решена да действа сама.

Докато вървеше по алеята, тя си сложи хирургически ръкавици. Стигна до задната врата и набра кода за достъп, който беше научила, докато шпионираше Мартино. Влезе и внимателно изкачи стълбите, шумът от стъпките ѝ се заглушаваше от тънките гумени подметки. Когато стигна площадката, Тао видя широка черна метална врата и рамка, вградена в каменната стена. Ключалките бяха изцяло механични и тя ги преодоля за по-малко от трийсет секунди.

Влезе в празна стая. В дъното ѝ видя друга метална врата. На стената до нея имаше квадратен стъклен панел — скенер на длани. Удал Уокър я беше снабдил и със схема на охранителната система на лабораторията на Мартино, което ѝ позволи да се подготви за това устройство.

Тао се приближи близо до скенера и издиша към него. Влагата на дъха ѝ замъгли стъклото и разкри мазния отпечатък от женска длан. Тао смъкна раницата си и извади някакво черно устройство, около

двайсет и пет сантиметра широко и осем дебело. Натисна бутона отстрани на уреда и от ъглите в горната му част се подадоха четири хидравлични крачета. Между тях имаше тъмна стъклена плоча. Тао нагласи внимателно устройството срещу стената, така че крачетата да паснат в ъглите на скенера.

Натисна втори бутон и крачетата бавно започнаха да се прибират, като избутваха лицевата част на устройството към скенера. Когато разстоянието между двете стъклени плочи стана по-малко от милиметър, от устройството се излъчи ярка светлина. Сканираше отпечатъка от женската длан.

Чу се приглушено изщракване, когато крачетата се прибраха още повече и двете стъклени плочи се докоснаха. Мигновено скенерът се обля в бяла светлина и затърси очертанията на човешка длан. Като използва информацията, събрана от отпечатъка на стъклото, устройството на Тао изпрати холографска проекция на ръката на Мартино към сензорите на скенера и отключи вратата.

Щом Тао проникна в стаята за преобличане, светлините се включиха. Тя наближи следващата врата, но не откри никакви охранителни устройства. Черен правоъгълен панел беше разположен на нивото на очите отстрани на вратата. След като го огледа внимателно, тя видя, че това е светец дисплей на думата: „OCCURE“. Отвори вратата и видя магнитна ключалка, вградена в рамката.

Пристъпи в помещение, което беше малко по-голямо от телефонна будка — въздушен шлюз. На срещуположната стена имаше друга врата. В мига, в който Тао затвори вратата след себе си, магнитната ключалка се задейства, а тъмното пространство се изпълни със синкава ултравиолетова светлина. Тао затвори очи и се заслуша в ниското електронно жужене на камерата. След няколко минути бялата светлина се включи отново и магнитната ключалка на следващата врата изщрака.

Тя влезе във втора стая за преобличане. На стелаж с метални лавици бяха наредени запечатани торби със стерилни облекла, ботуши, шапки, маски и латексови ръкавици. До стаята имаше душ, тоалетна и мивка.

„Всички домашни удобства“, помисли си Тао.

Сложи си маска и мина през последната врата в лабораторията на Мартино. Модерното, стерилно помещение беше в пълен контраст

със сградата, в която се помещаваше. Освен телефона на стената и компютъра, за който Тао предположи, че е включен в мрежа, лабораторията на Мартино беше съвсем изолирана от външния свят. Тао остана неподвижна за момент; чуваше се само едва доловимото свистене на преминаващия през филтрите въздух.

Тя тръгна към компютъра; скрийнсейвърът чертаеше красиви съчетания от фрактали. Тао натисна един клавиш и се появиха някакви работни данни. Тя погледна в горната част на екрана и прочете базисната информация. В графата „донор“ пишеше: Килкъни, Нолън. Тао се зачете, искаше да разбере какво точно смята да прави Мартино с клетките на Килкъни и как се беше сдобила с тях. Дотолкова беше потънала в това, че не забеляза, че шумът от въздухопречиствателната система е изчезнал.

Светлините започнаха да примигват и се чу вой на аларма. Малки дюзи се подадоха от тавана и зловецият съсък на изпускания от тях газ под налягане изпълни лабораторията. Тао се огледа, но не видя нищо да гори. В единия ъгъл на помещението имаше няколко червени бутилки, приковани към стената. Всяка от тях носеше надписа CO_2 .

„Въглероден диоксид!“

Лишеният от цвят и миризма газ бързо изместваше кислорода в стаята, докато се опитваше да потуши несъществуващия пожар. Тао задържа дъха си и хукна обратно по пътя, по който беше дошла. Дръпна вратата, но тя беше заключена. Притича до бутилките в ъгъла и започна да затваря вентилите, но газът продължаваше да изтича.

Вече не можеше да сдържа дъха си. Вдиша инстинктивно и пое въздух, който беше почти седемдесет процента въглероден диоксид. Закашля се, сякаш се бе задавила с вода.

Зрението ѝ се замъгли, зави ѝ се свят. Падна на пода, като кашляше и се даваше. Накрая изгуби съзнание.

Черният правоъгълен панел до въздушния шлюз показваше светещата дума: „OCCUPY“. Миг по-късно в лабораторията на Мартино влезе мъж. Лицето му бе скрито зад кислородна маска. Той се приближи до Тао и постави два пръста на посинелия ѝ врат. Извади радиостанция от джоба си, погледна часовника си и каза:

— Припаднала е. Изключете газа.

Съскането постепенно утихна и беше заменено от тихия шум на пречиствателната система. Лицето на Тао започна да възвръща цвета

си. Мъжът овърза ръцете и глезените ѝ с тиксо, после запуши устата ѝ с още една лепенка. Вдигна поглед към въздушния шлюз, през който влезе Дюрок. Той се приближи, вгледа се в неподвижното тяло на Тао и отбеляза:

— Добра работа.

Удал Уокър махна кислородната маска и попита:

— Кога да очаквам остатъка от парите?

— Веднага щом я занесеш в имението. Там ще те очаква чек.

— Няма ли да дойдеш и ти? — попита Уокър.

— Ще дойда по-късно. Имам друг ангажимент в Париж. Да я свалим в колата.

— Събуди се! — нареди далечен глас.

Острата миризма на амоняк изпълни ноздрите на Килкъни, атакува обонятелните му рецептори и изпрати свръхдоза възбуда към мозъка му. Миризмата прекъсна химически породената мъгла, която обгръщаше съзнанието му. Той бавно отвори очи.

Отначало всичко беше тъмно, после видя петна светлина. Зрението му постепенно започваше да се прояснява. Лежеше на пода на микробус, китките и глезените му бяха завързани. Задната врата беше отворена, а над него се бе надвесил някой и поднасяше пакет с ароматни соли под носа му.

— Идва на себе си.

— Събуди се — заповяда отново гласът.

Килкъни разпозна в мъжа, който го будеше — един от нападателите на летището. Той се отдръпна и друг мъж, облечен в смокинг, придружен от жена в черна рокля и шатуш^[1], пристъпи към вратата.

— Добре дошли в Париж, господин Килкъни. Аз съм Шарл Лафит. А това е д-р Доминик Мартино.

— Надявам се, ще ме извините, ако не стана.

— Разбира се — отговори Лафит. — Исках само да ви благодаря, че дойдохте тук. Така ми спестихте доста главоболия.

— Как по-точно? — попита Килкъни.

— Аз искам „ЮДжийн“, а вие ще ми я продадете.

— Как не.

— О, извинете ме. Сигурно използвам неправилното време. Ние вече договорихме условията на продажбата, които са доста щедри предвид скорошната девалвация на компанията.

— Вие сте луд.

— По-рано днес вие подписахте писмено заявление, с което поехте ангажимента да прехвърлите собствеността на „ЮДжийн“ на „Виеложик“. Сделката, разбира се, ще се извърши формално, след като

Осуалд Иймс бъде признат за виновен за убийство и изпратен в затвора. Това беше целта на вашето пътуване до Париж.

— Странно, не си спомням да съм подписвал нещо днес.

— Не се учудвам — каза Лафит самодоволно. — Моят екип за връзки с обществеността ще даде изявление пред електронните агенции утре, за да съобщи новината.

— Заедно с моя некролог предполагам.

— Съвсем вярно.

— Защо откраднахте сондата „Пикел“? Нямало е как да знаете дали сме намерили нещо ценно в езерото Восток.

— Това беше пресметнат риск.

— Ами убийствата на Лойд Сътън и Фей Олсън също ли бяха пресметнат риск?

— Не — отговори Лафит. — Сътън беше склонен да преговаря, но Иймс отказа. Не ми остави избор.

— Можехте просто да се откажете.

— Не и аз. Благодарение на навременната ви визита сега съм съвсем близо до това да се сдобия с „ЮДжийн“.

— Но защо? Какво целите? — попита Килкъни.

— Безсмъртие.

— Шегувате се.

— Страхувам се, че не — намеси се Мартино. — Макар че в краткосрочен план ще се задоволим с добро здраве и дълголетие.

— И как сондата „Пикел“ и „ЮДжийн“ се вписват във вашето търсене на безсмъртието?

— Предполагам, че сте запознат с теорията за еволюцията? — попита Лафит.

— Да.

— Оцеляват най-приспособимите. Организмите, които оцеляват в екстремни условия, успяват, защото са по-приспособими от останалите. Животът в езерото Восток е успял да се запази в пълна изолация в продължение на милиони години. Средата там предлага екстремни температури — от вледеняващ студ до изгаряща жегга, огромно налягане и изключително бедно съдържание на кислород.

— Разбирам уникалността на езерото Восток — каза Килкъни. — Но какво ви кара да смятате, че някакъв микроб ще ви разкрие тайната на вечния живот?

— Може да ме научи как е оцелял — отговори Лафит.

— ДНК е в основата на всяко живо същество на тази планета — обясни Мартино — и всеки вид има своите слабости и предимства. Има един процент разлика между ДНК-то на мишката и на човека. В генома на мишките са закодирани феноменални възможности за възстановяване — раните им заздравяват много по-бързо, отколкото при човека. Но плащат за това с ускорен метаболизъм и по-къс живот. Какво знаете за рака?

— Знам, че не искам да го имам — отговори Килкъни.

— Като болест, бих се съгласила, но като организъм ракът има на какво да ни научи. Телата ни остаряват, защото клетките ни се възпроизвеждат само определен брой поколения, после спират. При рака не е така. Всяко поколение е същото като предишното. Ако останалите клетки в човешкото тяло можеха да усвоят тази способност, никога нямаше да остаряваме.

— Значи смятате да режете и сглобявате ДНК, като избирате само най-добрите парчета?

— Грубо казано — каза Лафит, — но вярно по същество. Най-големият проблем е времето, нужно за декодирането на генома.

— И тук е ролята на „ЮДжийн“ — подхвърли Килкъни.

— Да. Технологията на „ЮДжийн“ ще позволи на Доминик и на останалите от изследователския ми екип да правят разбор на генома много по-бързо. Можех да направя Иймс богат човек, но той ми отказа. *C'est la vie.*

— Трябва да разберете, че като ме убиете, няма да постигнете нищо. Американското правителство е наясно какво е станало в Антарктида, а също и че „Виеложик“ е отговорна за това.

— Нека ме дадат под съд. Няма доказателства. Публично, вашето правителство все още твърди, че самолетната катастрофа е злополука. Да кажат нещо различно сега, без доказателства, би било много злепоставящо. А колкото до Иймс, има повече от достатъчно доказателства, за да го осъдят.

— Почти перфектно — каза Килкъни.

— Достатъчно близко до съвършенството, струва ми се.

— Всъщност сигурно нямаше да водим този разговор в момента, ако Дюрок не беше толкова алчен и не бе поставил акциите ни в къса позиция.

Лафит се вгледа ядосано в Килкъни.

— Какво?

— Дюрок притежава холдингова компания на Каймановите острови, наречена „Понт Ньоф“. С нейна помощ е поставил акциите на „ЮДжийн“ в къса позиция точно преди убийствата и е прибрал малко над двадесет милиона долара. Това ме доведе до „Виеложик“.

Лафит почервения от гняв.

— Идиот — просъска той.

— Кучето ви май се е изплъзнало от каишката.

— Това не те засяга — изръмжа Лафит. — Разполагам с пробите от езерото Восток, Иймс ще бъде осъден и „ЮДжийн“ ще бъде моя. Сбогом, мосю Килкъни.

Докато Лафит и Марино се отдалечаваха, мъжът, който го беше събудил, се появи отново и го напръска с упойващия спрей. Още веднъж всичко потъна в мрак.

[1] Шал, изплетен от косми на тибетска антилопа. Изключително рядък и скъп. — Б.пр. ↑

— Всички да си сложат ръкавиците — нареди Дюрок.

Мъжете си сложиха латексови ръкавици и извлякоха Килкъни от микробуса. Понесоха го след Дюрок и Мартино към първия етаж на стара тухлена жилищна сграда в долнопробната част на Монмартър. Нисковатови крушки едва осветяваха разбития коридор. Проскубана котка изсъска и изкуцука встрани от тях. Мястото вонеше на развалена храна, пот и урина.

— Сложете го на леглото — заповяда Дюрок, докато отключваше вратата на някакъв апартамент.

Стените и подът на едностайното жилище без прозорци бяха отвратително мръсни. Стаите като тази бяха незаконни, тъй като бяха вредни за здравето, но такава беше и работата на хората, които ги наемаха. Олющени парчета боя от стените и тавана покриваха пода като гнойни струпеи, заедно с други отпадъци и отломки.

Имаше двойно легло с прости, овехтели дървени табли, които бяха изпъстрени с изгаряния от цигари и издълбани инициали. Мръсни чаршафи покриваха разпадащия се матрак, чийто център отдавна се беше сринал в правоъгълен кратер. Мъжете, които носеха Килкъни, хвърлиха тялото му отгоре и матрактът потъна още малко. Няколко хлебарки побягнаха към сенките.

В ъгъла, близо до леглото, една жена седеше безжизнено на пода. Главата ѝ беше извърната към стената, празният ѝ поглед беше вперен в разпадащия се гипсов таван. Кичур сплъстена коса висеше над очите ѝ, а яркият грим не можеше да скрие бледнината на кожата. Малкото дрехи, които носеше — златисто прилепнало горнище и черна еластична минипола — бяха смачкани и навити на корема, откривайки гърдите и гениталиите ѝ. По ръцете и краката ѝ личаха убождания от игли. Малка капка кръв се процеждаше от миниатюрна дупчица в ръката ѝ — мястото на последната инжекция. На пода до нея лежеше спринцовка.

— Съблечете го и завържете ръцете и краката му за рамката на леглото — нареди Мартино.

Докато мъжете сваляха дрехите на Килкъни, Дюрок извади пистолета си и дръпна предпазителя.

— Нервен ли си? — попита го Мартино.

— Предпазлив — поправи я Дюрок. — Доста от хората ми са мъртви или ранени заради тоя тук. Не бива да го подценяваме.

— Той каза на Лафит за твоите борсови спекулации — съобщи Мартино с нежен гласец.

— Merde. А той как го прие? — попита Дюрок.

— Не остана доволен.

Мартино и Дюрок гледаха как двамата мъже събличат Килкъни. Мартино се наслаждаваше на голотата му, а Дюрок търсеше някакъв признак, че идва в съзнание. Тя сгъна дрехите на Килкъни на дървения стол, за да изглежда, че ги е съблякъл сам, после сложи портфейла с парите, кредитните карти и шофьорската му книжка в ръчната чанта на проститутката.

Двамата мъже закопчаха с белезници китките на Килкъни около централната пречка на таблата, после завързаха глезените му, като увиха краищата на въжетата около другата табла. Дюрок провери възлите, остана доволен и прибра пистолета си.

— Мисля, че мога да се справя оттук нататък — каза Мартино, като гледаше изваяното тяло на Килкъни.

— Сигурна ли си? — попита Дюрок.

— Ревнуваш, нали? — засмя се тя. — Съмнър, скъпи мой, няма защо да се страхуваш от мъртвец. Върни се в имението и ме остави да си свърша работата. Както и в Ан Арбър, и тук има някои неща, които трябва да свърша, за да направя сцената достоверна за полицията. Както и да е, ти не трябва ли да се занимаеш с онази азиатка?

— Да, макар че в нейния случай тялото няма да бъде намерено.

— Тогава върви. Ще се срещнем в замъка след няколко часа. Ще се оправя.

След като Дюрок и хората му си тръгнаха, Мартино заключи вратата на апартамента и бавно се приближи до леглото. Не откъсваше очи от стройното мускулесто тяло на Килкъни. Приседна до него и прокара пръсти през червените косъмчета по гърдите му. Тялото на Лафит беше голо като на бебе, докато другият ѝ любовник беше силно окосмен. Също като при Дюрок, и по кожата на Килкъни имаше много белези, които тя проследи с пръсти.

Сърцето на пленника биеше бавно под ръката ѝ, тялото му спеше изкуствен сън. Тя бръкна в чантичката си и извади нож с дървена дръжка и пакет ароматни соли. Извади увитите в хартия кристали и ги поднесе към носа на Килкъни. Той се сгърчи, сякаш ударен от електрически шок.

— Какво, по... — извика той и се опита да приседне, но откри, че не може да повдигне тялото си на повече от няколко сантиметра над изтърбушения матрак.

— Bon soir, cheri — изчурулика Мартино, като му се усмихваше сладко, — не се опитвай да станеш.

Килкъни усети, че ръката ѝ се плъзга по гърдите му. Погледна надолу и видя, че е гол.

— Наистина не си падам по садомазохизма.

— Жалко, това е прекрасен начин да увеличиш възбудата. Нека ти покажа.

Тя се изправи, събу обувките си и бавно свали роклята си. Не носеше нищо отдолу, а тялото ѝ беше гладко и обезкосмено. Изви се като котка над него, гърдите ѝ се отъркаха в неговите. Облиза врата и брадичката му, преди да го целуне грубо по устните. Килкъни усети как зъбите ѝ се впиват в плътта му и как езикът ѝ изследва стиснатите му устни. Мартино ухапа устната му силно и от раната се стече топла солена кръв.

— Защо правиш това? — попита я той студено.

Мартино седна, изпъна ръце към тавана и се надвеси над него.

— Защото мога и защото искам всичко да изглежда колкото се може по-реално. В тази стая полицията ще намери всички необходими доказателства, за да обясни нещастните обстоятелства около твоята смърт.

— Какво искаш да кажеш?

— След като си се срещнал с Шарл, си решил да отпразнуваш споразумението си с него с посещение до Монмартър — много характерно за туристите хрумване. Докато си се мотал там, си срещнал млада жена — Зара, струва ми се, — която те е довела тук за малко парижко забавление. — Мартино размаха пръст към него. — Ах, ти, лошо момче.

— Никой, който ме познава, няма да повярва, че съм наел проститутка.

Мартино се засмя.

— Ти си здрав млад мъж, сам в Париж, сключил си успешна бизнес сделка. Изкушенията могат да бъдат неустоими.

— Устоявал съм на подобни изкушения из пристанища по целия свят. Какво би могло да ме промени сега?

— Личният ти характер е без значение, когато говорят фактите. Тялото ти ще бъде намерено тук заедно с мъртвата проститутка. Направил си злочестия избор да тръгнеш с момиче, което освен това е пристрастена наркоманка, а има опасна форма на хероин, която се разпространява из Европа напоследък. В породена от наркотиците психоза тя те е наръгала до смърт, после е инжектирала смъртоносна доза в тялото си. Истинска трагедия.

— Като Фей Олсън и Лойд Сътън?

Мартино се намръщи, но после се усмихна.

— Точно така, но стига сме водили този разговор. Имам работа за вършене. За да бъде сцената наистина убедителна, трябва да правиш секс, преди да умреш. Тъй като бедната Зара явно не е в състояние, ще трябва сама да свърша това.

— Предполагам, че си изцяло отдадена на работата си — и телом, и духом. Точно като Зара.

Мартино го удари през лицето.

— Всъщност не — извини се Килкъни. — Само телом, защото ти нямаш душа.

Мартино вдигна ножа и го сложи на гърдите му, върхът му сочеше към брадичката на Нолън.

— Дари ме с удоволствие и ти обещавам, че смъртта ти ще бъде много бърза.

— Съжалявам, просто не си мой тип.

— Какво? Не харесваш ли жени? — Martino отърка слабините си в него в опит да го възбуди.

— Предпочитам жени, които са топлокръвни.

Ядосана, тя грабна ножа, вдигна ръка и замахна. Острието нанесе плитка рана отстрани на гърдите на Килкъни и потъна в матрака. Martino се отдръпна, изправи се и облече роклята си. Килкъни размърда краката си и откри малка хлабавина във въжетата, които стягаха глезените му.

— Въпреки липсата ти на интерес направих повече от достатъчно, за да изглежда, че си бил с жена. Макар че се лиши от голямо прощално удоволствие.

Килкъни уви ръцете си около пречката и се опита да я завърти. Тя леко помръдна.

— Не изглежда чак толкова голямо, ако си на моето място.

Мартино се усмихна доволно, после взе чантичката си и извади епруветка и нещо, което приличаше на малък изкуствен осеменител. Тя задържа епруветката близо до лицето му и попита:

— Знаеш ли какво е това?

— Нямам представа.

— Това е твоето семе, или поне много близко приближение до него, изработено от мен. Когато полицията направи ДНК тест, това ще докаже, че си правил секс със Зара.

— Как си го направила?

— Ти ми даде суровия материал, когато проникна в лабораторията в Ню Джърси. Направих я от ДНК-то в потта ти.

Килкъни наклони глава назад и се издърпа рязко към високата табла. Силният удар с чело разби дървената пречка. Той издърпа горната ѝ половина от таблата. Назъбеният ѝ край остави кървава резка от челото до носа му.

Килкъни запрати счупената пречка през стаята, като замахна с окованите си ръце над главата на Martino. Епруветката падна от

ръцете на Доминик и се строши на пода. Мартино заби нокти в бузите му. Килкъни изкриви лице от болка и стегна ръце около главата ѝ.

— Лесно ще ти счупя врата, а тогава ще намерят теб с бедната Зара. Каж ми, когато си готова да преговаряш.

Мартино отдръпна ръцете си от лицето му.

— Не си и помисляй за ножа. Ще бъдеш мъртва, преди да имаш възможност да го използваш. *Comprenez-vous?*

Мартино кимна.

— Добре. Сега искам да се обърнеш, така че да гледаш към краката ми.

Килкъни плъзна ръцете си около гърлото ѝ и отблъсна главата ѝ от гърдите си. Мартино се обърна и застана с гръб към него.

— Развържи глезените ми — заповяда Килкъни.

Мартино развърза въжетата и Килкъни уви крака около кръста ѝ.

— Какво остана сега? А, Доминик? — въздъхна Килкъни. — Белезниците. Предполагам, че ключът е някъде в теб.

Килкъни стисна краката си и стегна хватката около корема на Мартино.

— Чантичката — промълви тя. — Ключът е в чантичката на Зара.

— Да го намерим тогава.

Той я побутна да слезе от леглото, после я заведе до чантичката, която лежеше на пода.

— Сега ще се наведем бавно. Искам да вдигнеш чантичката и да изсипеш съдържанието ѝ на пода.

Мартино го направи и вдигна ръце, така че Килкъни да може да ги вижда.

— Много добре, Доминик. Виждаш ли ключ някъде долу?

Мартино погледна към пода.

— Да.

— Вдигни го много бавно.

Мартино протегна ръка и вдигна ключа.

— Сега отключи белезниците.

Тя опипа за ключалката на гривната на дясната ръка на Килкъни. Напъха ключа, завъртя го и тя се отвори. Отключи и тази на другата му китка.

— Задръж ключа в дясната си ръка и вземи белезниците в лявата.

Мартино се подчини.

— Сега ще се изправим. Готова ли си?

— Да.

Килкъни се изправи и тя го последва. Той хвана лявата ѝ ръка и я изви зад гърба ѝ, взе белезниците и стегна здраво едната гривна около китката ѝ.

— Струва ми се, каза, че си падаш по грубите изпълнения — каза Килкъни. — Сложи другата си ръка между краката.

Килкъни се пресегна отзад между краката на Martino, сграбчи дясната ѝ ръка и я дръпна. После дръпна лявата ѝ ръка надолу и затвори другата гривна около дясната ѝ китка. Martino се изправи, доколкото може. Роклята ѝ беше набръчкана от белезниците, които се притискаха в слабините ѝ.

— Така, сега май ще можеш да си поиграеш единствено със самата себе си, макар че е най-добре да внимаваш, все пак е метал. Което ми напомня... — Килкъни се пресегна между бедрата ѝ и издърпа ключа от дясната ѝ ръка. — Съжалявам за неудобството. Обзалагам се, че ти се иска да си беше сложила някакво бельо днес.

Той вдигна дрехите си и се облече, като остави само якето и вратовръзката. Вдигна шала на Martino; тъканта беше мека и лека.

— Това шатуш ли е? — попита Килкъни.

Жената кимна.

— Скъп?

— Много.

— Ако си спомням правилно — каза Килкъни, като оглеждаше шала, — това се прави от застрашен вид антилопа — а е застрашен, защото хора като теб носят такива шалове. — Той изтри кръвта от челото си с шала. — Това би трябвало да ми донесе доживотно членство в най-голямата природозащитна организация.

Килкъни хвърли шатуша до крака на леглото, издърпа ножа от матрака и го хвърли встрани. После вдигна тялото на Зара и внимателно я положи на леглото. Оправи дрехите ѝ и я зави със скъпия шал на Martino.

— Съжалявам, че те забъркаха в това — каза Килкъни на мъртвото момиче. — Лек път.

— Какво правиш? Тя е мъртва.

— Вярно е — отговори Килкъни. — Но не заслужаваше това, което си й сторила. Надявам се, че колата ти е наблизо? Иначе ще изглеждаш доста глупаво, ако тръгнеш така по улиците на Париж.

— В гаража нагоре по улицата. Ключовете са в чантичката ми.

Килкъни я пребърка и намери ключовете, мобилен телефон и черен цилиндричен спрей. Вдигна го към лицето на Мартино.

— Това ли използваха, за да ме зашеметят?

Тя кимна, потрепвайки.

— Какво е и как точно действа?

— Неврален инхибитор. Смуцава невро-електрическите импулси в мозъка.

— Все още имам главоболие от него.

— Ще мине без трайни увреждания.

— Как действа?

— Трябва да влезе в кръвообращението. В устата, очите или носа.

— Добре е да го знам — каза Килкъни и прибра спрея в джоба си.

— Ами ключа за белезниците? — попита Мартино.

— Няма да ни трябва. Да вървим.

— Там е, под лампата — каза Мартино.

Те подминаха няколко овехтели рена и един фолксваген „Пасат“, преди да стигнат беемвето на Мартино.

— Зет-8 — подсвирна Килкъни, като видя елегантните извивки на колата. — Имаш вкус.

Той натисна копчето за багажника върху ключодържателя и капакът се отвори. Вътре намери черно кожено куфарче, в което беше лаптопът на Мартино.

— Какво има на компютъра ти?

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, не разбираше въпроса му.

Килкъни хвърли якето си в багажника и вдигна черното куфарче.

— Какво има в този лаптоп, по дяволите? Тук ли са записките ти за изследванията?

Очите на Мартино се разшириха и тя промълви:

— Да.

— Има ли информация за Иймс?

— Да, и за теб също — отговори кратко тя.

— Покажи ми — нареди ѝ Килкъни.

Той извади лаптопа върху подвижния покрив на беемвето и го включи. Макинтошът се стартира бързо и поиска парола.

— Каква е паролата? — попита Килкъни студено.

— GATCCATCGA.

— ДНК поредица, сладко — подхвърли той, докато набираше буквите. — Къде е информацията за Иймс?

Мартино му обясни в коя директория се намира файлът. Килкъни прегледа бележките ѝ и разбра, че е извлякла ДНК-то на Иймс от клетки, взети от чаша с вода, от която Иймс бе пил по време на вечерята с Лафит в Ню Йорк. От тази проба Мартино беше произвела сперматозоидите, които бяха генетично неразличими от истинските.

— Не знам дали трябва да бъда възхитен или ужасен. Може би по малко и от двете. Какво прахосване на талант! Време е да говорим с полицията.

— Не забравяш ли Роксан Тао?

— Какво? — стресна се Килкъни.

— Проникнала е в лабораторията ми, докато бяхме на вечеря. Дюрок я е хванал. В момента е в имението на Лафит и съм сигурна, че хората на Дюрок ѝ се наслаждават — изсъска Мартино. — Казаха ми, че била доста привлекателна.

— Знаеш ли къде я държат?

— Да, но ако ме закараш в полицията, ще се наложи детективите да вземат заповед и разрешително, преди да претърсят къщата на толкова богат и влиятелен човек като Шарл Лафит. Никой няма да се разбърза да я спасява. А когато най-накрая пристигнат, тя ще бъде мъртва и тялото ѝ ще е изчезнало. Така ще остане само твоята дума срещу тази на Лафит. Но има и алтернатива.

— Каква?

— Да ме замениш за нея.

— Имам по-добра идея. Покажи ми къде е Роксан и ще кажа на властите, че си ми сътрудничила. Вместо смъртна присъда можеш да получиш доживотен затвор, а това е доста съществена разлика. *Comprenez-vous?*

— *Oui* — кимна нервно Мартино.

— Много далече ли е замъкът на Лафит?

— На малко повече от сто километра, ще стигнем най-малко за час.

— Не и ако аз карам.

Килкъни отвори предната врата и ѝ помогна да седне. Заради белезниците тя трябваше да подвие крака под себе си. Той извади телефона ѝ от джоба си и набра дълъг номер.

— Компютърният център на консорциума по приложни изследвания, Мичиган — отговори познат глас. — Грин слуша.

— Грин, Нолън е. Попаднах на лаптоп, съдържащ доказателства по случая на Иймс. Можеш ли да вържеш нещо набързо, за да източим информацията? Разполагам с мобилен телефон, който мога да включа към модема на лаптопа. Проблемът е, че съм в кола и имаме по-малко от час, за да го направим.

— Дай ми секунда, докато отворя прозорец за достъп от разстояние.

Килкъни изчака, докато Грин си подсвиркваше и тракаше по клавиатурата.

— Добре, Нолън, готов съм. Свържи се с пряката линия на компютъра ми и аз ще свърша останалото. Ако имаме добра сателитна връзка, можем да извлечем двадесет гигабайта от този лаптоп за по-малко от тридесет минути.

— Благодаря. Ще поговорим по-късно.

Килкъни прекъсна разговора, включи телефона към лаптопа и набра адреса на компютъра на Грин, а после остави лаптопа на пода пред седалката на Мартино и ѝ каза:

— Доминик, на твое място не бих ритал този компютър. Това доста ще ме разстрои.

Мартино каза на Килкъни как да излезе от града и той се качи на N12, националната магистрала, която минаваше западно от Париж през Нормандия и продължаваше чак до Брест. След като излезе на магистралата, Килкъни бързо започна да сменя шестте скорости на беемвето, като на моменти ускоряваше колата до над сто и петдесет километра в час.

Когато приближиха Дрю, от лаптопа се разнесе мелодичен звън.

— Какво пише? — попита Килкъни, без да откъсва поглед от криволичещия път.

Мартино погледна към лаптопа и каза:

— Получил е всичко.

Килкъни намали скоростта, отби от пътя и паркира; не се виждаха други коли. Взе лаптопа и видя, че Мартино му е казала истината. Написа бърз отговор на Грин, изключи лаптопа и го остави на пода.

— Колко ни остава още? — попита той, докато палеше мотора и натискаше газта.

— Около тридесет и пет километра.

— Разкажи ми за замъка на Лафит и ми опиши как изглежда мястото.

— Земите около замъка са доста обширни, хиляди акри — гори, пасбища, градини и речен бряг. Край пътищата се издига висок и гъст жив плет.

— Има ли огради или порти?

— Единствените огради са около пасбищата, заради конете. Лафит има голяма конюшня. Охраняваните порти са две — главният вход и този за прислугата.

— Кой ги пази?

— Има четирима пазачи на смяна по всяко време, броят им се увеличава, когато се организират големи приеми. Камери и сензори за движение са монтирани навсякъде из собствеността, а в самия замък са инсталирани алармени системи.

— Опиши ми сградите.

— Като влезеш през главния вход, ще минеш покрай малка къщичка. Обикновено там пази един човек. Като продължиш по пътя, ще видиш продълговато, ниско каменно здание отдясно — това са конюшните. Отляво има къщи и сервизни помещения. Охраната живее в една от тези сгради. Другите са за работниците, складови помещения и гараж за автомобилите на Лафит. Пътят свършва пред замъка.

— Разкажи ми за главната къща.

— Замъкът е отпреди Революцията. Оформен е като голямо Н. В централната част са общите помещения, в крилата са спалните, кухните и помещенията за прислугата.

Петнадесет минути по-късно Килкъни намали и отби от магистралата близо до Верной-сюр-Арв, малко историческо градче край река Арв. Няколко километра преди него, отстрани на пътя се появи петнадесет фута висока стена от гъста зеленина.

— Това е границата на имението — каза Мартино.

Килкъни намали скоростта и огледа плета.

— Няма начин да се мине без резачка. Колко далече оттук е къщата на охраната?

— Мисля, че на малко повече от километър.

— Детекторите за движение ще ме засекат, преди да съм се приближил. Къде е главната порта?

— Все напред.

Пътят зави леко и Килкъни видя осветен отвор в живия плет. Отби по алеята и спря така, че лицата им да останат в сянката. Светлината от мощните фарове на беembeeto полази по малката къщичка на портала, промуши се през бароковата желязна решетка и се плъзна по поддържаните ливади от другата страна.

— Какво правиш? — попита Мартино.

— Импровизирам — отговори Килкъни и отвори прозореца на колата.

Натисна клаксона и го задържа, докато от къщичката не излезе униформеният пазач. Той вдигна ръка, за да прикрие очите си от блясъка на фаровете, тръгна към беемвето и попита:

— Доктор Мартино, вие ли сте? — Беше разпознал колата, но не можеше да види кой е вътре.

Килкъни протегна ръка през прозореца и натисна спрея, който беше взел от спътницата си. Пазачът вдигна ръце към лицето си и се строполи на земята. Килкъни го завлече в къщичката, като задържа дъха си, за да избегне евентуалното замъгляване на сетивата от миризмата на химическия спрей. Взе пистолета на пазача — деветмилиметров глок — и провери пълнителя. Беше зареден. Вкара пълнителя, зареди един патрон в цевта и провери предпазителя, после натисна бутона, който отваряше вратата, и се върна в беемвето.

— Липсвах ли ти? — попита той Мартино, докато превключваше на скорост и минаваше през портата.

Тя се смръщи с отвращение. Коленете ѝ бяха схванати, а прасците и стъпалата ѝ бяха изтръпнали. Тя изругаваше всеки път, когато колата минаваше през неравност на пътя, тъй като белезниците се впиваха в нея като железен каиш.

— Изглежда почти както си го представях — подхвърли Килкъни, като подкара по главния път към имението.

Бяла дървена ограда опасваше хиподрума, а от другата ѝ страна се издигаше дълга каменна сграда със заострен покрив. Поредица малки квадратни прозорчета нарушаваше монолитността на дебелите стени, а стряхата се извиваше в двойна арка над вратата на конюшната. Отпред в неясната светлина се очертаваше масивната зидана фасада на замъка на Лафит.

— Това вдясно къщата на охраната ли е? — попита той.

— Да.

Килкъни изключи всички светлини на колата и зави по пътя, който водеше към къщата на охраната. Отби встрани от алеята зад голям подрязан храст и спря.

— Да не си мръднала — каза той, извади ключа от стартера и отвори вратата.

— Надявам се да те хванат, Килкъни — процеди Мартино с нисък и изпълнен със злоба глас. — Тогава ще ти отрежа топките и ще те накарам да ги изядеш, преди да умреш.

— И ти ще ми липсваш.

Докато Килкъни се отдалечаваше от беемвето, Мартино чу как автоматичните ключалки на колата да изщракват. Очите ѝ не преставаха да следят силуета на Нолън, който бързо потъваше в мрака. Когато се увери, че е изчезнал, тя се размърда. Прехвърли цялата си тежест на лявото коляно и се облегна в наклонената кожена облегалка. Усети как кръвообращението на крака ѝ се възстановява и остро пробождане на хиляди малки иглички замени безчувствеността.

Пое си дълбоко въздух няколко пъти, после вдигна свития си десен крак нагоре и го изпъна към мястото на шофьора. Постепенно жиленето премина. Тя стегна добре оформените мускули на бедрото и прасеца, после бавно сгъна крака си към себе си. Бедрото опря в гърдите ѝ, а коляното ѝ застина точно под брадичката ѝ.

Левият ѝ крак се разтрепери от усилието да удържа цялото ѝ тяло. Тя сви крака си силно в коляното, докато стъпалото ѝ не опря в задника ѝ. Пое си дълбоко дъх и внимателно прокара окованите си китки около стъпалото. Когато белезниците минаха под пръстите на крака ѝ, тя издиша с облекчение.

Обърна се напред и се отпусна на седалката. И двата ѝ крака горяха от усукванията. Изчака кръвообращението ѝ да се възстанови съвсем и отвори вратата. Вдигна непохватно лаптопа от пода на колата, притисна го към гърдите си и се затича към замъка.

Земите в имението на Лафит бяха обрасли с буйни храсти и клонести стари дървета — стволите на някои от тях бяха над четири фута в диаметър и се издигаха на стотина фута височина. Килкъни се възползва максимално от прикритието, което природата му предлагаше, като притичваше бързо от едно скривалище към друго.

Скрит в мрака, той се приближи до редицата сервизни помещения. Прозорците на едната постройка светеха и той предположи, че това е къщата на охраната. Декоративна лампа до

вратата хвърляше мъждива светлина по покритите с бръшлян стени и чакълестата пътека.

Той извърна очи от ярко осветените прозорци, в опит да запази зрението си пригодно към тъмнината до мига, в който щеше да е готов да атакува. Когато се приближи към къщата, дочу музика. Отначало чу само басите, после долови мелодията — електронна денс музика.

С крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Вгледа се и видя Мартино — някак беше успяла да се освободи от неудобната поза и сега тичаше към замъка. Прецени, че няма начин да я хване, преди тя да стигне целта си, което означаваше, че му оставаше твърде малко време за действие, преди да завият алармите.

Докато той притичваше да се скрие зад едно дърво, един от пазачите излезе от постройката и тръгна към джипа. Като видя Килкъни, той моментално посегна към пистолета си. Но Килкъни го изпревари и стреля. Двата куршума уцелиха пазача точно над дясното око.

— Шарл, Съмнър! Аз съм Доминик, пуснете ме! — изкрещя тя.
— Побързайте!

Наложи ѝ се да блъска по тежката дървена врата близо минута, преди един от пазачите най-накрая да ѝ отвори. Мартино се втурна вътре и докуцука до Лафит. Все още трепереше. Спъна се, изпусна лаптопа на пода и пластмасовият му корпус изхрущя.

— Доминик, какво е станало? — изуми се Лафит.

— Килкъни е тук — обяви тя задъхано.

— Какво? — изкрещя Дюрок вбесен. — Нали трябваше да го убиеш?

— Изплъзна ми се и ме плени.

— Как? Когато си тръгнах, той беше в безсъзнание.

— Аз го събудих — призна си Мартино. — След всички неприятности, които ни причини, исках да гледам очите му, докато умира. Но той се освободи.

— *Maudite vache*^[1]! — изкрещя Дюрок.

— Успокой се, Съмнър — нареди Лафит и се обърна към пазача.
— Махни ѝ белезниците.

После той заведе Мартино и останалите в кабинета си. Там завариха Удал Уокър, който отпиваше с наслада бърбън от кристална чаша. Лафит наля на Мартино малко коняк и й каза нежно:

— Кажи сега, Доминик, къде е Килкъни?

— Насочи се към къщата на охраната. Дошъл е за жената.

Килкъни притича до вратата на къщата, отвори я с ритник и нахлу в голяма стая с кухненски бокс. Държеше пистолета на височината на гърдите си. Дулото следваше погледа му, който обхождаше стаята в търсене на противник. Не откри никого. Музиката все още кънтеше. Килкъни влезе в съседната стая и видя комуникационно оборудване и бюро с видеомонитори. Един от тях показваше Мартино пред входната врата на замъка. Той тръгна по коридора и откри тоалетната и склада за оръжие на охраната. За съжаление обаче имаше цифрова клавиатура, която контролираше магнитните ключалки на стоманената врата при помещението с боеприпасите и оръжията.

Килкъни се опря на стената до последната врата. Завъртя се, изрита вратата и я разби. Разхвърчаха се трески и вратата отхвъркна навътре, като се блъсна в измазаната стена. Килкъни скочи напред, като търсеше цел.

— Нолън, внимавай! — извика Тао, прегракналият й глас едва се долавяше през силната музика.

С крайчеца на окоето си Килкъни видя неясно движение и се обърна. Един дървен стол се стовари върху предмишниците и китките му. Ръцете му се отпуснаха надолу от силния удар, а един от краката на стола закачи глока и го изби от пръстите му. Пистолетът се плъзна по пода и изчезна под леглото, върху което Тао лежеше гола и окована.

Мъжът, който го беше цапардосал със стола, бе вдясно от него и беше гол. Килкъни го изрита светкавично в главата, изтегли рязко крака си и стовари още един ритник на същото място, като прокара петата си със силен натиск през лицето му. Пазачът политна назад — счупеният му нос беше изкривен и сякаш бе прилепнал към бузата му. От окървавените му устни паднаха няколко счупени зъба.

Килкъни хвана стола за краката и притисна с него голия пазач към стената. Облегалката се строши заедно с няколко от ребрата на

мъжа, а върховете на счупените пречки потънаха в тялото му. Пазачът изрева, пресегна се и сграбчи Килкъни за гърлото. А той натисна по-силно стола и вкара острите пречки още по-надълбоко в тялото му, като го принуди да отслаби хватката. Без да прекратява натиска, Килкъни се освободи от захвата на пазача, а после заби пръсти в очите му.

Изтръгна очните ябълки, тънките им еклери се разкъсаха и пихтиестите топчици на стъкловидното тяло се хлъзнаха по пръстите му. Мъжът се дръпна назад инстинктивно, но нямаше къде да отстъпи. Главата му се блъсна в стената с тъп звук, а пръстите на Килкъни продължаваха да потъват в орбитите. Последното съзнателно усещане на пазача бе как пръстите на Килкъни се впиват в лепкавата каша на мозъка му.

Инстинктите за самосъхранение се задействаха и пазачът се замая бясно за около минута, като издаваше нечленоразделни звуци, докато тялото му най-накрая застина неподвижно. Килкъни извади пръстите си от очите му и го остави да падне. На пода, близо до тялото на пазача, уредбата продължаваше да тътне в монотонния танцуваелен ритъм. Килкъни издърпа щепсела от контакта и най-накрая се възцари тишина.

— Благодаря ти — въздъхна Тао с облекчение.

— Дойдох при първа възможност — рече ѝ той, като я загърна с чаршафа. Приседна на ръба на леглото, изтри ръцете си в края на чаршафа и започна да развързва китките ѝ. — Добре ли си?

— Доста груби бяха, но оцелях. — Тя разтърка червените следи от въжета върху китките си, за да възстанови кръвообращението. — Ами ти? Изглеждаш ужасно.

Килкъни ѝ показа собствените си белези от белезниците.

— Да кажем, че бяха приготвили нещо подобно и за мен.

Развързва глезените и ги масажира внимателно.

— Как е сега?

— Много по-добре.

— Е, хайде — Той ѝ подхвърли дрехите и вдигна раницата от пода. — Облечи се. Мартино в момента е в замъка и ги предупреждава, че съм тук. Колко души са пазачите?

— Видях само четирима.

Килкъни коленичи до леглото и потърси глока.

— Така каза и онази кучка. Убих двама и оставих един в безсъзнание и без оръжие. Значи има още един, ако не броим Дюрок, Лафит и Марино. Виж, прехвърлих информация от нейния лаптоп на Грин в Ан Арбър — тя доказва, че „Виеложик“ е в дъното на всичко. Не е необоримо доказателство, но е добро начало. Мисля, че ни се събра достатъчно за днес. Предлагам да се махаме оттук.

— Не можем, Нолън.

— Защо?

— Удал Уокър, шефът на френското подразделение на ЦРУ, ни е продал на Лафит. Той и Дюрок ме плениха в лабораторията на Марино. Сега е тук и ако си тръгнем, ще изпрати екипи да ни преследват. Дори да успеем да се свържем с Барнет, Уокър ще заглуши официалните канали достатъчно дълго, за да се погрижи да изчезнем. Знаеш как се манипулират новините.

Килкъни се изправи и провери пистолета; не беше повреден.

— В такъв случай ще довършим цялата работа веднага.

[1] Maudite vache (фр.) — тъпа крава. — Б.пр. ↑

Телефонът в къщата на охраната иззвъня и Килкъни погледна Тао. Телефонът звъня още няколко пъти и спря.

— Е, знаят, че съм тук — сви рамене Килкъни. — И тъй като никой не вдигна, сигурно са се досетили, че нещо се е случило с пазачите. Ако беше на тяхно място, какво щеше да направиш?

Тао се замисли за момент и каза:

— Имат само две възможности: да останат на място или да изпратят някого. Предполагам, че ще останат на място и ще изчакат ние да отидем при тях.

— А ако просто си тръгнем, Уокър ще завърти няколко телефона и ще насъска вълците по дирите ни. Навярно Дюрок и четвъртият пазач са въоръжени, но Лафит не ми изглежда като човек, който ще носи оръжие. Остава Уокър?

— Той е от оперативния отдел. Смятай го за въоръжен.

— Вътре в замъка те имат предимството, защото познават обстановката. Трябва да им попречим да се възползват от него. Вземи чаршафите, а аз ще потърся кибрит и бутилки.

Тао припряно събра един от чаршафите и попита:

— Коктейли „Молотов“?

— Нещо такова. Милиардер като Лафит сигурно ще полудее, ако сорбето му да се разтопи, щом спре тока. Затова мисля, че се е снабдил с електрически генератор. Ние също сме сложили генератор в нашата ферма, но за място с такива размери най-вероятно ще е нужна цяла постройка, пълна с генератори. Ако я унищожим, в замъка ще трябва да минат на свещи като в доброто старо време.

Те угасиха лампите в къщата и след като зрението им свикна с тъмнината, излязоха навън. Вървяха предпазливо и безшумно. Тао видя трупа на друг от пазачите, който бе чакал реда си да я изнасили, в челото му зееше голяма кървава дупка.

„Карма“, помисли си тя и се подсмихна.

Килкъни се приближи до най-близката сграда, държеше пистолета си на нивото на очите и дулото следваше погледа му. Надзърна през прозореца и видя вътре няколко скъпи автомобила. Даде знак на Тао, че ще продължи към следващата сграда. Зави зад ъгъла на гаража и се огледа за някаква заплаха, но всичко беше спокойно.

Адреналинът се изливаше в кръвообращението на Килкъни и ускоряваше пулса му. Той вдиша през носа и усети как въздухът се спуска в дробовете му, после бавно издиша през устата. Използваше дихателна техника от карате, за да фокусира мисълта си и да концентрира енергията си.

Придвижи се бавно и предпазливо напред, като се оглеждаше за възможни нападатели. Провери бараката с градински сечива, склада и оранжерията. Никакъв признак за опасност и никакъв генератор.

Пое по алеята, която свързваше оранжерията с последната сграда. Постройката беше по-малка от гаража, но приличаше на него по това, че имаше декорирани врати, които гледаха към чакълестия път. Надникна през прозореца и в бледото сияние на лампичките на широкия сервизен панел видя шест големи метални контейнера, разположени по три в две редици. Даде знак на Тао, че е намерил това, което търсят.

Малко след сградата пътят свършваше в пространство без изход, в края на което се гушеше малка пристройка. Когато се приближи, Килкъни забеляза и подробностите: навит маркуч висеше на кука на стената на сградата, две дебели гумени тръби излизаха от предната ѝ част, а точно под корнизата имаше помпа за гориво.

Станцията за зареждане беше разположена в центъра на правоъгълна бетонна площадка. Килкъни огледа повърхността ѝ, докато не откри две метални кръгчета — върху едното беше изписано „дизел“, върху другото — „бензин“. Върна се при Тао, която чакаше до сградата с генераторите. Пробва страничната врата. Беше заключена, така че я разби с шут.

— Не мисля, че вътре има някого, но бъди нащрек — каза той на Тао, освободи предпазителя на глока и пъкна оръжието в колана си. — Разкъсай чаршафа на две дълги и няколко къси ивици, докато аз потърся инструменти.

До една от стените в сградата с генератора имаше тезгях с инструменти. Килкъни бързо намери ножици за метал и голям гаечен

ключ, какъвто се използваше, за да се развият капаците на подземните резервоари с гориво.

Махна горните части на корпусите на генераторите, за да разкрие моторите, после срязва тръбите за гориво с ножиците за метал. От срязаните тръби на пода покапа газ.

— Готово — обяви Тао, след като свърши с накъсването на чаршафите.

— Добре, последвай ме.

Заведе я в станцията за зареждане и отвори капака на първия резервоар.

— Направи няколко здрави възела в края на дългите ивици и ги спусни вътре.

— Фитил?

— Да. Ще направим два обикновени и два гигантски коктейла „Молотов“.

Той развъртя втория капак и напълни винените бутилки с бензин.

— Готова съм с резервоарите — докладва Тао.

— Дръпни се назад.

Килкъни издърпа маркуча за гориво от станцията, насочи мундщука към дългите ивици плат и ги поръси с бензин. Сивият бетон се навлажни и потъмня. Когато ивиците се напоиха добре, той пусна маркуча и вдигна двете винени бутилки.

— Запали ги.

Тао драсна клечка кибрит и запали влажните парцали, които се люлееха от гърлата на бутилките. Жълто-оранжеви пламъци близнаха лентите, после бързо полазиха по тях, като поглъщаха жадно плата. Килкъни се затича към отворената врата и запрати бутилките вътре. Първата се приземи между генераторите и се разби върху бетонния под. Втората полетя към стената, точно под електрическия сервизен панел. Пламъците се устремиха нагоре по стената и загълтаха разлетия бензин.

Една по една локвичките гориво в генераторите започнаха да се запалват. Огънят се разпространяваше бързо. Килкъни се върна тичешком при Тао и извика:

— Пали и бягай.

Тя драсна още една клечка и я хвърли в локвата бензин. Дългите ивици плат дадоха посока на огъня и той пое към резервоарите с

гориво. И двата резервоара бяха пълни повече от половината, а горната им част беше наситена с избухливи изпарения.

Килкъни и Тао усетиха труса зад тях, когато огромно огнено кълбо изригна от помпата и погълна станцията за зареждане. Пламъците осветиха сградата с генераторите и тя заприлича на злокобен тиквен фенер.

Прозорците на замъка се разтредсоха от тътена на далечната експлозия. После лампите угаснаха. Зловещият жълто-червен блясък, нахлуващ отвън, осигуряваше единствената светлина в кабинета на Лафит.

— Всички да залегнат! — изкрещя Дюрок, като приклезна и пропълзя към прозореца.

— Какво става? — извика Лафит.

Дюрок се притисна към стената до един от високите прозорци и погледна навън. Видя сградата на генератора, обгорена и черна, цялата в пламъци. Втора експлозия разкъса част от покрива ѝ и пръсна искри във всички посоки. Огънят погълна бръшляна, който покриваше стените на постройката и изпепели земята пред нея.

— Подпалили са сградата с генераторите! — каза Дюрок. — Загубихме електричеството, комуникациите и охранителните системи.

— Какво можем да направим? — попита Лафит.

— Ти и Доминик се качете горе и се скрийте някъде. Уокър и аз ще останем с пазача.

— Защо не повикаш още хора? — предложи Лафит.

— Няма време. Ще го убием, щом влезе в замъка, а после ще се оправяме с пожара.

Килкъни и Тао заобиколиха замъка и минаха от южната му страна. Движеха се сред сенките, за да не бъдат осветени от пламъците. Килкъни вървеше напред. Горящата сграда с генераторите създаваше нещо като изкуствена зора и голямата къща хвърляше огромна, раздута сянка по наклонения терен. Двамата умело се възползваха от това, за да прикрият приближаването си.

Притичаха към един павилион, който се намиреше на една линия със задната страна на замъка. Кръглата дървена конструкция бе залепена за тухлената тераса. Килкъни я огледа отвсякъде, като местеше дулото на пистолета заедно с погледа си и търсеше някаква заплаха, скрита в сенките зад прозорците.

Събра шепа камъни от земята и ги подаде на Тао. Тя го погледна въпросително, но го последва, когато той се стрелна през павилиона към терасата. Притиснаха се към стената на замъка близо до френския прозорец на западното крило. Килкъни посочи камъните в ръцете на Тао, после кимна към два прозореца на петдесет фута разстояние. Вдигна три пръста и Тао кимна.

На три тя запрати камъните към прозорците. Докато те се удряха в целта си със звън, Килкъни разби с пистолета френския прозорец, до който стояха. Пресегна се и го отключи.

След като влезе, той огледа внимателно стаята и се плъзна покрай стената, следван от Тао. Продължаваше да се вглежда в сенките за някакво движение. Чуха се стъпки — едни в апартамента над тях, а други — забързани към стаята със счупените стъкла.

Килкъни даде знак, че ще влезе в следващата стая. Мина през широката арка в голямо помещение, което се простираше по цялата ширина на къщата. Два от прозорците на северната стена присвяткваха от заревото на огъня. Стаята имаше четири врати и два сводести прохода, разположени едни срещу други. Килкъни мина надясно, после бавно се придвижи обратно с безшумни стъпки и се долепи до стената.

„Имаме време, напомни си той, няма защо да прибързваме.“

Мина покрай голямата камина в средата на стената и усети раздвижване. Завъртя се рязко към вратата на срещуположната стена и се прицели. Натисна два пъти спусъка, но в същия миг стреля и мъжът срещу него и Килкъни усети как куршумът пронизва лявото му рамо.

— Кучи син! — изсъска той тихо.

И двата изстрела на Килкъни бяха смъртоносни и пазачът се свлече на мраморния под на фойето.

Килкъни подаде пистолета на Тао.

— Зле ли си ранен?

Той опипа внимателно горната част на ръката си и откри входната и изходната рана.

— Боли адски, но куршумът е излязъл. Ти водиш.

Тао провери следващата стая по пътя напред. Когато стигнаха фойето, видяха тялото на пазача, който беше стрелял, Килкъни взе пистолета му и продължиха по първия етаж. Откриха само тъмни и празни стаи. В крилото за прислугата Тао внимателно отвори врата, която водеше към тясно стълбище.

— Какво мислиш? — попита тя тихо.

— Останалите са на горния етаж, а изглежда има само два начина да се стигне дотам. Глупаво е да се разделяме. Предлагам да залостим тази врата и да тръгнем по главното стълбище.

— Добре.

Двамата подпряха вратата със стол, после се върнаха в трапезарията и излязоха в двуетажното фойе. Главното стълбище, с широки стъпала и заоблени парапети, се издигаше плавно нагоре. Тръгнаха по него, като не откъсваха очи от горната площадка.

Когато я приближиха, Килкъни се обърна към двете срещуположни врати в края ѝ. Те бяха откренати, а стаите зад тях изглеждаха съвсем тъмни на фона на озареното от огъня фойе.

„Коя от двете?“ зачуди се Килкъни, като се взираше в мрачните процепи.

Проблясък от изстрел разкъса тъмнината вдясно и двамата се отдръпнаха тъкмо навреме. Трите куршума се забиха в дървеното стълбище, само на сантиметри от главата на Килкъни. Той протегна дясната си ръка над последното стъпало и отговори на стрелбата. Куршумите се забиваха в стените и вратата без особен шанс да

попаднат в стрелеца. Килкъни и неизвестният нападател продължиха да си разменят изстрели в очевидно патова ситуация.

— Какво ще правим? — попита Тао.

— Ще тръгнеш след мен. На три стреляй няколко пъти в дясната половина на тази врата. Аз ще изтичам отляво, ще се мушна вътре и ще го нападам. Последвай ме, щом стигна вратата.

— Не е ли по-добре аз да вляза вътре?

— Правила ли си го преди?

— Не.

— Аз пък съм. Прикривай ме, в случай че нещо се обърка. Готова ли си?

Тао се подготви и започна да отброява бавно. На три стреля към тъмния отвор, за да осигури прикритие за Килкъни.

Вратата от другата страна на площадката се отвори, Тао се претърколи през последното стъпало и забеляза как Удал Уокър вдига пистолета си и стреля. Тя изпразни пълнителя на глока в гърдите му и той падна назад в стаята.

Килкъни изрита вратата и влетя в тъмната стая. Държеше глока на нивото на очите си. Докато се завърташе рязко надясно, протегнатата му ръка закачи нещо и точно пред него проблесна дуло. Куршумът се заби във вратата до главата му. Лявата му буза запари от изгорелия барут, а ухото му ечна болезнено.

Остатъчният образ на припламващото дуло го заслепи, тъй като очите му бяха привикнали към тъмнината. Но зрението вече не му беше необходимо — нападателят беше точно пред него.

Докато Килкъни изстрелваше последните си куршуми, нещо удари дясната му ръка и отклони пистолета му от целта. Две дула проблеснаха в тъмното отпред. Прозорецът вляво се разсипа в дъжд от стъкла.

Килкъни хвърли празния пистолет на земята и сграбчи нечий ръце пред себе си.

Едната от тях беше влажна и топла. Той ритна напред на височината на кръста си и кракът му попадна в нещо. Стрелецът се преви надве, наклони се напред и лицето му се видя на мътната светлина, която струеше от вратата. Дюрок!

Дюрок се окопоти бързо и се хвърли напред, като заби рамо в гърдите на Килкъни, прикова го към вратата и освободи ръцете си.

Килкъни усети как две от ребрата му изпукват, когато тялото му се заби в месинговата дръжка. Дюрок се изви настрани, за да го избута между себе си и рамката на вратата. И двамата се бореха за въздух. Дюрок се изправи, беше висок колкото Килкъни, и вдигна пистолета си към гърдите му.

Килкъни се пресегна, стисна китките му и заби коляно в слабините му. Дюрок се преви. Килкъни се завъртя наляво и го принуди да последва движението му, прикован от хватката. Като набра ускорение от завъртането, той пусна китките на Дюрок и го запрати във въздуха. Високият витражен прозорец се разби на парчета, когато Дюрок излетя през него. Тялото му се сгромоляса с глух удар на терасата долу.

Килкъни хвърли поглед навън. Дюрок лежеше неподвижно върху тухлената тераса, а вратът му беше извит под невъзможен ъгъл.

Зад заключената врата на господарската спалня Лафит чу престрелката и последвалото затишие.

— Дюрок? — провикна се той неспокойно.

— Страхувам се, че не е той — заяви Килкъни.

Мартино седеше на ръба на огромното легло с балдахин и плачеше, прегърнала раменете си с ръце. Лафит се вгледа в нея — най-блестящият му учен, неговата любовница и довереница — и не усети нищо, освен омраза и омерзяващото усещане, че е предаден.

— Това е твое дело, Доминик! Ти и Дюрок сте отговорни за всичко!

— Не, Шарл — извика тя през сълзи.

Лафит се приближи към леглото. В дясната си ръка държеше широк нож от дамска стомана. Острието блестеше в червено и оранжево, отразявайки заревото на пламъците, които поглъщаха сградата с генераторите. Лафит обикновено държеше ножа в сейфа в дрешника си, но тази вечер го беше извадил, след като Дюрок ги изпрати с Martino на горния етаж. Страхът в очите на Дюрок не можеше да се сбърка. Лафит го беше видял. А сега Дюрок беше мъртъв.

— Как можахте и двамата да направите такава глупост! — беснееше Лафит. — Ти и твоят любовник разрушихте всичко!

— Шарл, кълна се, че не знам какво е направил Съмнър.

Лафит доближи лицето си на сантиметри от нейното. Преливаше от гняв. Martino сведе очи, за да не среща погледа му.

— Ти, глупава курво. Дадох ти възможност да създадеш бъдещето.

Той я сграбчи за гърлото с лявата си ръка и я блъсна на леглото. Очите ѝ се разшириха, когато той вдигна ножа. Ужасена, тя уви краката си около неговите и ритна отзад свивката на коленете му с пети. Краката на Лафит се подкосиха. Тя го блъсна в гърдите с всичка

сила и го изтласка назад. Той се опита да възвърне равновесието си, но Мартино стегна хватката си около коленете му и скочи върху него.

Инерцията на тялото ѝ ги запрати към пода. Лафит се опита да се задържи, но Мартино го повали и главата му се удари в дървения паркет. Тя грабна ножа от ръката му, изкрещя диво и го заби в гърдите му.

Старинното острие потъна лесно в тялото на Лафит, прониза го и опря в пода. Мартино издърпа ножа и отново го заби, и пак, и пак.

— Останаха ли ни патрони? — попита Килкъни тихо.

Тао поклати глава и отговори:

— Изстрелях ги.

Той провери пистолета на Дюрок. И той беше празен. Последният куршум се беше забил във вратата само на сантиметри от главата му.

— Може би ще успеем да ги заблудим някак.

От господарската спалня се разнесоха крясъците на Лафит. Злостната му тирада внезапно беше последвана от зловец писък.

— Какво става, по дяволите? — прошепна Килкъни.

Той натисна дръжката на вратата и откри, че е заключена. Отстъпи леко назад и изрита масивното дърво точно над дръжката. Вратата се разцепи точно по шарката и се отвори.

Опръскана с кръвта на Лафит, Мартино вдигна очи, когато Килкъни нахлу в спалнята. Тя завъртя ножа в ръката си, за да ѝ е удобно да сече с острието, вместо да намушква, и скочи към него. Той се дръпна назад и сви ръка в опит да предпази лицето си. Мартино се приближаваше, като размахваше безумно острието. Тръгна към вратата, за да пресече пътя му за бягство. Дишаше тежко, почти се задъхваше. Той се плъзна покрай стената встрани от нея. Мартино скочи към него, а той глътна корема си, за да се извие максимално. Върхът на острието направи тънка като бръснач резка точно над пъпа му. Кръвта изби на малки капчици от дългия разрез.

Тя тъкмо замахваше отново, когато Тао влезе и хвърли към нея празния пистолет. Той удари Мартино право в тила, а Килкъни сграбчи китката ѝ и я изви. Ножът падна на пода и той го изрита настрани. Зашеметена, Мартино загуби равновесие и падна по лице.

— Виж дали има нещо подходящо в дрешника, за да я вържем — каза той на Тао, като държеше ръцете на Мартино зад гърба ѝ.

Тао прегледа добре подредения дрешник на Лафит и каза:

— Има няколко копирени вратовръзки „Ермес“.

— Чудесно.

Той овърза китките и глезените на Мартино и провери внимателно възлите, преди да се изправи. Тао вдигна ножа на Лафит и се загледа в резбованото острие. Освен прясна кръв, по него имаше и вече изсъхнали кървави петна.

— Нолън, с този нож е убит и някой друг. Има съсирена кръв по него.

Килкъни огледа внимателно острието и каза:

— Полицията в Ан Арбър не намери ножа, с който са убити Олсън и Сътън. Може би е този. Завий го в нещо.

Когато излязоха навън, чуха вой на сирени да приближава към замъка.

25 март

Париж

Килкъни се разхождаше с Тао край реката по Рив Дроат. Сена блестеше, окъпана от светлините на Париж, блясък, с който само най-ярките нощни звезди можеха да си съперничат.

— Ще си заминаваш ли утре? — попита Тао.

— Да. Искам да видя Иймс колкото се може по-скоро. Неговият адвокат се опитва да му издейства излизане под гаранция, докато новите доказателства бъдат прегледани и обвиненията — отхвърлени. Бъркотията все още е голяма, но поне се вижда светлина в края на тунела.

— Ами Мартино?

— Вероятно ще бъде екстрадирана, за да бъде съдена за убийствата на Сътън и Олсън. Френските и американските власти разследват и „Серберус“, за да установят кои от хората на Дюрок са участвали в нападението над LV-станцията.

— Няма ли да разследват и „Виеложик“?

— Не мисля. Бордът на директорите на компанията беше много услужлив. Според показанията им и откритите дотук доказателства Лафит е направил всичко това на своя глава. Останалите от управителния съвет на „Виеложик“ ще получат имунитет в замяна на пълното разкриване на дейностите на Лафит и връщането на всичко откраднато от LV-станцията. Комисията за финансов надзор пък търси парите, които Дюрок е спечелил с късата позиция — тъй като са свързани с незаконна спекулация с акции. Като заговорих за акции, забравих да спомена какво направих, преди да дойда в Париж.

— Какво? — заинтересува се Тао.

— Просто малко търговия — отговори Килкъни доволно. — Всъщност Дюрок ми даде идеята.

— Нали не си?...

— Напротив, направих го. И ти също участваш, или поне компанията ти. Създадох малка холдингова компания — състояща се от Qi, „ЮДжийн“, консорциума, Грин и моя милост — и поставихме „Виеложик“ в къса позиция. Гледах Си Ен Ен точно преди да излезем на вечеря. „Виеложик“ е понесла ужасен удар. Спечелили сме общо двадесет и два милиона.

— Не се ли тревожиш, че КФН няма да погледне с добро око на постъпката ти?

— Не, моята сделка беше основана на разкриването на истината, а не на престъпни действия.

Когато стигнаха мястото, където реката се разширяваше и се разделяше около Ил дьо ла Сит, Тао го поведе по дългия мост Понт Ньоф. Спря в средата му и се загледа в островите, където туптеше сърцето на Париж. Отвъд елегантните имения и царствените правителствени здания се издигаха кулите на Сент-Шапел и Нотр Дам.

— Е, Нолън, това е истинският Понт Ньоф — промълви тя, без да откъсва очи от гледката. — Името означава „нов мост“, но всъщност е един от най-старите в Париж. Какво ще кажеш?

— Забележителен е. Определено е място, където си заслужава да се разходиш с красива жена — отвърна Килкъни тихо.

— Ще го приема като комплимент, макар че в гласа ти долавям леко разочарование.

— Съжалявам, Роксан — извини се той, осъзнал нетактичността си. — Май умът ми е другаде.

Тао се пресегна и стисна ръката му.

— И аз искам да ти се извиня за доста неприятното ми поведение през последните няколко седмици. Беше ми трудно да приема тази задача и си го изкарах на теб. Ще се опитам да бъда по-приветлива.

Килкъни видя колко ѝ е трудно да изрече тези думи. Тя не беше кандидатствала доброволно за работата и щом я бе приела въпреки нежеланието си, сигурно алтернативата бе още по-лоша.

— Изявлението ти носи всички белези на маслинова клонка, Роксан. Приемам.

— Мисля, че ние с теб си приличаме в едно — в това, че няма много хора на света, които да смятаме за истински приятели. За мен „приятелство“ е дума, която не използвам току-тъй.

— Приятелството е нещо, което трябва да се заслужи, също както уважението и лоялността.

Тао обви ръце около врата на Килкъни и го придърпа към себе си. Внезапният ѝ порив го свари неподготвен.

— Ти заслужи всички тези неща — каза тя. — И много повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.